

22 oktober 1963.

Goede avond, vrienden.

We zijn dan aan het begin van iets, dat hopelijk een cursus wordt, en ik geloof, dat we goed doen, om allereerst even een paar punten weer duidelijk te gaan stellen, dan kan dit later eventueel achterwege blijven. In de eerste plaats, u weet allemaal, dat wij niet onfeilbaar, of alwetend zijn. Dat betekent dus, dat u zelf na moet denken.

Er is nog een tweede punt, dat u goed moet overwegen. Het is niet altijd mogelijk, om alle dingen te zeggen. D.w.z. dat er bepaalde dingen zijn, die we, hetzij om geestelijke, hetzij om andere redenen, dus buiten beschouwing laten. U kunt er dus rekening mee houden, dat er op een gegeven ogenblik hiaten zijn. Wanneer u een vraag stelt over zo'n hiaat krijgt u antwoord. Wanneer het om geestelijke redenen niet verantwoord is daar voldoende op in te gaan, krijgt u zoals dat heet een geslaaid antwoord, een antwoord dus, dat de waarheid inhoudt, maar niet in een onmiddellijk kenbare vorm.

En dan moet u er ook rekening mee houden, dat een groot gedeelte van wat wij gezamenlijk kunnen bereiken in deze overeenkomst ook van u afhankelijk is. Want, mijn waarde vrienden, we zijn hier samen, en d.w.z. dat we gezamenlijk werken. Wanneer we te veel ingaan op eensdige punten, of interessen, dan kan dat voor u erg interessant zijn, maar het kan aan de andere kant gelijktijdig betekenen, dat we niet verder komen met het doel, wat we ons gesteld hebben. En dat is indertijd nog wel een gebeurd. Het gaat er dus om, dat we proberen om een bepaalde materie te behandelen. dat we onderweg tpt een overeenstemming komen omtrent die materie. Ook dat is belangrijk, en dat we ons aan het schema dat we opbouwen dan zo goed mogelijk houden. Dat hierbij wel eens gezellige zijweggetjes onbegaanbaar worden is te betreuren, maar de tijd, die er is, moet zo goed mogelijk gebruikt worden, dat zult u ook met me eens zijn.

Houdt u dus met alle deze punten elke keer weer, wanneer we hier dus in cursus aanwezig zijn, rekening. U moogt wat mij betreft zelf nog definiëren van wèlk standpunt uit u wilt vertrekken. Ik zal mijn best doen, om daar naar uw eigen gelieven daarop te reageren. Maar het geheel van de tijd bindt ons op het ogenblik toch wel enigszins. We moeten rekening houden met de krachten, die nu bestaan, met de ontwikkelingen, die nu plaats vinden, met al datgene, wat in de komende tijd belangrijk is. Dingen, die afgedaan zijn, den die op het ogenblik niet van belang zijn, niet van algemeen belang voor de groep, kunnen we beter uitschakelen.

Ik hoop, dat u, wat deze punten betreft, het met me eens bent. Geeft u er de voorkeur aan, zelf punten vast te leggen, die u op deze cursus besproken wilt zien, of wilt u dit aan mij overlaten, om een eerste uitgangspunt vanavond met u te behandelen.

- + Stelt u het maar vast. We kunnen altijd na de pauze nog iets voorstellen.
- Ja, ik ben bang, dat u dat misschien iets tegen zal vallen, dan. Want wanneer we voor de pauze een inleiding houden over iets, dan zullen we na de pauze alle tijd nodig hebben, om daarover te spreken, vrees ik. Wanneer het tenminste voor u belangrijk genoeg geweest is. Goed, dan wil ik vandaag eens uitgaan van een heel eenvoudige standpunt.

ZO BOVEN, ZO BENEDEN.

U kent allemaal die theorie der weerspiegeling. De Macrocosmos spiegelt zich in de Microcosmos, beide zijn elkaars evenbeeld. Maar dat betekent niet alleen, dat het Grote zich in het kleine spiegelt. Maar ook, dat het kleine en het grote - hoe zeer ook verder ze verschillen - qua inhoud ergens gelijk zijn. Het is heel belangrijk, dat u zich dit realiseert. Want elke mens, die te maken krijgt met het occulte, met het para-normale, ja, die te maken krijgt met mystieke werkingen en invloeden, zal op een gegeven ogenblik zeggen: "Ja, het Grote spiegelt zich in het kleine." Maar hij vergeet altijd weer, dat wat hij zelf is, en dat wat hij zelf doet, zich ook spiegelt in het Grote. En daarom kunnen we dat geheel o.m. als volgt uitdrukken:
Alles wat Groot-Cosmisch bestaat in elk deel van die Cosmos, dat een op zich afgerond, of besloten geheel vertegenwoordigt, volledig aanwezig. En elk deel van de Cosmos is daarom het beeld, de werking en de

mogelijkheid van de totaliteit terug te vinden. Wanneer wij vanuit ons zelve werkzaam zijn, dan is ons bewustzijn onvolledig, ons wézen niet. Wanneer wij uitgaan van het Bijbels gezegde, dat God de mens schiep naar Zijn Beeld en Aangezicht, dan wordt hier duidelijk kenbaar gemaakt, dat het wezen, de inhoud en zelfs de mogelijkheid, het "aangezicht" in de mens gelijk is aan de mogelijkheid en het Wezen Gods.

Wij voor ons zelf kunnen ons dit niet realiseren, want wij bezitten niet het "begrip", waardoor wij de totaliteit in ons gelegd, volledig kunnen beseffen. Daar staat tegenover, dat wij vaak delen, die óók in ons zelf bestaan, elders, hetzij in anderen, of iets anders, kunnen terugvinden. En dit voert mij tot een stelling, die ik als aanvulling van de eerste wil gebruiken:

Al datgene, wat ik buiten mij erken, moet in mij bestaan, en zo het in mij bestaat, maakt het deel uit van een harmonie, die gelijk is aan de Goddelijke Harmonie, en dóórmíj in mij verwezenlijkt kan worden.

Heb ik dat gesteld, dan heb ik dus het "zo boven, zo beneden" teruggebracht tot zijn werkelijke relatie. Niet slechts een spiegeling, maar een wezansgelijkheid, waarbij het wezen tot een andere groep, orde van zijn kan behoren, maar volledig wezens- en vormgelijk is, dit ene verschil buiten beschouwing gelaten.

Dan heeft elke mens in z ch het totaal van de Goddelijke mogelijkheden. Dan is het totaal van Gods Wezen en Werking in elke mens kenbaar. Dan zal dus ook het totaal van de harmonische verhoudingen en krachten, die in het Wezen Gods bestaan, in ons eigen wezen mogelijk en kenbaar zijn. Een belangrijk punt, wanneer je uit wilt gaan van de ontwikkeling van je eigen persoonlijkheid. Op het ogegblik n.l. dat de bewustwording van een mens begint, of zich voortzet, constateert hij búiten zich. Zijn constatering berust op het v e r s c h i l. Maar het verschil, dat hij constateert is gelijktijdig een aanvulling van zichzelf.

En dat impliceert, dat elk verschil dat wij constateren, door dit constateren binnen ons kan worden opgeheven.

Kunt u dát nog volgen? Meent u dat werkelijk?

- + Wanneer je het verschil dus niet meer ziet, dan is het er niet meer.
- Dát is niet volledig juist. Dan kán het nog volledig bestaan, zelfs.
- + Dan is het er voor je zélf niet meer.
- Neen, ik dacht al, dat er hier een vertekening plaats vondU moet het anders zien. Wanneer ik een verschil constateer tussen mijzelf en de wereld, dan constateer ik dus iets wat ik in mijzelf niet erken, maar wat in mijzelf moet bestaan, omdat zonder dit de mogelijkheid tot erkenning niet aanwezig is. Dat hebben we zoëven gesteld.

Ik zal het verschil meestal erkennen aan de hand van een tegenstelling:

Ik ben goed, en deze is kwaad, b.v.

Ik heb nu dus een déél erkend. Maar niet het geheel. Want, als ik in mijzelf het goed erken, en in een ander het kwaad, leeft het kwaad in mij en het goed leeft ook in de ander. Goe en kwaad zijn in evenwichtigheid. In mijzelf ben ik, krachtens hetgeen mij geschapen heeft, in mijn feitelijk en werkelijk wezen, evenwichtig en harmonisch. Op het ogenblik, dat ik verschillen constateer, constateer ik e e n z i j d i g iets van mijn eigen wezen. Op het ogenblik, dat ik besef, dat het geconstateerde verschil niet búiten mij, maar in mij bestaat, heb ik iets aan de evenwichtige bewustwording van mijn wezen toegevoegd.

"Zo boven, zo beneden". In God is Licht en Duister. In mij is licht en duister. Maar in God is het Evenwicht, in mijzelf is het evenwicht niet. Op het ogenblik, dat ik het Evenwicht bereik, hoe beperkt dan ook, bestaat er voor mij een rapport met het Goddelijke. Ik ben, zij het op een bescheiden en klein terrein van mijn werkelijk "ik" misschien, harmonisch met God. Op dát ogenblik kan geen onderscheid meer worden gemaakt, vanuit ons standpunt, tussen God en het harmonisch deel van het "ik".

Dat houdt dus in, datwanneer een mens in een zeer klein deel van zijn wezen, desnoods vele waarden van zijn bewustzijn uitschakelend, op één punt wèrkelijk harmonisch is, hij al datgene wat daar boven in het Groot-Goddelijke aan verbonden is in zich zelve draagt, niet slechts als een toestand, maar evaneens als een kracht, dus een vermogen. Als een wéten, of een openbaring, zoals u wilt.

De mens kan dus, aan de hand van een bereikte, betrekkelijk kleine harmonie, in zich Goddelijke waarden erkennen, en de erkenning van Goddelijke waarden, op nóg zo beperkt terrein is altijd het begin van een werkelijke erkenning van het "ik" en de relatie met de wereld rond dat "ik", zoals het bestaat.

Dit is zuiver occultisme. Dit is verborgen wetenschap. Want hiermede vallen vele dingen weg, die de mens graag verheerlijkt. Op het ogenblik, dat ik redelijk ben gebruik ik 'ën deel van mijn wezen. Ik kan niet harmonisch zijn. Op het ogenblik, dat redelijkheid en onredelijkheid in mijn wezen elkander ontmoeten, evenwichtig en harmonisch worden, echter, heb ik de Goddelijke motivering. Want, in het ontstane evenwicht is de Goddelijke Kracht binnen mij manifest, is geopenbaard. Alles wat ik uit die openbaring put bestaat niet slechts voor mij, maar voor het totaal van het zijnde, zover het, zoals ik, beeld en gelijkenis Gods is.

Is er iemand, die mij kan zeggen welke consequenties dit heeft?

- + Dat je vanuit die Kracht die je daaruit krijgt, dat je daaruit iets kunt verwezenlijken.
- Dat is niet helemaal juist. Maar je kunt zeggen, dat vanuit de toestand die in mij bestaat, plus de feitelijke harmonie, die dus in de Eeuwigheid bestaat, tussen alle dingen, het mij mogelijk wordt, om een ongeuite waarde binnen een ander tot uiting te brengen. D.w.z. in die andere iets te doen ontstaan, waardoor deze in meerdere of mindere mate met de hogere kracht gebonden wordt. Die binding met die hogere kracht betekent dan óók een beïnvloeding in het leven, in het wezen van die ander, zo goed als het dat in mij betekent.
- Kunt u dat accepteren, kunt u dat volgen?
- + Buiten de wil van die ander?
- Buiten de wil van die ander.
- + Een duurzaam effect?
- De duurzaamheid van het effect is o.m. afhankelijk van de harmonie, die in mij bestaat.
- + En natuurlijk ook van de ander.
- Van de ander is het afhankelijk van zijn aanvaarding, of verwerping. Het is dus niet helemaal buiten de wil van de andere, maa.....Laat ik een vergelijking gebruiken.
- Er is een kamer, die duister is. Daarin is een ander. Ik draag licht bij mij, ik ontsteek dit licht. De ander wordt zichtbaar. De ander kan zich dan tóch terugtrekken in het duister, ongeacht mijn licht. Er is altijd een punt, dat duister is. Maar dan moet hij vanuit zijn vrije wil handelen om het door mij ontstoken licht ongedaan te maken.
- + Omgekeerd niet?
- Omgekeerd niet. Ik kan dus vanuit mijzelf een licht, dat ik eenmaal ontstoken heb, niet doven
- + U bedoelt dus, dat de ander dus niet uit eigen vrije wil in dat licht behoeft te blijven, maar dit onwillekeurig zal moeten blijven doen.
- Ja, u kunt dus zeggen, dat op het ogenblik, dat de in mij bestaande harmonie met de oneindigheid wordt geprojecteerd op, of in een ander, die ander dus geen positieve handeling behoeft te verrichten, om deel te zijn van deze positieve kracht. Maar dat elke negatieve handeling hem onttrekt aan deze kracht, zover het zijn bewustzijn en vermogens betreft. In een tijd als deze zijn deze dingen van meer belang, dan u denkt. Want er zijn veel mensen, die in zich zelf een bepaalde harmonie opbouwen. Een harmonie, die lang niet altijd, laat ons dat wel begrijpen, in overeenstemming is met wat de mensen willen, of denken. Ja, een harmonie, die zeer verschillen kan van wat men er zelf mee associeert. Want het bewustzijn tracht een redelijke omschrijving te geven van iets wat uit "rede" en "onrede" bestaat. Uit niet-rede en rede tezamen dus. En de redelijke omschrijving kan dus vervalsing zijn, voor het "ik", van de feitelijke toestanden en werkingen binnen het "ik".
- Hiermee heeft u dan een verklaring gekregen voor veel wat er gebeurt. Mensen denken. Die gedachten van die mensen zijn ónjuist. Ze beschikken desalniettemin over de juiste feiten, maar ze weten die feiten niet juist te interpreteren.
- Wanneer ik te maken heb met een mens, b.v. dan heb ik te maken met gevoel, plus bewustzijn. Ik heb te maken met behoefte en angst element, plus het element van volheid van geluk, verzadiging. En ik kan niet één van deze factoren uitschakelen. Ik heb altijd een tweeledigheid, dus.

De mensen van tegenwoordig proberen dat wél te doen. Men probeert dus eenzijdig te zijn in zijn denken en in zijn leven.. Men erkent wel-is-waar een bepaalde harmonie, maar men durft deze harmonie niet te zien, als volledig uitdrukbaar.

Een eenvoudig beeld van een dergelijke vervalsing kunnen we vinden bij de mes, die priester is. Een priester is niet alleen maar een mens, die voor de ziel zorgt. Hij is middelaar tussen God en mens, en de mens is de materie. Hij zou dus werkzaam moeten zijn in de materie plus de geest. En hij zou in beide niet alleen werkzaam moeten zijn vanuit de rede, de redenering, of de filosofie, maar hij zou in beide werkzaam moeten zijn, enerzijds de rede, de filosofie, de basering, dus, die redelijk genoemd mag worden, en anderzijds uit het onredelijke. Zij totaliteit veronderstelt enerzijds de bewuste menselijke dienst aan de mens, plus het geven van bewuste inzichten, die in hem leven aan de mens; maar daarnaast de overdracht van de kracht, die in hem leeft en die hij niet omschrijven kan aan de mens, en de overdracht van de werking van die kracht in de materie. Toch zijn er maar weinig priesters, die in staat zijn, om op deze wijze geestelijke waarden aan een mens over te dragen. Al is het maar een eenvoudig magnetiseren. Dan zouden ze nog iets doen. Dan zouden ze nog iets overdragen van de kracht, die in hen leeft, aan een ander. Ze doen dit niet, integendeel ze zijn schuw voor het wonder. Ze zijn schuw voor alles wat met die onredelijke krachten te maken heeft, of- schoon ze misschien wel beseffen, dat hun standpunt, hun dogma in zich zelf vaak onredelijk is. Maar dat kunnen ze beredeneren, dat andere niet. Het ene dat kunnen ze handteren vanuit menselijk standpunt, het andere is een werktuigelijk zijn voor een kracht, die door hen niet gehandteerd kan worden.

Dit voorbeeld maakt misschien duidelijk waar het om gaat. En er zijn enorm veel mensen, die de wereld het goede wensen, in deze dagen, maar geen van hen probeert om de volheid der krachten tot uiting te brengen. Men uit dus niet God, de Evenwichtigheid, de Harmonie, maar valt terug op eigen onevenwichtigheid, en weigert een evenwichtigheid in zich zelf ook maar als mogelijkheid aan te nemen.

In uw eigen bewustwordingsproces zal dit een grote rol spelen. Want wanneer u leeft in een dergelijke wereld zal een groot gedeelte van hetgeen naar u toe wordt gebracht, de projectie van de buitenwereld in uw wezen, op uw wezen, dus een redelijke zijn, maar gelijktijdig een volledig onevenwichtige. U staat dus in een wereld, waarin voor de meeste invloeden, die u beroeren, geen tegenwicht bestaat.

Wanneer wij dus in deze cursus willen proberen, om in te gaan op de grote krachten, die voor ons bestaan, de mogelijkheden, die er voor ons zijn, moeten we allereerst erkennen, dat het noodzakelijk is, naar deze evenwichtigheid terug te keren. Nu kunnen we die evenwichtigheid helaas niet tot stand brengen vanuit een negatief standpunt. We kunnen niet zeggen: "Nou ja, ik weet, dat ik onevenwichtig ben, ik zal dus die onevenwichtigheid verwaarlozen totdat ik erken, dat ik evenwichtig ben. Veel mensen doen dat. Ze wachten tot een ander het evenwicht in hen herstelt. En ofschoon dat een mogelijkheid is, die altijd blijft bestaan - het voorgaande heeft u misschien al een beeld van kunnen geven - is het toch ook wel zeker, dat een dergelijke evenwichtigheid niet ontstaan kan op een ogenblik, dat dit wenselijk is; langs deze weg. We hebben de keuze tussen absoluut fatalisme, of een absoluut streven. Elk mengsel van beiden is onaanvaardbaar. Maar bij een absoluut fatalisme moeten wij ons onthouden van elke eigen handeling. Dan moeten we dus ook niet vanuit ons zelf een bepaalde waarde tot gelding brengen, een bepaald denkbeeld tot uitdrukking brengen. Dan moet u eenvoudig afwachten, wat door ons tot uitdrukking wordt gebracht. Dan hebben we niet het recht, om ook maar enige bepalende werking uit te oefenen. Dan kunnen we daarin ook wel degelijk harmonie vinden. En daarmee het contact met de Goddelijke Kracht. Alleen zullen we misschien niet zo gemakkelijk die Goddelijke Kracht overdragen op anderen.

De tweede, dus de positieve levensweg, die volgens mij dus de beste is, die vergt van ons aan de ene kant de aanvaarding van het hogere. We moeten de harmonie met dit hogere zoeken, en dat betekent, dat we vaak iets van ons eigen wezen moeten uitschakelen. Maar we moeten die aanvaarding altijd zoeken op een manier - laat ons dat niet vergeten - die voor ons in gevoel, en in denken, als positief aanvaardbaar is. Het is niet, dat wij voorwaarden stellen, maar vanuit ons zelf scheppen wij de harmonie. En het scheppen van deze harmonie verrijkt het totaal van ons wezen, zowel ons bewustzijn, als ons vermogen. Aanvaardbaar? Dit is geen licht te koek, hè?

+ Ik zit er over te denken, dat elke mens toch niet positief is in zijn denken.

- Als een mens niet positief is in zijn denken, dan zal hij dus het negatieve zoeken, inderdaad. Maar wanneer hij erkent, dat dat negatieve, dat hij dus in zijn denken opbouwt onmiddellijk gecompenseerd wordt door de gelijkwaardige positieve kracht, die daar tegenover staat, is zijn denken als geheel positief. Want het menselijk negativisme - dus de ontkenning van sommige dingen, of waarden - houdt in, dat die waarden niet erkend kunnen worden. Maar het negatief denken van de mens - dus het benaderen, laten we maar zeggen, van de onderlaag van mogelijkheden af, of het pessimisme - houdt in, dat de optimistische mogelijkheid bestaat. En de erkenning daarvan bij zich zelf is voldoende, om het innerlijk evenwicht tot stand te brengen. Dus, wanneer we nu dit eerste punt behandeld hebben, kunnen we vanuit ons zelf gaan redeneren. En dan wordt de grote vraag dus: is er een kracht in ons zelf, die door ons bewust, volledig bewust gericht kan worden met een inzicht van de totale consequentie's en gevolgen van die kracht? En dan is het antwoord: **n e e n !**

Want de Goddelijke Kracht, waarmee we op een klein punt harmonisch zijn, omvat het totaal van het Al, en zal in zich de totaliteit van elke uiting volledig kennen. Maar de beperkte harmonie, waarin wij leven maakt ons niet de erkenning van consequentie's mogelijk. Slechts de erkenning van de kracht, zoals ze van ons uitgaat. We kunnen haar invloed en haar betekenis, gemeten aan ons begrip, niet vaststellen, met een zekere en juiste maatstaf. En dan gaan we over naar een tweede punt. -Want, "zo boven, zo beneden" is niet voldoende. Het tweede punt, dat kent u allemaal.

"Alles wat voorstelbaar is, bestaat."

Dat is lastig, hè? Want in uw eigen wereld geldt dat niet. Maar wij kunnen ons niets voorstellen, dat niet reeds bestaat in de vron van ons wezen. En dat is God.

Eén mogelijkheid, die wij ons kunnen voorstellen, die niet God reeds kent en verwezenlijkt heeft, betekent, dat we meer zijn dan God. En dit is een onmogelijkheid.

Ik hoop, dat u deze stelling kunt accepteren, zo. Of is er iemand, die wil protesteren daartegen.

- + Protesteren niet, maar het omgekeerde kan toch automatisch ook zo zijn. Ik bedoel met dit omgekeerde dit: Er kunnen dingen zijn, die je kunt aannemen, dat ze inderdaad bestaan in God, maar dat dat je hiervan voor jezelf geen redelijke voorstelling kunt maken, omdat je daarvoor te kort schiet.
- Dát is volledig juist. Wij kunnen ons dus niet alles voorstellen, wat in God bestaat. Maar al wat wij ons voor kunnen stellen bestaat in God.
- Kun je niet met je denken zo ver komen, dat je zegt: "Dan concludeer ik, dat dat dát en dát zo moet bestaan, maar ik kan daar geen voorstelling van maken, omdat ik mij dat niet realiseren kan."
- Ja, het is dus mogelijk, dat u zegt: "Ik weet, dat er nog een planeet in omloop moet zijn, maar met mijn middelen, mijn kijkers kan ik hem nog niet ontdekken." dat is in het verleden gebeurd, n.l. Dat men dus de aanwezigheid van een planeet berekend had, die eerst veel later werd geconstateerd. Maar, daarmee lopen we ergens vast. Want waar ik vanuit moet gaan is, dat mijn eigen voorstellingsvermogen in staat is, om in mij een wereld op te bouwen, die a.h.w. overeenstemt met de Grote wereld van God. Dan is die voorstelling op mijn eigen wereld niet werkelijk, ze is niet waar. Maar in de Cosmos is zij wél waar. Op het ogenblik, dat er ook maar een enkele verbinding bestaat, voor mij, tussen mijn eigen werkelijkheid en de werkelijkheid, die ik mij voorstel, is via mij, of via de verbinding een uitwisseling van krachten en zelfs het scheppen van werkingen en verhoudingen tussen een schijnbaar imaginaire en een z.g.n. menselijk werkelijke wereld mogelijk. Iemand, die daarop nog iets heeft te zeggen?
- + Ja, even op dat voorstelbare terugkomen.
- Dát hadden we afgehandeld. U heeft de gelegenheid gehad, zoëven.
- + Dan kom ik daar na de pauze op terug.
- Uitstekend.

Voor mij gaat het n.l. hierover. Wanneer een mens een beeld in zich zelf draagt, dat beantwoordt dus de Goddelijke werkelijkheid, dan is de kracht, de werking, al datgene in het beeld aanwezig, over te dragen in de werkelijkheid, zolang men tussen de fantasiewereld a.h.w. en de werkelijkheid een verbinding kan scheppen. En daarmee komen we op een heel ander plan te staan. Want, in plaats van de eigen innerlijke wereld en de daarin levende gedachten en dromen en voorstellingen, nu te zien als iets wat gescheiden blijft van b.v. een materiele werkelijkheid, of een werkelijkheid in een bepaalde sfeer, blijkt nu, dat mijn innerlijke wereld over te dragen is in die werkelijkheid. En omgekeerd, dat ik door mij een werkelijkheid volledig te realiseren deze

nede onderdrukt, want een

mede onderdanig maak aan mijn bewustzijn. En dat heeft heel wat consequentie's. Wanneer ik een toestand mij werkelijk en volledig realiseer, niet oppervlakkig, of half, maar volledig, en ik kan mij deze dus voorstellen in mijzelf, dan kan ik mij ook voorstellen, dat ik iets wijzig daarin. Dan is die wijziging waar, zolang als mijn eigen wezen, meestal via actievereit, hetzij geestelijk, of stoffelijk, een band schept tussen de wereld in mij zelf en wat buiten mij ligt. Ontwikkelingen kunnen sprongsgewijs plaatsvinden, vanuit een menselijk standpunt, doordat het scheppen van een innerlijke werkelijkheid een voor de mensen onbegrijpelijk snelle wijziging van de normale werkelijkheid der mensen tot stand brengt.

En dit is een van de basiswaarden weer, van het occulte.

Maar het is wel nodig, dat mijn voorstelling juist genoeg is. Op het ogenblik, dat die voorstelling niet volledig is, of dat zij niet gehoorzaamt aan de grote Cosmische Wetten, heb ik een onevenwichtigheid geschapen.

Zolang deze intens genoeg in mij bestaat kan ik haar wel overdragen in mijn wereld, maar de gevolgen zijn niet de door mij verwachte gevolgen. Want elke reactie van krachten vanuit mij, door mij, of via mij komende tot de wereld zal beantwoorden aan het totaal van de Cosmische Wetten, die in het Wezen Gods liggen. En elke hiaat, die in mijn bewustzijn daaromtrent bestaat, wordt door de werkelijkheid aangevuld.

Kunt u dat volgen?

+ Is dat bewust?

- Die aanvulling is dus volledig automatisch vanuit de Cosmos. In het Goddelijke ongetwijfeld bewust, en waarschijnlijk bewust in de hogere entiteiten, die daarmee gemoeid kunnen zijn, maar voor u zelf niet bewust.

+ Hoe kun je dat voor jezelf weten?

- Dat weet u niet voor u zelf. Dat blijkt alleen uit de gevolgen. Maar we moeten dit stellen, om weer veel duidelijk te maken. Want het gaat dus om deze tijd.

Wanneer een mens in zich een voorstelling heeft, die in zich zelf dus juist en harmonisch is, en nu neem ik dus iemand, die een economische theorie heeft opgesteld, dan kan hij proberen die in zijn eigen wereld te verwezenlijken. Zolang die wetten op zich zelf niet strijdig zijn met God, met Goddelijke Waarden, met Goddelijke Wetten, zullen die thesen dus verwerkbaar zijn, Maar zijn in die thesen bepaalde hiaten aanwezig, dan zal de werkelijkheid die aanvullen. En denkt u nu eens b.v. aan de kwestie van de C.A.O.'s Ontdekt u iets? De theorieën waren niet onjuist, maar zij waren o n v o l l e d i g. En door hun onvolledigheid brengen ze nu op het ogenblik spanningen teweeg, die men helemaal niet had bedoeld, en wordt uiteindelijk misschien het tegendeel bereikt van wat men gaarne had gewild, met die theorie. En zo gaat het ons ook.

Wanneer wij dus werken met occulte kracht, dan is het wel verstandig, om niet te hoog te grijpen. Ook niet in ons zelf. Hoe hoger wij grijpen, hoe vollediger wij een wereldbeeld op willen bouwen, hoe groter de mogelijkheid, dat we daarin onvolledig zijn. Hoe meer wij elke omstandigheid in ons geschapen denken willen inbetrekken, hoe berekenbaarder in theorie de gevolgen worden en de mogelijkheden, maar hoe groter in feiten het aantal hiaten wordt, dat optreedt. Een mens, die geestelijk wil werken zal er dus goed aan doen, om in zich een harmonie te scheppen en die harmonie te vereenzelvigen met een soort wereldbeeld, desnoods een fantasievoorstelling. Maar hij zal er voor moeten zorgen, dat die fantasievoorstelling zó weinig waarden omvat, dat elk van die waarden wel degelijk gekend is. En al is elke verhouding tussen die waarden willekeurig gesteld, dan moet zelfs mijn willekeur van stellingbeantwoorden aan een Wet. Ik kan niet zeggen, dat wat voore A.B. geldt, n i e t geldt voor B.C., tenzij er een regel is, die deze afwijking verklaart. Kan ik vanuit een dergelijk klein beeld mijn wereld benaderen gelijktijdig een harmonie met Goddelijke in mij zelf scheppen, dan heb ik dus in mij zelf het vermogen, om de gedachtenwereld, of denkwereld over te brengen in de werkelijkheid.

Dat was dan het tweede punt van ons betoog. Heeft iemand hier nog iets over op te merken?

+ Ja, ik zou willen opmerken, dit wat u hier nu zegt, is dit niet beter te bereiken door kinderen, dan door volwassenen?

- Het kind zal het zo nu en dan onbewust zo nu en dan bereiken. Maar ons doel is niet, om in het leven onbewust, maar om bewust te zijn.

Het is niet ons doel, om onbewust op te gaan in een God, waarvan we het bestaan niet eens vermoeden. Dat kunnen we niet eens. Het is ons doel, om

bewust geworden van de Kracht en de God, die bestaat bewust ons wezen daarin op te lossen. Bewust te versmelten. En het is juist dit "bewust", dat het kind uitschakeld op deze wereld, tenzij er een zeer bewuste ziel in leeft. Dan kan het dus op een gegeven ogenblik nog wel zijn zin, of nut hebben. Maar het fantasiespel van het kind is eenvoudig het niet-kennen van een menselijke werkelijkheid. Het scheppen van een fantasiewereld, die geënt kan worden op de werkelijkheid echter, is een bewust proces, waarmee men een bewust doel nastreeft. Wat het kind met zijn fantasiewereld niet doet.

Heeft u verder over dit tweede stukje van mijn betoog nog vragen, of opmerkingen?

- + Eén vraag, misschien. Die verbinding tussen die imaginaire en die menselijke wereld. U stelde, dat wanneer er een werking in die imaginaire wereld ontstond, dit haar weerslag heeft in de menselijke wereld. Nu is het juist de moeilijkheid, om je door deze poort - het wordt ook wel eens "poort" genoemd - om je die dus ook te kunnen realiseren. Dit is n.l., ook de missing-link, juist in het bereikbare van het magisch trachten.
- Toch is dit heel eenvoudig. Wanneer ik in mijzelf een werkelijkheid opbouw, een fantasiewereld, waarin ik dus een zekere gezagde situatie heb, - ik zit met een voorzittershamer in mijn hand - dan druk ik mijn gezag uit, door onderbreking van actie van anderen, door de klap op de tafel. Wanneer ik dus in mijzelf een harmonie ken, ik vole mij zelf dus a.h.w. in contact met het hogere - dat is dus wel belangrijk voor mij zelf, dat ik niet denk, dat ik er alleen voor sta - en ik heb deze voorstelling, en ik breng deze actie dus over, en gelijktijdig valt dus de klap, die dan daar het einde is van het conflict, en hier is dus ook het conflict, dat ik op moet lossen aanwezig, dan zal die klap a.h.w. de werking hiër geschapen, overbrengen daar. Er was dus één punt, dat in beide werelden gemeenzaam was. Actie. Ik heb dit nu zeer eenvoudig genoemd, maar u moet dus wel goed begrijpen, dat er wel heel iets meer aan te pas komt. Maar hier heeft u dan misschien iets van uw missing-link.

Dan gaan we over naar het derde en laatste deel van deze les.

Een mens meent, dat hij consequent moet zijn, maar begrijpt zelden, dat hij door consequent te zijn op één terrein, gelijktijdig inconsequent is op een ander gebied. Absolute consequentie is voor een mens niet mogelijk. Eerst indien wij dit gaan begrijpen en daarmee onze eigen beperktheid realiseren, zullen wij ons ook voor kunnen stellen, dat onze benadering van de Oneindigheid vanuit ons bewustzijn, er altijd een moet zijn van een compromis. Een compromis, waarbij we een aantal onbekenden eenvoudig veronderstellen, of zelfs verwaarlozen. Nemen wij alles bekend aan, dan falen we. Eisen wij een consequentie van ons geestelijk streven, of van een anders streven, gebaseerd op stoffelijke rede, dan zullen we falen. Wij zouden daarvoor in de plaats moeten stellen de consequentie van "doel". Wanneer ik een doel nastreef, dan zal mijn totale streven en het geheel van mijn actie bij voortdurende op de bereiking van dat doel gericht moeten zijn, gedurende de tijd, dat ik mij tot dit doel richt. Dat klinkt misschien weer heel erg moeilijk, maar is toch eenvoudig genoeg. Consequent zijn kun je alléén in een bepaalde bestreving, maar nooit in een gedrag. Wanneer u zegt: "Ik wil een paal in de grond hebben", dan is het consequent, dat u een paal haalt, dat u die paal op de grond zet, en dat u hem erin hamert. Ook wanneer het dus een hele reeks handelingen zijn voorafgaande aan het feit wat u wilt bereiken - de paal in de grond - Maar op het ogenblik, dat u zegt: "Ik wil eerbaar zijn" - om nu eens iets te noemen, dan is "eerbaar" geen vast begrip. Elke poging, om consequent "eerbaar" te benaderen, betekent, dat u "eerbaar", "oneerbaar" maakt. Kunt u me volgen? Dit is heel erg moeilijk, voor de meesten.

Ik heb gezegd "eerbaar", dus d.w.z. iemand, die geëerd wordt door anderen, "deugd". Zuinigheid is een deugd, nietwaar? Zuinigheid, die volledig, en consequent wordt doorgevoerd, wordt "gierigheid". Dat is een ondeugd. Maakt dit het beeld misschien iets begrijpelijker?

En daaruit blijkt dus, dat een bestreving, die relatieve waarden bevat, a.h.w. een belevingswoord en begrip, en geen feit wordt, of begrip. Het dus onmogelijk is voor de mens, om consequent te leven, te denken en te handelen.

Dat wij zelf niet consequent zijn maakt het voor ons moeilijk om aan te nemen, dat de Cosmos op zich wel consequent is. Toch is zij dit. Zij gaat n.l. niet uit van steeds wisselende standpunten, omdat zij één vast doel heeft: De bewuste eenheid van het geheel der werelden en alle daarin levende entiteiten, als bewust beeld van de Schepper, dat bewust zich daar-

mee versmelt. En omdat bewustzijn en daarmee ook bewustwording, het consequente doel is van de Cosmos zullen vele situaties, mogelijkheden, actie's, reactie's ontstaan, die voor ons niet in overeenstemming schijnen te zijn met de God, die we zoeken, met het begrip van "leven", "levenswaardigheid", enz. , zoals wij die kennen. In deze tijd zal heel veel gebeuren, dat b.v. gezien vanuit het standpunt "God is liefdevol", van die God op zijn minst genomen onnadenkend, of erg inconsequent genoemd kan worden. Wij zien veel dingen gebeuren, die wijzen op een niet consequentzijn van God, als de Rechtvaardige. En zo zijn er meer punten.

Laten we goed onthouden, omdat dat komt, omdat wij God een naam geven, zonder het begrip van die naam volledig uit te kunnen drukken. Het is niet mogelijk, om een bepaalde kracht te stellen als alléén geestelijk, of alléén stoffelijk. Elke Krachtwerking en Eigenschap, die van God uitgaat omvat alle werelden, zonder enige uitzondering, is aanwezig in alle wezens door Hem geschapen, zonder enige uitzondering.

Op het ogenblik, dat wij dus voor ons zelve maatstaven aan gaan leggen, zelfs maar aan onze mogelijkheden tot streven, of de reactie's van een wereld, of een gebeuren, zullen wij in verwarring geraken. Wij kunnen onze consequentie wél doorzetten op het ogenblik, dat het gaat om het bereiken van een bepaald doel, een doel, dat vast staat in onze eigen wereld. Zodra wij consequent worden in, onverschillig welke andere richting van denken of streven, zullen wij vastlopen. Leer daarom jezelf niet te doen regeren door een vaste regel of wet, die geestelijk b.v. gehandteerd wordt, maar leer te begrijpen, dat er 10 000enden regels en wetten zijn, die allen wel samensmelten tot één Grote Wet, en voor ons als zodanig bestaan. die elkanders plaats innemen, zolang geen volmaakt bewustzijn bestaat. Dit betekent, dat elk streven naar harmonie met het Hogere, een erkenning van hogere krachten, of een voltooiën van werk met hogere krachten zullen moeten baseren op de nú geldende mogelijkheden, conditie's en vooral ook innerlijk erkende waarden.

Alleen op deze wijze kan de mens in zijn onvolledigheid van begrip op elk ogenblik het uitgangspunt vinden voor de actie's en reactie's noodzakelijk voor de uiting van het Goddelijk Licht in de wereld. Het verwerklijken van de Hoog-Goddelijke Krachten op elk terrein van geest en stof, waarin hij zich bewust kan bewegen.

En met deze drie punten geloof ik, dat u een aardige inleiding hebt gehad, een paar punten ter overdenking voor al datgenen wat we in de verdere cursus nog zullen kunnen bespreken. Ik weet, dat ik hier dingen heb gezegd, die voor velen van u ergens bekend zijn. Ik weet ook, dat ik het sommigen van u erg moeilijk heb gemaakt, om met krakende hersenen dit tempo te volgen. Maar nu moet u eens goed luisteren.

Al hetgeen ik nu gedoceerd heb houdt nog iets anders in. Wanneer uw streven dus, uitgedrukt in uw aanwezigheid hier, in u zelf de mogelijkheid geeft tot een beperkte evenwichtigheid, hoe klein dan ook, en op welk beperkt terrein dan ook, en zelfs voor hoe korte tijd dan ook, dan is voor u de bereiking van een harmonie met het Goddelijke mogelijk. En dan zal, inconsequent misschien volgens menselijke maatstaven, maar in overeenstemming wat wij in de occulte wetten en de wijsheid leren, vanuit dit punt de benadering beginnen van hetgeen nu besproken is, op de voor u juiste wijze. Gij zijt het zelf, van wie uit dit alles werken moet en kan. Er is niets wat ik in u kan leggen, wanneer het niet al in u bestaat. Zoek uit de beperkte dingen, die u kent, beperkte gedachten, denkbeelden, uit uw beperkte kennis, uw beperkte verlangens desnoods, dus eerst één klein punt op te bouwen waarvan u kunt zeggen: "Dit erken ik als harmonie, voor mij een volledige harmonie van stof en geest a.h.w. " Dit uitdrukkan- de, richt u op het hoogste. Spiegel het hoogste in u zelf. En vind daar- in de eerste kracht om verder te gaan. En dan blijkt, dat die veelheid van woorden, die vandaag is gesproken voor het menselijk begrip misschien nuttig zijn, maar dat ze waardeloos blijven, wanneer niet in de mens de gevoelswereld iets beaamd van hetgeen we nu besproken hebben.

Nu gaat u pauzeren, en nu gaat u er onder elkaar misschien nog eens over praten. En na die pauze kunt u op alle punten dus, die zijn a-angesneden in dit discours - het zijn er genoeg, zou ik menen - terugkomen met uw vragen. Zijn uw vragen beantwoord, dan kan het zijn, dat we nog een gast hebben, ik weet het niet zeker. Zou dit niet het geval zijn, dan sluiten we. Dan wens ik u heel veel resultaat met uw studie's. Dat de tijd, die u hier aan besteedt niet een verloren tijd moge zijn, maar een kristallisatie van de waarden, die u in u zelf liggen, mogelijk mag maken. Goeden avond.

Tweede gedeelte.

Goeden avond, vrienden.

Het tweede gedeelte van deze cursus bijeenkomst - ik zal het nog maar eens een keer zeggen, u mocht het eens vergeten - is in de eerste plaats bestemd voor de punten, die u in verband met het eerste naar voren wilt brengen. Wie begint?

- + Ik wilde u vragen, die harmonie, waar de vorige spreker het over had, is dat via meditatie te bereiken, of is het meer een soort fantasie over iets wat voor jou zelf een ideale toestand is?
- Ja, nu verward u eigenlijk wel twee dingen, hè. U moet niet vergeten, dat een harmonie waar het hier over gaat, een harmonie met de Oneindigheid, die is gebonden aan de werkelijke waarden van uw wezen, zoals u zichzelf kent. Dat kan dus nooit gebonden zijn aan een soort fantasie. Want een fantasie daar identificeer je je niet voldoende mee.
- + Het is eigenlijk niet zozeer een fantasie, maar.....
- Ja, ik weet wel wat u bedoelt, maar dat gaat dus uit van je eigen werkelijkheid. En nu moet u zich dus dit realiseren: Alles wat u bent, en wat u doet kan een dergelijke harmonie inhouden. Alleen, het moet in zich een afgerond, een volledig geheel zijn. En of u dat nu doet met het uitmesten van een koestal, of met het schilderen van het mooiste schilderwerk, of met een meditatie dus, is op zichzelf niet belangrijk. Er bestaat dus geen bepaalde methode, om die harmonie te krijgen, maar die harmonie wil zeggen, volledig in je zelf evenwichtig zijn op een bepaald punt, dat voor jou op dat ogenblik a.h.w. het enig belangrijke is. Laat ik het zo maar zeggen. Dat is dus die harmonie. En vandaaruit kan dus die Goddelijke Harmonie ontstaan.
- + Maar dat zal toch voor de meeste mensen iets zijn, dat met iets moois te maken heeft. Schoonheid zou je het kunnen noemen.
- Ja, dat is weer een zuiver persoonlijke interpretatie, hè.
- + U zegt van die koestal uitmesten. Iemand kan daar dermate in opgaan is het woord misschien niet, maar toch prettig vinden, dat hij die arbeid verricht, dat dat ook een zekere harmonie geeft. Maar voor hem is dat dan toch iets plezierigs.
- Dat behoeft het nog lang niet te zijn. Het behoeft ook niet iets moois te zijn, maar u vergeet één ding. U zegt mooi, en dan bedoelt u edel, of zo. Neen, wanneer die mens dus die koestal dus alleen maar leegmaakt en hij denkt aan iets anders, maar voor hem is dat dus het rythme van zijn eigen bewegen, het volbrengen van een taak, die ergens noodzakelijk is, een deel zijn ergens van de Cosmos, voor hem bestaat de hele wereld op dat ogenblik uit een kruiwagen en koemest, dan kan dat voor hem dus een punt zijn, waarin die harmonie dus ontstaat. En dan kan hij dus daarin op een gegeven ogenblik een zekere beroerdheid voelen. En dan is hij misschien doodgelukkig daarmee. Maar het is niet voldoende, om doodgelukkig ermee te zijn. Want, als je dan die kracht in je zelf voelt, dan moet je proberen, om die kracht ook uiting te geven, dan zal hij moeten proberen, b.v.v. spreken, om de beesten, die in de stal zijn ook blij te maken. Zou hij dat doen, dan zou die Goddelijke Kracht dus direct functioneel worden.
- + Als je het nu scherp stelt: een lustmoordenaar, kan die dan ook door die daad een harmonie bereiken? Op dat moment, dat hij er zo volledig in op gaat, dat hij dus vervult, wat in het diepste van zijn wezen aanwezig is?
- Vervult hij wel, wat in het diepste van zijn wezen aanwezig is? Een moeilijke vraag. Aannemende, dat zijn wezen dus inderdaad geen enkele tegenstelling, of tegenspraak kent daarmee - het lijkt me heel moeilijk, om dat te realiseren, zelfs bij de meest verdorven mens - dan zou het theoretisch mogelijk zijn, ja. Maar in de praktijk zal hij juist iets dergelijk tot stand brengen, niet om zich uit te leven alleen, maar om zich ergens te wreken, hetzij op zich zelf, of op de wereld. En dan hebben we dus te maken met het psychologisch probleem, waarbij de lustbeleving op zich zelf, zo vreemd als het klinke moge, geen rol speelt. Zij is wel de motievering, maar ze is een motievering, waardoor je ongelukkiger wordt. Zoals er mensen zijn, die doodongelukkig zijn - laten we nou maar een eenvoudig voorbeeld nemen - omdat ze nog steeds roken. Want ze zijn doodsbenuwd voor longkanker. Maar toch kopen ze telkens weer een pakje sigaretten. En nu kun je dus zeggen: "Ja, als ze nu opgaan in het roken van die sigaret," neen, dan is daar geen harmonie meer mogelijk, want er is in hen iets anders, dat dit afkeurt, dat dit niet accepteert en aanvaardt.
- + Dus er komt een zekere aanvaarding bij te pas?
- Neen, een aanvaarding is nog te passief, hoor ik zou zeggen een bewuste omhelzing van het geheel.

Je ziet het geheel als praktisch passend in je wezen. Er is niets waarvan je zegt, dat ligt buiten me, neenhet ligt in mij, het is in mij besloten.

- + En wanneer je dus bewust die harmonie wilt opwekken zul je jezelf vrij goed moeten kennen.
- Ja, dat is wel degelijk waar. Maar vergeet een ding niet, dat je jezelf niet over het geheel van je wezen behoeft te kennen.
- + Maar meer op een bepaald punt, dus?
- Maar op dat bepaalde punt van die harmonie moet een zelfkennis aanwezig zijn. Zonder die zelfkennis bereik je niets. Als je haar dus bewust op wilt wekken. Onbewust breng je hem soms tot stand, en daaruit kom je tot de erkenning. En wil je dan weer opwekken dus, dat zelfde gevoel van harmonie, dan ga je dus uit, van wat je dus in die eerste onbewuste bereiking a.h.w. geleerd hebt. Dat kan. Maar zelfkennis is een van de noodzakelijke peilers, zou ik haast zeggen, van elke bewustwording.
- + Dat zit toch in het woord "bewustwording" besloten. Je begint toch met bewustwording van jezelf, van je eigenlijke "ik".
- Neen, een bewustwording begint altijd met een realisatie van de wereld, maar ze kan niet voltooid worden zonder dat het juiste deel, dat je zelf aan die wereld hebt, mede omschreven is. En daarmee eigen functie en mogelijkheden in die wereld.
Je begint dus met de erkenning van de "buitenwereld". Het begin van elke bewustwording is, "niet ik". Dus, dat ben ik n i e t. Dan weet je niet eens wat "ik" betekent. Dus, je trekt een grens tussen wat je bent en niet bent. Maar verder weet je er niets van. Langzaam maar zeker ga je dus een relatie stellen tussen wat buiten je is en wat in je is. Licht is niet prettig b.v., duister is wél prettig. Of omgekeerd. Er zijn dus oncellige wezens, die zeggen: licht is niet prettig. Aangenaam, of onaangenaam. Dus de lustreactie's, zou ik haast zeggen. En die is wéér gebaseerd op de buitenwereld. En pas wanneer dus een erkenning tot stand is gekomen a.h.w. van de reactie van de buitenwereld en "ik", kan men zover komen, dat men ook de reactie van de buitenwereld op het "ik" gaat vaststellen. En als je de betekenis dan daarna begint te begrijpen van het "ik" voor de buitenwereld, en de buitenwereld vóór het "ik", dus de wisselwerking gaat erkennen, dan ben je dus op het punt van bewustwording, waarbij je van "mens" uit verdergaat.
- + Stel dat die buitenwereld bijzonder onaangenaam op je in werkt.
- Dat kan heel goed. Maar dan moet je ook onmiddellijk erkennen: het kan nooit zijn, dat die buitenwereld alleen maar onaangenaam op mij inwerkt. Dan is er een wisselwerking. Om dus te compenseren voor wat die buitenwereld voor mij is, moet ik zelf anders zijn. En als je die kennis nou maar hebt, dan ga je dus zoeken naar dat evenwicht.
- + Bedoelt u dan intuïtie, dat je dat voelt? Het is vaak heel moeilijk, om te weten waar het hem nu net zit.
- Ja, ik vind het heel mooi gezegd, maar intuïtie noemen de mensen altijd al datgene, wat toevallig juist uitkwam, maar waarvoor ze geen redelijke verklaring hebben. Ik zou dus zeggen, dat het woord intuïtie hier beter achterwege kan blijven. En dat men hoogstens dus hier kan spreken over harmonisch besef.
- + Dat is ook een mooi woord, maar dat is ook rekbaar.
Harmonisch besef is dus het besef van de mogelijkheden tot harmonie, die aanwezig zijn. En een harmonie is, zoals u weet een samenklank, een samengaan van desnoods ongelijke waarden op een zodanige wijze, dat ze elkaar aanvullen en completeren, gezamenlijk meer vormend, dan ze áák afzonderlijk waren.
- + Mag ik nog eens even iets vragen? Je hebt zo vaak, dat je ergens komt, en twee mensen zitten te harrewarren, om niets meestal. Dan zie je als buitenstaander heel goed, als ze nu dit of dat zouden doen, dan was het algeen zo, of zo, nou ja, laat ik maar zeggen, naar je eigen gevoel in orde. Maar dat kun je niet voorelkaar krijgen.
- Nee, logisch niet. Weet u waarom? Omdat wat naar úw gevoel juist is, voor die twee anderen niet juist is. Want sie zijn niet gelijk aan ú.
Pas op het ogenblik, dat u zich kunt verplaatsen in het standpunt van de ander, uw eigen standpunten, vooroordelen, meningen, stellingen en dergelijke buiten beschouwing latende, zoudt u m i s s c h i e n in staat zijn, om die mensen te helpen, hun geharrewar op te lossen.
Maar de kans is dan heel groot, dat u méé begint te harrewarren. En dan is de harmonie weg, volkomen.
- + Ik wil graag nog even wat vragen over deze fantasiewereld. De wisselwerking dus ook met dat harmonische besef. Er werd dus gesteld door deze spre-

ker, dat deze fantasiewereld, die imaginaire wereld, die je dus zelf opbouwt, voor ieder dus anders kan zijn. Dat is één. Maar dan vraag ik me dus af, alle bereiking als zodanig wordt dan dus:

a. persoonlijk.

b. moeilijk overdrachtelijk, omdat het moet kunnen releren aan de andere fantasiewereld, waarin dus deze werkingen ook gestalte kunnen vinden. Juist in verband met die overdracht van een en ander, ik weet niet, of ik hier een snaartje aanraak, waar u dus verder op door kunt gaan.....

- Ja, mag ik het eerste snaartje aanraken? U drukt u nogal verward uit, vindt u niet?

+ Ja, dat weet ik, maar het is vrij moeilijke materie, om je hierin duidelijk uit te drukken.

+ Nee, het is heel eenvoudig. Dan moet u eens goed luisteren.

Een fantasiewereld is dus een zuiver persoonlijke wereld, waarin alle waarden afzonderlijk volledig voorstelbaar zijn, plus hun samenhang. Dan alleen voldoet u dus aan waarden, die aan die fantasiewereld, of die imaginaire wereld zijn gesteld door de eerste spreker. Op het ogenblik, dat ik die wereld een volkomen logisch systeem heb gegeven, ergens, ook al is dat onlogisch vanuit de eigen wereld, maar in zich zelf dus de zonssequentie bezit van het soel waarmee ik die wereld heb opgebouwd, dan heb ik dus - en nu ga ik iets zeggen, wat de eerste spreker niet heeft gezegd - dan ga ik dus een deel van de Cosmos inschakelen, dat echt is. En omdat ik mij daarin volledig verzink op dat ogenblik, leeft ik a.h.w. in een andere wereld.

+ Dat bedoelde ik zonet met die fantasiewereld.

- Ja, ja, ja, ja. Da moet je dus heel erg voorzichtig mee zijn. Want die fantasiewereld, die kan alleen gebaseerd zijn op je e i g e n werkelijkheid. Maar ze is dus een selectie van waarden, die anders dan normaal t.o. elkaar worden gesteld. Omdat men daarin een mogelijkheid ziet, werkingen tot stand te brengen, die in de normale wereld schijnbaar niet mogelijk zijn. Dus daar gaan we van uit. Die laatste onderbreking had u er dus niet bij hoeven hebben, dat komt weer door het commentaar, dat erbij is gekomen.

Nu heb ik dit dus zó opgebouwd: Dan moet daar dus ergens een parallel zijn, hè. Er moet iets zijn, dat die twee werelden verbindt. Dat is altijd gemakkelijk. Beide bestaan in de Cosmische Werkelijkheid. En in de Cosmische Werkelijkheid, waar een totale Evenwichtigheid in God aanwezig is zullen alle krachten rusten, tenzij in mijn bewustzijn nog onevenwichtigheid ontstaat, of uitschakelen van andere delen van die Cosmos vóór mijn bewustzijn.

Dan resulteert hieryt dus voor mij een wereld, waarvan de werkingen mij volledig beroeren. Als ik dus gedood wordt in die fantasiewereld, ben ik werkelijk dood, ga ik ook lichamelijk dood. Een van de gevaren van sommige vroegere inwijdingen. En heb ik nu een band gevonden tussen die wereld en mijn eigen wereld - dat is natuurlijk het belangrijke punt, soms is dat een woord, een klank, een actie, een gebaar; daar zijn 1001 dingen te noemen, die die verbinding kunnen vormen, maar die moeten dus a.h.w. synchroon en gelijktijdig vallen binnen die twee werelden - dan heb ik door mijn bewustzijn twee delen van de Cosmos met elkaar in contact gebracht, die op elkaar invloed uitoefenen. Omdat mijn wezen een doel heeft gesteld, dat in mijn eigen wereld mogelijk is, maar alleen volgens de regels en wetten, die in die wereld worden erkend niet mogelijk is b.v., heb ik dus de rem van de waarschijnlijkheid, de aanvaardings rem, die bestaat in mijn normale wereld, ontgaan, door de fantasiewereld. Ik heb dus een deel van de Cosmos, dat ook op mijn eigen wereld eigenlijk aanwezig is actief gemaakt. En door mij te realiseren, dat er een band bestaat tussen die voorstelling en de werkelijkheid, heb ik de voorstelling a.h.w. overgebracht in de werkelijkheid. En wordt ze daar een actieve kracht. Maar ik kan dat niet doen tussen de ene fantasiewereld en de andere fantasiewereld. Omdat beide voor mij dus ergens onwerkkelijk blijven. Ik kan me ze wel helemaal voorstellen, maar ik kan niet een continu beleven ik een van die werelden kennen, zonder eerst dood te gaan in de wereld, die nú mijn werkelijkheid is. Daarom kun je dus nooit van de ene fantasiewereld naar de andere overgaan,

maar alleen van de fantasiewereld een kracht overbrengen naar de werkelijkheid. En dan is die fantasiewereld wel degelijk dus aan allerhand wetten onderdanig, en is ze dus in haar wezentoch wel degelijk deel van de Cosmos. Ook al bestaat ze dus niet erkend reëel voor de mensheid. Is het duidelijker geworden?

- + Ja, het is wel duidelijker geworden. Mag ik er nog even een tweede vraag aan vast knopen?
- Wat u dus gesteld hebt is me tot zover duidelijk, maar dit beeld, dus dit imaginaire beeld zal dus onder bepaalde omstandigheden wel vol te houden zijn, of wel te volgen zijn. Maar dit kan toch nog veranderen naar gelang de omstandigheden en de tijd weer dáár is. Is dat dan een kwestie, dat je dan toch weer moet terugrijpen op dat eerste imaginaire beeld, en vandaar dus weer uitgaan met uitbreidingen, of mag je dus, of kan je dus...
- Je hebt geen eerste en geen tweede imaginair beeld. U zegt het verkeerd. Je hebt dus een imaginaire wereld, vanuit menselijk standpunt, en je hebt een werkelijkheid. En die imaginaire wereld kan ik op elk ogenblik opbouwen met elke waarde, die voor mij belangrijk is. Ze is niet voor mij permanent. Het is alleen een deel van het Al, a.h.w., van de Cosmos, een verhouding in de Cosmos ergens bestaande, die ik mij voor het ogenblik zo reëel mogelijk te binnen breng, waarin ik a.h.w. mijzelf helemaal oplos. En dan moet ik altijd weer terug naar de werkelijkheid. En als die werkelijkheid dus op een gegeven ogenblik anders reageert, dan wil ik dat misschien compenseren, dan kan ik dat w'ér doen door te zoeken, of ik ergens een imaginaire wereld vind, die beantwoordt aan Cosmische Wetten, die ik ken, die dus een eigen logica heeft, een eigen structuur heeft, en vanwaaruit dus de door mij niet aanvaardbaar gevonden toestand toestand b.v. dus, gewijzigd kunnen worden, of zelfs niet zouden bestaan. Het is tamelijk ingewikkeld, hoor.
- + Gaat dit eigenlijk niet meer naar de magie toe? Als een mens zo denkt?
- Wilt u mij definiëren wat magie is?
- + Ja, dat vind ik ook eigenlijk imaginair, net zo goed.
- Neen.
- + En dan positief je krachten er op uitzenden.
- + Ja, tot op zekere hoogte misschien heeft u gelijk. Maar magie is dus in feite - en nu moet u even goed luisteren - een wetenschap op aarde opgebouwd, op grond van waarden, die op die aarde praktisch permanent gelijk zijn, en vandaaruit inwerkende op de door anderen gekende wetten en werkelijkheden of resultaten veroorzakende, die met de gekende wetten en werkelijkheden niet in overeenstemming zijn. Dus op het ogenblik, dat u in de tijd van de Romeinen een zaklantaarn aansteekt, bedrijft u magie.
- + Ja, ja, zo begrijp ik dat wel. Maar wat heeft het dan eigenlijk voor de mens voor waarde? Die imaginaire toestand.
- Die imaginaire toestand, zoals u het wilt noemen - dat is geen toestand overigens, het is een wereld; en een wereld dat is iets anders dan een toestand. -
- + Maar voor die mens is dat toch een toestand voor dat moment?
- Nee, het is een wereld. Een toestand is een beperkte situatie zonder meer. Maar een wereld is dus een samenhangend en afgerond geheel, altijd, hoe groot, of hoe klein het ook verder is.
- + Dus dat bestaat altijd?
- Dat is dus altijd een wereld. Werelden zijn dus altijd aanwezig. Maar wij kunnen ons die wereld gaan realiseren. En op het ogenblik, dat wij ze ons gaan realiseren hebben we er dus déél aan. Het is dus niet zo, dat wij een werkelijkheid opbouwen, als het er op aankomt, maar dat we dus uit de uitstallkast van de Eeuwige a.h.w. een aantal voorwerpen nemen, en die groeperen in een stilleven, dat wij beschouwen. Maar daarmee tevens een aantal waarden van de Eeuwigheid uitdrukken in een vaste verhouding. Hu, dat hoop ik, dat het duidelijk is.
- + Ik heb nog een vraag. Als ik nu een wereld van fantasie opbouw, hoe weet ik wat werkelijkheid, of wat fantasie is?
- Datgene, dat dus ook zonder uw eigen streven blijft voortbestaan is voor u werkelijkheid. Datgene, wat alleen krachtens uw eigen streven en inspanning in stand wordt gehouden is fantasie. Dus wanneer u iemand alleen door te zeggen: "Dat is niet waar.", kunt doen ophouden door tegen uw schenen te schoppen, dan is dat fantasie geweest. Maar als u maar staat te denken, en hij schopt toch door, dan zeg je: "Dat is werkelijkheid."
- + U begrijpt wel wat de achtergrond is.
- Ja, ik begrijp wel wat de achtergrond is, maar die achtergrond, die ligt dus eigenlijk heel eenvoudig. Een werkelijkheid is dus een geheel, waarin wij ons bevinden, en wat we, krachtens het normale bewustzijn dat we bezitten, niet vanuit ons denken kunnen veranderen, of beheersen. Zodra onze gedachtekracht zó groot is, dat we daarmee die wereld kunnen veranderen, is zij dus geen volledige werkelijkheid meer. En treedt datgene in ons.

waarmee die verandering mogelijk is in de plaats van die werkelijkheid. Voor zo lang, als die wijzigings mogelijkheid blijft bestaan.

Nou, wie volgt?

- + U stelde, alles wat je je kunt voorstellen, is ergens werkelijkheid. Een paar jaar geleden heb ik die vraag ook al eens gesteld, want dat doet toch een beetje komisch aan.

Ik wil mij dus op dit moment een olifant voorstellen, die er als volgt uitziet: Die beweegt zich op zijn rug over de grond, en hij heeft zijn vier poten in de lucht. Een merkwaardig geval, en ik kan er nog allerlei gekke dingen bij bedenken. Moet ik dus de conclusie trekken, ergens in het Heelal bestaat dit?

- Ja, waarom niet?

+ Hij doet net een dutje.

- Dan is hij zeker net aan het slaapwandelen, want mijnheer zegt: hij beweegt zich voort.

Maar kijk eens, dat is nu juist weer de fout, die u maakt. Te zeggen: het meest absurde, wat ik mij voor kan stellen, kan niet bestaan. Maar nu draaien we de zaak om. Ik ga zeggen, wat is die olifant, die u ziet? Is dat nog een olifant? Joost weet het. Misschien is het wel een reuze amoebe, wiens uitstulpsels de vorm olifant tijdelijk geven, terwijl 't op een zich verplaatsend loopvlak dus zich voortbeweegt, door steeds een deel van zijn wezen naar voren te schuiven dus, en het achterdeel bij te trekken weer.

+ Dat lijkt wel een roltrap.

- Mijneerwege. Maar, wat u zich dus voorstelt bestaat ergens. Dat het dan nog beantwoord aan de waarde, die u associeert met de woorden waarmee u het beschrijft, dat is niet zeker. Maar die olifant, die bestaat heus wel ergens. En mag ik u nu een heel eenvoudig voorbeeld geven? Op het ogenblik, dat u sterk genoeg aan die olifant denkt heeft u hem astraal geschapen. Dus bestaat hij al.

+ Ja goed, d'ar ga ik accord mee.

- En dan komt u dus niet meer te staan voor het probleem: bestaat het ergens, of niet? Maar kan ik aanvaarden, dat het ergens bestaat? Het probleem is niet, dat in een Heelal, dat alle mogelijkheden omvat, ook alle voorstellingen ook als realiteit moeten bestaan, en al het voorstelbare aanwezig moet zijn. Nee, de vraag is alleen, of u dat voorstelbare als werkelijkheid kunt aanvaarden? En dan krijgen we te maken met wat ze noemen de redelijke rem. Ik kan u een heel eenvoudig voorbeeld geven.

Twee mensen lopen door de woestijn en drie keer hebben ze een spiegeling gezien van water. De vierde keer is het een oase. De een gaat er naar toe en drinkt. De ander zegt: "Man lig geen zand te eten." Die wordt er gek van, en die verdorst in de zon en sterft. Een beetje overdreven, maar het is ergens waar. Hij heeft dus een paar keer vastgesteld: het is niet precies zo, en hij kan niet aannemen, dat het een keer wél zo zal zijn. En daardoor verwerpt hij die mogelijkheid. En als u nu de hele geschiedenis nagaat, van de wetenschap, van het geloof, of al het andere van wat er op aarde bestaat, dan zult u precies datzelfde aspect terugvinden. Er zijn mogelijkheden: maar men wilde die niet uitbuiten, men wilde er niet

aan beginnen, want men kon die niet accepteren. En waarom? Omdat men het nu eenmaal onmogelijk achtte.

Weet u wel, dat de eerste keer, dat Stevenson een locomotief bouwde, of wilde bouwen - die liep toen nog over de wegen, niet over rails, dat ze tegen hem gezegd hebben, dat hij gek was, en dat zo'n ellendig ding zich nooit zou kunnen bewegen, en dat het krankzinnige werk was, en dat het levensgevaarlijk was. En dat de wereld nooit zoiets zou kunnen accepteren. En toch hebben ze het gedaan, en is de stoommachine lange tijd bepalend geweest voor de vooruitgang van de wereld. Maar de mensen in die tijd waren daar blind voor. Alleen degenen, die niet blind waren, gingen er gebruik van maken. Met het gevolg, dat er b.v. heel wat mensen failliet zijn gegaan in die tijd dus, omdat ze hun spinnerijen e.d. niet hadden opgezet met stoomkracht, terwijl anderen die stoomkracht wél gebruikten. En pas toen ze failliet waren, of bijna failliet waren, zeiden ze: ja, als die anderen het ermee kunnen doen, kan ik het misschien toch ook. Er is dus een aanvaarding noodzakelijk van een mogelijkheid van een feit, voordat je hem kunt concretiseren. En zolang als je dat niet hebt, dan blijft het voor jou irreëel, tenzij een ander naast je, in je eigen wereld met diezelfde kracht zó werkt, dat je niet alleen zijn resultaten ziet, maar dat je ook ziet, hoe hij ze bereikt. En pas als die beide waarden aanwezig zijn verander je misschien je instelling. E

de kans, dat de goet: nu ja, 't is onmogelijk. Zoals de boer zei, toe hij

een giraffe zag in de dierentuin: da's bedrog, zo'n beest bestaat niet. En ik geloof, dat dat dus het essentiële punt is voor u. Niet de vraag, of alles wat voorstelbaar is ergens kan bestaan. Dat is ergens nog redelijk, dat is nog logisch. Maar het feit, dat het zou moeten bestaan op een manier, die voor u kenbaar is, en misschien bruikbaar, daar wilt u niet aan. Want u beperkt uw eigen wereld, en dat doen heel veel mensen, tot dit kleine stukje. Dit hebben wij, dit is onze kennis. En dan kan uw kennis heel goed zijn, en zeer veel onvattend, maar zij omvat niet het hele Al. Zij kan alleen een benadering zijn voor het Al. En wanneer we het Al erneer benaderen, dan zal blijken, dat die waarde tijdelijk opzij moeten stellen, om een nieuwe waarde te kunnen realiseren. En dan blijkt véél later, dat wat volgens ons helemaal niet te verenigen was met onze wereld, wat werkelijk onmogelijk was, zelfs móét bestaan ergens, om de doodeenvoudige rede, dat anders de harmonie, de evenwichtigheid in het Al niet volmaakt is.

Nu, ik hoop, dat ik uw vragen beantwoord heb. Misschien vindt u van niet, maar ik heb mijn best gedaan. Vraagt u verder, desnoods.

Stilte heerst allom. Geen vragen meer? Dan zal ik nog een paar minuutjes doorpraten, tenzij u liever hebt, dat de gastspreker voor vanavond ook maar vragen, om niet door te komen, want anders moet ik werkelijk nog even aan de lijn blijven.

Heeft u nog een vraag, of een punt in verband met de cursus? Dan wil ik nog een paar woorden zeggen over werkelijkheid, daar zijn we nu toch over bezig.

Elke werkelijkheid en elke waarheid is betrekkelijk. Niets is volledig waar. Omdat een volledige waarheid elke wijziging, of verandering zou uitsluiten. Maar elk levensproces, en elk leven, elke ontwikkeling, dus ook bewustwording bestaat juist krachtens het feit, dat er niets absoluuts is. Er is dus een beweging mogelijk. Wij leven dus altijd in een wereld van het onvolledige. En daarbij hebben we de eigenaardige gewoonte, om datgene wat achter ons ligt als een volledigheid te beschouwen. Zó is het en anders niet. Zover we tenninste dat verleden kunnen overzien. En dan de toekomst geheel te willen baseren op dat verleden. Wat we vergeten is, dat elke seconde, elk ogenblik van realisatie er iets veranderd. En dat alleen krachtens die verandering het proces "leven" en het proces "tijd" kunnen bestaan. Het is voor ons begrijpelijk, dat we ergens een vaste basis zoeken. Want in een wereld waarin alles voortdurend verandert, weten we niet hoe we moeten denken, hoe we moeten handelen. Onze reactie's zijn niet in staat, om dus de enorme snelle veranderingen, ook van de kleine waarden alle te registreren en te aanvaarden. Maar als we nu eens zouden moeten leven als een wereld. Een wereld voor wie een eeuw niet veel meer is dan voor u een minuutje, misschien. En in die minuut worden steden gebouwd en afgebroken, dan ga je op een gegeven ogenblik zeggen: goed, de dingen bestaan misschien wel, maar voor mij zijn ze niet belangrijk. Dus naarmate het bewustzijn groter wordt, wordt de belangrijkheid van veranderingen meer geëlimineerd. Maar daar staat tegenover, dat dus grotere feitelijke veranderingen op elk ogenblik ook zonder meer aanvaard moeten worden.

En zo kom je dus tot het hoogste bewustzijn, dat een voortdurende verandering accepteert. Het "panta Rei" als een voortdurende werkelijkheid ziet. Er is geen enkele vaste waarde. Er is geen vast dogma, geen betekenis, geen leer. Niets is vast. Het enige wat vast is, is de verandering. Want, zolang wij leven is de verandering voortdurend. En dan kom je tot de aanvaarding van alle mogelijkheden. En omdat je alle mogelijkheden aanvaardt komt er een ogenblik, dat alle mogelijkheden in jouw wezen bekend zijn. En op dat ogenblik vindt de verstarring plaats. Dan sta je buiten de tijd. Er is niets nieuws meer, er is dus geen beleven meer mogelijk, en uit dit in jezelf alles dragen ontstaat dan de toestand, die we dan noemen "aanschouwen van God". Dus tijdloos-zijn. En dan realiseren wij ons dus, dat het geheel in ons wonderlijk mooi is, maar dat alleen de begrenzingen, die we er zelf nog aan stellen, dat het binnen ons is, de verstarring dus teniet doen. En in plaats van ons kennen, zetten de aanvaarding van het Goddelijk Licht, de Goddelijke Kracht, dan komen we tot de vereenzelviging van het leven, dan zijn wij déél van de golfing "tijd", ofschoon wij tijdloos bestaan.

En dat zit er nou eigenlijk achter. Dus u begrijpt wel, dat het voor een mens in het begin heel erg moeilijk kan zijn, om aan te nemen, dat je een

fantasiewereld op kunt bouwen met de meest idiote dingen, en tóe ergens de werkelijkheid treffen. Maar ú, met uw omgekeerde olifant moet zich wél realiseren, dat die olifant geen kornak kan dragen, zoals dat hier gebeurt. Want die kan niet op die nek zitten. Dus is die olifant dáár een onbestuurbaar element geworden. Verder beweegt hij zich op een andere wijze. Zijn tempo van beweging zal dus moeten worden aangepast aan zijn voortbeweging. Zijn mogelijkheden van voeding, van werking moeten andere zijn, want hij kan zich niet als normaal voeden, als hij omgekeerd staat. En pas, wanneer u de gehele wereld in overeenstemming hebt gebracht met die vorm van die olifant - en dan heeft u het wezen van die olifant heel anders beschreven, dan heeft u de naam olifant alleen maar als vorm gebruikt, en niet meer voor het wezen - dan heeft u een wereld, die beantwoordt aan de Cosmische Wetten. En dát is het punt dus, mijn vrienden, waar ik u wel nog met nadruk op wil wijzen, voordat ik nu plaats ga maken. Onthoudt één ding: elke fantasiewereld is goed en is aanvaardbaar, maar ze moet ergens in zich een logica hebben. Een wereld kan niet bestaan uit louter inconsequente punten, tenzij alles inconsequent is. Er kan niet één onmogelijkheid in bestaan, tenzij die onmogelijkheid overal gelijkelijk optreedt. En wat dat betreft kan ik onze vriend dus niet aanbevelen, om voor een dergelijke harmonische meditatie, of het scheppen van zo'n tweede werkelijkheid, wat het eigenlijk is, dus uit te gaan van omgekeerde olifanten.

Vrienden, ik maak plaats voor de laatste spreker. Een gast, niet lid van onze Orde, die waarschijnlijk ook vanavond nog het zijne te zeggen heeft. Ik dank u voor uw aandacht, en ik hoop, dat ik met al mijn gepraat noch nog hier en daar nog licht op duistere zaken heb mogen werpen.

o-o-o-o-o-o-o

Goeden avond, vrienden.

De Bron van alle leven, is de Bron van alle Licht, de Bron van alle Duister. De bron van alle kracht, is het besef van het licht, en van het duister. De bron van alle ervaring is de erkenning van de wereld en van jezelf. De bron van alle bewustwording is de liefde, waardoor je de wereld als gelijkwaardig aan jezelf aanvaardt, en in die wereld ál wat in jezelf leeft tot uiting brengt, opdat gezegd kan worden: Ziet, in schoonheid en rechtvaardigheid, in volledigheid van streven, dienend en heersend gelijk, heeft hij zijn werk volbracht en is tot eenheid geworden met het werk van de Schepper.

Alle kracht, is aan allen gegeven. Het is niet de mens, die een gave verkrijgt, of God, die een gave schenkt. Het is de mens, die openstaat voor de God, die voortdurend met, in en rond hem is, en zo een deel van die gave, een deel van die God tot werkelijkheid maakt in zich zelve. Maar de mens, die werkt uit de God, die hem beweegt zal uit de God erkennen, die in hem leeft. En uit de God, die in hem leeft zal hij erkennen de Cosmos, waarvan hij deel uitmaakt, en de Bron van alle dingen. Wie vanuit zich streeft voor zichzelf komt tot niet. Want, wie voor zich zoekt, zoekt tegen de wereld, tegen zijn God, en tegen de Cosmos. Zijn bereiken is vluchtig, en is vergaan voor hij er zich over verheugt. Wie echter streeft voor allen, streeft voor het totaal van de Cosmos. Zijn streven is deel van God, van de Goddelijke Kracht, en daardoor onvergankelijk.

Wie zijn weten ziet, als zijn eigen bezit, zijn onderscheiding van anderen, zijn verheffing boven anderen, hij zal zien, dat zijn wetenschap zelve hem tot een last wordt, en uiteindelijk verdwijnt. Maar wie ziet, dat zijn eigen weten slechts een deel is van het weten van anderen, ziet dat zijn kennis slechts de hulpe moet zijn van hen, wier eigen kennis schijnt te falen, zodat hij dienend vanuit hetgeen in hem leeft anderen verrijkt met wat in hem bestaat, deze zal een kennis bezitten, die de Cosmos zelve onvat, en vandaaruit weten wat het doel is van zijn leven, de taak hem gegeven in alle bestaan, de plaats hem toegekend in de ordening van de uiteindelijke Cosmos.

En wie voor zich streeft naar een doel, bedenke wel, dat elk doel, dat alleen het "ik" wil dienen een mislukking betekent. Dat alle tijdelijke vormen van slagen worden opgeheven door minder tijdelijke vormen van mislukking. Gij kunt vanuit u zelve alle rijkdommen der wereld verwerven, maar gij zult niet in staat zijn die rijkdommen te genieten, zodat ze voor u waardelozers zijn dan het zand onder de voeten van hen, die door de waan-

zijn gaan.
 Zo is het steeds weer. Dat wat gij zijt in gemeenschap met anderen, gemeenschap met de oneindige, vervullende een dienende taak, zoekende naar dat wat allen verrijkt, en niet u zelve, zij zullen de scheppende Kracht in zich kennen. Zij zullen de waarde van die scheppende Kracht zien uitgedrukt, en zij zullen wéten: Wie zich zelve zoekt, gaat aan zich zelf ten onder. Maar nimmer zal zij teniet gaan. Want zelfs, indien hij zichzelf vernietigen wil, zal er een ogenblik zijn, dat zijn stervend bewustzijn het hem onmogelijk maakt zijn plaats in de kringloop der Eeuwigheid te ontkennen, en hij zal moeten groeien tot hij wêér on staat is te ontkennen. Wie zich zelve zoekt, kiest de eeuwige marteling. Wie de Eeuwige zoekt, En al datgene waarin de Eeuwige zichzelf uit, scheidt zichzelf de eeuwige bevestiging van het leven, de voortdurend grotere harmonie, waarbij de, misschien onbewust haast, ervaring, ~~harust~~ impuls en wetenschap hem in staat stellen voor zich en anderen te bereiken wat noodzakelijk is: De bouw van een Cosmos, die een Gods Beeld is in ware harmonie, in volle aanvaarding, in volledige erkenning.
 Goeden avond, vrienden.

o-o-o-o-o-o-o

II

17 december.

Ik zou graag vanavond willen beginnen met een vraag aan u. In die materie, die in de cursus hebt gekregen tot nu toe, zijn daar punten in, waar u moeilijkheden mee hebt, waarover u iets vragen wilt?

- + Bedoelt u over het geheel van de cursus, of alleen van de vorige keer?
- U moogt vragen over het geheel van de cursus, als u dat eens wilt. U kunt ook over de vorige keer alleen vragen, als u dat wilt. Dat zit erbij inbegrepen.
- + Dikwijls is er gesproken over die magie. En wanneer je dat dan later naleest, dan is dat erg logisch. Maar wanneer je dan bij je zelf denkt: "Ja, wat moet ik daar nu eigenlijk mee doen?" dan is het een soort wit papier, dat daar voor je neus ligt.
- Ja, dat kan ik wel ongeveer begrijpen. U moet eens goed luisteren. Op het ogenblik, dat wij beginnen met dat wat men magie noemt, maken wij gebruik van wetten en van krachten, die reëel bestaan. Dat is echter de jammer hiervan? De doorsnee mens kan zich deze dingen niet als werkelijk voorstellen. Het ligt buiten zijn direct bereik. Je zou kunnen zeggen, de mens zit in een kamertje, en dat noemt hij zijn wereld. En alle verhoudingen daarin, die kan hij kennen, maar daar buiten, daar ligt een hele grote wereld en als hij het venster opendoet, dan zegt hij niet: "Daar buiten, daar ligt een andere wereld," dan zegt hij: "Ik heb een visioen gehad." "n d't is nu juist datgene, wat u steeds weer hinderen zal, wanneer u met magie te maken krijgt. Magie is praktisch. Maar het is een praktijk, die zich onttrekt aan het redelijke denken. Het bezit een eigen logica, maar het is geen menselijke logica. Hij bezit eigen mogelijkheden, maar de mens kan die mogelijkheden vaak niet aanvaarden, hij wijst zeven zichzelf weg. Ik kan u misschien een klein voorbeeld geven daarvan. Iemand zegt tegen u: "Wanneer je het raam opendoet, komt er een vlinder naar binnen." Dan zegt u; "Ja, maar dat raam is altijd dicht, dat is altijd dicht geweest, en dat moet dicht blijven." Of u doet dat tóch open, en ziet de vlinder, maar ze behoort niet bij uw wereld, en u maakt er iets anders van, een verschijning, een engel misschien, die u gezien hebt, maar u wilt er geen vlinder in zien. En op dat ogenblik is dat contact met die buitenwereld weer verbroken. De praktijk zal ik proberen u dan een beetje verder toe te lichten. Want u komt hier niet alleen om te leren wat wij willen vertellen, ook om te leren wat u zelf belangrijk vindt. Maar misschien, dat hiermee de zaak al ietsje helderder wordt. Ik zal proberen dus een praktische toepassingsmogelijkheid te geven voor - zeg maar - de eerste beginselen van de magie. Goed, heeft u nog meer te vragen?
- + Ja, het wil natuurlijk niet zeggen, dat wanneer we niets vragen, dat het ons ook allemaal zo duidelijk is geweest. Ik heb de stof nogal behoorlijk moeilijk gevonden, maar dat neemt niet weg, dat ik toch niets vraag.
- Is dat een veiligheidsmaatregel, of een beleefdheid?
- + Uit het zwijgen zoudt u n.l. kunnen denken: "Nou, dat is hier dus heel duidelijk," maar zo is het niet.
- + Soms is het zo moeilijk, dat je niet weet wat je moet vragen.
- Ik heb de overtuiging dus, dat u in deze materie - u merkt misschien, ik ben een andere spreker een keer, deze avond - maar dat u dus in die materie voor u zoveel raadselen hebt gevonden, dat het tijd wordt, om dat eerst eens wat te gaan verhelderen, wat duidelijker te gaan stellen. Goed, dan zullen we proberen vandaag eens eenvoudiger te beginnen. Alles wat in verband staat met de esotherie, met de magie, ja zelfs met de onbegrepen waarden van het dagelijks leven, die u wegschuift naar intuïtie, of toeval, staat dus in verband met een Goddelijke werkelijkheid. En nu ga ik toch even ingewikkeld worden, opdat u mij niet kunt verwijten, dat ik de zaak niet duidelijk genoeg heb gesteld, dadelijk. Deze Goddelijke werkelijkheid die kunt u zich voorstellen, als een hele hoop krachtvelden, maar u moogt ook rustig denken aan filmrollen, die allen klaar zijn voor projectie, maar die niet gesteld zijn. Wij noemen dat dus de mogelijkheden van het Al. Wanneer van ons uit een bepaalde impuls gaat, een gedachte, dan wordt zo'n kracht actief. De stilstand, de evenwichtigheid daarin die wordt verbroken. Het resultaat is, dat de projectie begint. Wij zien dan een situatie ontstaan, en die situatie, die draagt in zich allerhand mogelijkheden, allerhand krachten. Maar tot nog toe blijft het een projectie, het is ver van ons af. Nu kunnen wij dus - dat woord

zult u vaak genoeg gehoord hebben - indentificatie, of vereenzelviging. Stel nu, dat u die film over kunt brengen in uw eigen wereld, dan zijn alle spelers irriëel geworden, alleen u bent, volgens uw eigen wereld werkelijk aanwezig, maar alles wat die andere spelers doen, is ook werkelijk, zoverre het u betreft. En wanneer het een ander betreft, dan is het ook evenzeer "werkelijk". Heeft u dit kunnen volgen? Als het nu te ingewikkeld wordt, of als u denkt: "Nou, nu kletst hij een beetje" - dat denkt men ook wel eens een keer - dan zou ik graag willen, dat u even "Stop" roept, en vraagt: "Verduidelijkt u dat even."

+ U bedoelt met dat laatste waarschijnlijk: ik laat mijn filmrol afrollen, en die is voor mij de werkelijkheid. En Pieterse laat zijn filmrol afrollen, en die rol is voor hem de werkelijkheid, maar hoeft voor mij niet bepaald de werkelijkheid te zijn. Bedoelt u dit?

+ Neen, dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde iets heel anders. Maar ik wilde eerst duidelijk maken, dat dus al het voorstelbare voor de mens en nog veel meer ergens bestaat. Ik wilde duidelijk maken, dat dit een kracht is, en dat die kracht dus een complete situatie, een oorzaak-en-gevolg werking, met al wat erbij hoort, bevat. Binnen een bepaald kader dus.

Nu gaan we een stap verder. Wanneer ik een situatie dus werkelijk maak, via de magie, en een ander maakt een andere situatie werkelijk, dan kan het wel eens zijn, dat bepaalde krachten van hem en van mij strijdig zijn met elkaar. Die strijdige krachten heffen elkaar op. Er ontstaat géén verschijnsel. Er zou een verschijnsel kunnen ontstaan, wanneer een van die krachten zwakker was. En daarom zien wij, dat de mens dus, die het sterkste en het langdurigst a.h.w. zich bezig kan houden met een bepaald beeld over het algemeen het door hem gestelde tot werkelijkheid maakt.

Het kan ook gebeuren, dat die twee krachten niet lijnrecht tegenover elkaar staan, maar dat ze elkaar a.h.w. onder een hoek raken. De ene kracht zou zó willen gaan, de andere kracht zó, ze beroeren elkaar, en de werking ligt tussen beiden in.

Maar, wanneer die werking tot uw eigen wereld behoort - door dat proces dus van indentificatie, zoals dat heet - dan zal dat resultaat in uw eigen wereld onmiddellijk merkbaar zijn. En dat is het belangrijke voor ons. Het houdt echter ook in, dat je als beginnend magiër nu niet direct moet beginnen met iets waar de hele wereld mee bezig is. Want niet alleen de mensen, die bewust gedachten uitzenden, maar ook veel mensen, die onbewust gedachten uitzenden zullen ertens iets van de grote werkelijkheid manifesteren in hun eigen wereld. En daarom kiezen wij dus in het begin altijd een zeer eenvoudig object. We stellen ons een doel. Dat doel daar moeten wij dus in geloven, dat moet voor ons aanvaardbaar zijn. Misschien denkt u aan de ene kant: "Ach, was ik maar miljardair." Aan de andere kant: "Ach wat zou ik een belasting moeten betalen." Dan bent u al strijdig. Dan wordt die begeerte ergens verminderd, opgeheven. Maar als je iets werkelijk met je gehele wezen, en zonder uitzondering, of voorbehoud dus verlangt, dan kun je daar dus in opgaan. Zeg, dat dat is het genezen van een medemens, het kan net zo goed zijn, het verkrijgen van een zeker inzicht, misschien, of het ontwikkelen van een bepaalde mogelijkheid. Men neemt dus: een zieke gezond maken. Dan moet ik mij allereerst een situatie voorstellen, waarbij die zieke gezond wordt. Want, ik kan voor mijzelf niet ontkennen, dat die zieke ziek is. Anders dan zou ik toch niet in behoeven te grijpen. Ik kan dus niet eenvoudig zeggen: "Die mens is gezond." Maar ik kan mij wel voorstellen: er is iets wat die mens gezond maakt. Wanneer ik die voorstelling weet te koppelen aan iets anders - dat kan voor een vroom mens een begrip zijn van God, voor een meer bewust mens het begrip van het ingrijpen van bepaalde krachten, of werkingen, het optreden van zekere fibratie's, of stralingen - dan heb ik dus ook een middel uitgebeeld. Of dat middel nu in mijn eigen wereld nu bestaat, of niet, dat is niet aan de orde. Want al wat ik mij voor kan stellen bestaat in het Goddelijke. En datgen, wat ik dus met mijn volle kracht probeer waar te maken in mijn denken, dat raakt een deel van de werkelijkheid. Ergens in dat Al begint een filmrol te lopen, waarin die zieke inderdaad geneest. Nu kan het natuurlijk zijn, dat anderen het daar niet mee eens zijn. Die wachten misschien op de erkenning. En dan zult die tegenstand ook moeten overwinnen. Maar die zal in verhouding betrekkelijk klein zijn. Dan stelt u dus vanuit u zelf eerst: "Ik wil dus die zieke genezen." dat is de situatie, maar het is nog steeds een projectie. Ik heb daar geen deel aan. Nu ga ik heel eenvoudig zeggen: dit is een voorbeeld, u hoeft mij dit dus niet na te doen, u kunt een andere weg kiezen - In mijn beeld valt de kracht als een waterval naar beneden, en wie door de druppels daarvan geraakt wordt, wordt genezen." Ik loop toevallig met een beker water, en "per ongeluk" sprenkel ik water.

Ik heb nu het beeld van de waterdruppel, die kracht overbrengt, in mijn eigen wereld werkelijk gemaakt. En daarmee is de kracht, die in mij, door mijn contact met die grote werkelijkheid bestaat, overgedragen a.h.w. op de situatie. Ik heb een stukje van een situatie geschapen, die Cosmisch bestaat. En, omdat daar een deel van bestaat zal de Cosmos volgens haar neiging werken, en dat geheel evenwichtig gaan maken. Dan ontstaat de genezende werking. Kunt u mij daarin volgen? Dat is dus geen theorie, maar je moet eerst een zeker vertrouwen hebben, een zeker geloof, voor je dat kunt verwerken.

En dan is er nog een eigenaardigheid daarbij. Stel, dat u in contact wilt komen met de geest. U wilt helderziende worden, of wat anders. Er zijn veel mensen, die zo'n begeerte hebben. Nu is dat psychisch nòmit iets belangrijks. Alleen wanneer je daarmee voor een ander iets kunt doen, dan is het belangrijk. Maar, stel dat u dus een verbondenheid wilt kennen met de geest. Dan kunt u zich voorstellen, dat die verbondenheid bestaat. Dat is heel mooi. Maar u kunt het maar heel moeilijk in uw eigen wereld werkelijk maken. Wanneer u nu die verbondenheid uitdrukt, op een of andere manier, dan heeft u op aarde weer de werking geschapen, waar al dat andere uit voort moet komen. Wanneer ik A zeg en in de Cosmos staat A, dan kan niemand mij meer beletten, om B, C, enz. te gaan ervaren. Is dat begrijpelijk? Is dat praktisch genoeg?

- + Neen, voor mij persoonlijk niet.
- Waarom niet?
- + Dat voorstellen, dat u daarnet er als een klein zinntje tussen in gaf, dat is juist het punt, waar we allemaal mee zitten, in dit gegal.
- Waarom, waarom zou dat voorstellen moeilijk zijn? Weet u, het is eigenlijk zo eenvoudig. Ik stel mij voor, dat ik tot u spreek door een medium. Ik ga van mij zelf uit tot de aarde en spreek, en maak het werkelijk. Ik spreek werkelijk tot u. Dit voorstellen, dat is niet het opbouwen van iets bijzonders. Het is alleen maar het opbouwen van een idee, een fantasie. Wanneer u zo fantaseert, dan heeft u ook iets, wat ergens werkelijk kan zijn. Maar wanneer u nu fantaseert, en u doet daar te veel elementen bij, die inreëel zijn, die voor u niet aanvaardbaar zijn, die niet tot uw eigen wereld behoren, dan kunt u daar zelf niet in geloven. En omdat u er niet in gelooft, kunt u het ook niet waar maken. We moeten dus een beeld opbouwen, dat zo dicht mogelijk bij de feiten ligt, die we kennen. Een voorstelling bouwt u op a.d.h. van uw eigen wereld, uw eigen toestand, en de toestand van degene, die u helpen wilt. En wanneer u dat hebt gedaan, zo concreet mogelijk, dan gaat u zich die ene wijziging voorstellen, die noodzakelijk is. Voor de zieke dus alleen maar die ene druppel van levenskracht, van levenswater, die hem beroert, waardoor hij plotseling gezond wordt. En nu ga ik de werkelijkheid zoveel mogelijk na. Dus die toestand maak ik zoveel mogelijk reëel. En kan ik dat niet doen, helemaal feitelijk, dan kan ik dat ook nog doen door symbolen te gebruiken. De symboliek van een rite, van een magie, dat is eigenlijk niets anders als doen alsof. Maar in dat doen alsof gedraag ik mij alsof mijn voorstelling volkomen werkelijk zou zijn. En wanneer wij hier staan t.o. elkaar, en ik zeg: "Wij gaan een nieuw Cosmisch evenwicht vinden, hier staan er twee, daar twee," dan gaan ze zo staan, dat ze in een kruisvorm staan. Dan is dat op zich zelf nutteloos en waardeloos. Maar zij hebben daarmee willen uitbeelden hun beleving van de Cosmos. En omdat zij die schreden hebben gedaan, is voor hen die cirkel Cosmos geworden. En op dat ogenblik ondergaan zij iets, dat vaak verder gaande dan het eigen verstand, een indrukking is van de Cosmos. Dus dat voorstellen dat is helemaal niet zo moeilijk, als het lijkt. Het is alleen maar, je moet er niet iets te groots van maken. Menige mens wil beginnen, nietwaar, bij zich zelf, en dan ineens overstappen naar de hoogste sfeer, of de hoogste hemel. Dat kan hij zich niet voorstellen. Het is een ontwikkeling, die ook hij door moet maken. Want eerst moet zijn begrip zijn van andere sferen voordat hij die hoogste hemel voldoende kan bereiken. Zijn voorstelling op zich zelf kan in de Cosmos altijd gevonden worden. Ook een hemel met een rijstenbrijberg en gouden lepeltjes en schoteltjes. Maar, de afstand, die tussen dit beeld en de werkelijkheid ligt is zo groot, dat de mens dit niet kan overbruggen. En daarom is het altijd: "Begin bij het eenvoudige". Begin bij de simpelste dingen. En nu zegt u misschien: "Ja, maar geef ons dan een voorschrift, hoe moeten wij handelen, hoe moeten wij denken." Dan doen de mensen graag. Maar hoe kan ik u zeggen, wat u met uw achtergrond, uw vorige levens, uw huidige mogelijkheden, uw mogelijkheid om nu iets werkelijk te maken, wat u moet denken? Dat kan niemand doen. Dat kan alleen zeer persoonlijk misschien, wanneer men een zeer groot contact met u heeft, en dan moet het nog door u aanvaard worden. We kunnen dus alleen een algemene regel geven. Maar die algemene regel is toch werkelijk over het algemeen wel juist en goed. Wij kunnen natuurlijk niet zeggen:

"Wij geven 100 % succes." Dat is niet waar. Maar we kunnen zeggen, dat drie van de vier gevallen enige resultaat vertonen, en dat de intensiteit voldoende zijnde de mens dicht bij die 100 % kan komen. Dus het is eenvoudig, en ik zal proberen het kort samen te vatten in een paar regels.

Ga nooit uit van iets, wat je niet kent, maar altijd van dat wat je kent.

Ga uit van een toestand, die zo dicht mogelijk bij je eigen werkelijkheid ligt, en die voor jou in zijn wezen ook aanvaardbaar is. Stel je geen dingen voor, die je niet concreet zou willen uitdrukken, of beleven.

Wijzig in dat beeld niet meer dan nodig is, om het begeerde resultaat te bereiken.

Heeft men zich deze voorstelling gevormd, zoek dan naar dat punt, naar dat element, dat voor u de meest juiste uitdrukking zou zijn van die andere werkelijkheid, en zet dat materiëel om in een daad, in een doel. Maak dus a.h.w. uw eigen wezen, en alles wat u in gedachte hebt deel van een menselijke werkelijkheid.

En daar is eigenlijk alles mee gezegd. Is het nu watduideliker, of is u nog niet tevreden?

+ Toch wel.

- Toch wel? Dat is altijd zeer verheugend.

Dan zullen we proberen, om nog een klein eindje verder te gaan. Want, wij komen ergens aan een grens, ofschoon de mogelijkheden in de Goddelijke Werkelijkheid oneindig zijn, zijn de voor ons voorstelbare mogelijkheden wel degelijk beperkt. Wanneer wij een mogelijkheid zien, maar niet aan de verwerkelijking vanuit ons zelve geloven - ja kunt dus zeggen: "Ja, dat is mogelijk bij God, maar niet bij mij" - stel je dan God voor, als ingrijpende, en verwezenlijk een deel van die Wil van die God. Dan heeft u weliswaar uw wezen geprojecteerd in een Gods beeld, maar dat hindert niet. U heeft voor uzelve het vertrouwen gevonden, de definitie, waardoor u zich met een mogelijkheid, of een beleving kunt identificeren. En zo vinden wij dan de verklaring voor het wel slagen, en het niet slagen van de mensen, die ergens voor bidden. Want, een mens bidt ergens voor, heel intens, en hij krijgt het niet. Waarom? Om de doodeenvoudige reden, dat hij eigenlijk niet verwacht, dat hij het krijgen zal. En wat dat betreft, kunnen wij hier te raden gaan bij Jezus zelf, Die niet alleen een groot Leeraar, maar ook ergens toch ook wel een groot Magiër was. Al zegt men dat dan liever niet zo. Zegt Jezus niet: "Indien gij wilt vragen aan de Vader, neem aan, dat wat gij vraagt u reeds geschonken is." Het is niet letterlijk, maar toch dicht genoeg erbij, om duidelijk te maken, waar het om gaat. Wanneer ik aanneem, dat God mijn wens vervuld, en met heel mijn wezen daarin opga, en alle gevolgen daarvan aanvaard, dan zal die wens vervuld zijn. Want ik heb een identiteit gesteld tussen het beeld wat ik in mij draag, dat ik gewekt heb in de Cosmos buiten mij, en dit kleine wereldje waarin ik leef. De mens, die vraagt met zo'n grote zekerheid die verkrijgt al het noodzakelijke. En daar heeft u dus een kernpunt. Wanneer ik zelve geen vertrouwen genoeg heb, dan moet ik iets anders zoeken, waardoor mij dat vertrouwen gegeven wordt. Dan eerst kan ik dus alle dingen bereiken.

En dan komen wij aan dat vervelende punt. Dat het niet altijd precies gaat, zoals wij dat verwachten. En daar ligt ook een moeilijkheid. Wanneer ik mij iets voorstel vanuit mijzelve, dan is dat voor mij wel juist, maar zoals onze vriend terecht opmerkt, voor een ander behoeft dat niet zó juist te zijn. Wanneer ik in een ander mijn eigen gedachten, of krachte wek, dan reageert die ander, en niet ikzelve alleen daarop. En waar voor u misschien een schok uit de geest misschien iets is, wat u vreugde geeft, en licht, is het voor die ander een zekere angstigheid. Dan zal die angstigheid in uw wereld net zo goed optreden als uw vreugde. En die beiden zullen elkaar ten dele opheffen. Daarom mogen wij dus nooit de weg van bereiking als eerste eis stellen. Het gaat er om, dat ons doel verwezenlijkt wordt. En wanneer dat niet in één keer gaat, dangaat dat in 100 keren, maar wij weten, dat het bereikt wordt. En dan hebben we daar dus een punt gevonden, dat naar ik meen, volledig praktisch en bruikbaar is. De afbuigingen, die ontstaan door anderen zijn sterker naarmate hetgeen ik dus wil bereiken meer mensen beroert. Heb ik iets wat in de belangstelling staat van 100 000 mensen, dan kan ik wel bewust en scherp gericht iets denken, maar dan ben ik toch altijd nog ergens in de minderheid. Ik zal wel iets bereiken, maar het wordt door zoveel krachten veranderd en verbogen, dat ik het zelf als resultaat niet meer herkennen zal. Daarom kan ik voor grote waarden alleen maar een enkel doel stellen zonder de verwezenlijking daarvan kenbaar te eisen. Maar voor een klein doel kan ik dat wel. Hoe minder personen betrokken zijn bij een bepaalde ontwikkeling, hoe rechtlijniger de oorzaak-gevolg-

werking is, en hoe groter de overbrenging van de grote werkelijkheid in de menselijke werkelijkheid.

En nu moet u mij maar eens vertellen, of die nu iets duidelijker is, en of u daar nou iets mee zou kunnen doen, misschien. Is er niemand, die zegt: "Nu weet ik daar verder geen raad mee?"

+ Het is me nu wel duidelijk.

- Dat is dan erg prettig, want dan ben ik niet voor niets gekomen.

Nu moet u eens luisteren. Voor u heeft alles een bepaalde functie, en een bepaalde betekenis. Dat behoeft lang niet de enige te zijn. Er staat ergens een beeldje. U zegt: "Dat beeldje is een voorstelling van iemand" Maar ik kan ook zeggen: "Dat beeldje is een ontvangstpunt voor de kracht van iemand." Wanneer ik daar voldoende in geloof, breng ik voor mijzelf de verbinding met de grote werkelijkheid in het brandpunt daar waar dat beeldje staat. Wanneer ik nu naar dat beeldje toega, en het b.v. beroer, of daarvoor neerkniel, dan kan dus de kracht, die ik eigenlijk zelf gewekt heb, via dat beeldje, dat voor mij werkelijk is, in mij doordringen. Dat is het geheim van veel bedevaarts plaatsen. Maar het is ook het geheim dus van de overdrachtelijke magie. Want door dat beeldje een brandpunt te maken ontwijkt de mens het alleenstaan. Hij is niet meer alleen in zijn beslissing, hij is niet meer alleen aansprakelijk. Neen, er is iets anders wat ingrijpt. En of dat nu Maria van Kevelaar is, de heilig maagd van Kevelaar, of dat het een afgodsbeeldje is van een wilde, of alleen maar een voorwerp waaraan men die eigenschap heeft toegeschreven, is niet zo belangrijk. Wanneer ik dus iets heb, waarbij ik heel erg moeilijk verder door kan dringen in een werkelijkheid, zoek ik een middel, dat voor mij de uitdrukking wordt van hetgeen ik wil bereiken. Maar daar moet ik wel voorzichtig mee zijn. Want men komt misschien zo ver, dat men de realiteit tussen zichzelf en dat beeld niet goed beseft. En dat beeld ziet, als iets wat volledig opzich actief is. Dat is geen bezwaar. Maar nu ga ik tegen dat beeld zeggen: "Denk, maak een harmonie met die grote werkelijkheid." Maar dat beeld kan niet denken. In de tweede werkelijkheid wél, maar in mijn werkelijkheid niet. Ik zal het zijn, die de voorstelling moet geven, die door het beeld in brandpunt wordt gebracht. We kennen ook daar verschillende voorbeelden van. Wanneer u b.v. een mens ziet werken met kruis-en-bord, met ouija-bord, met de planchette, en met al die andere middelen, die men gebruikt, mechanisch en half mechanisch, om daardoor een contact met de andere wereld te krijgen, dan is dat op zich zelf niet zo belangrijk. De boodschap, die uw kruis-en-bord spelt zoudt u ook zonder dat kunnen ontvangen. Wat uw planchette schrijft, dat zoudt u ook op een andere manier weer kunnen geven, of eenvoudig in u zelf kunnen weten. Maar u heeft wéér iets nodig, dat voor u het contact symboliseert. En omdat u gelooft, dat het kruis het contactpunt is, waardoor een andere wereld tot u spreekt, of het ouija-bord, of de planchette, brengt u een toestand te weeg, waarbij uw wezen zijn krachten legt in dat kruis, en alle contact mogelijkheid met een andere wereld vanuit uw eigen voorstelling eveneens in dat kruis resorteert. Of in het glas, of wat dan ook. En dan ontstaat die beweging, waaraan u zelf ook deel hebt, die alleen door uw eigen kracht a.h.w. mogelijk wordt, maar die toch een weergave kan zijn van een contact met een andere wereld. En zo ziet u, dat in die dingen zelfs al magie ligt.

Wanneer ik een glas water neem, ik plaats dat tussen mijn beide handen, dan ga ik water magnetiseren. Wat doe ik? Ja, natuurlijk, er gaat wat van mijn levenskracht in, maar wijzig ik daarmee de structuur van dat water nu zó sterk, dat dat water nu ineens een geneesmiddel is geworden? Ach neen. Maar er is iets anders. Mijn begrip "genezing" plus "levenskracht" komt in brandpunt op dat glas water. En d.w.z. dat dat water niet alleen de drager wordt van mijn kracht, maar van al die kracht, die in die tweede werkelijkheid vanuit mijn voorstelling gewekt, zo wordt overgebracht in de menselijke werkelijkheid. En dan drinkt een zieke dat water, en hij geneest. En dan zeggen we: "Het is een wonder, of het is de magnetische kracht." In wezen is het ergens een wisselwerking tussen een menselijke werkelijkheid en een grote werkelijkheid, een Goddelijke Werkelijkheid.

Zo zijn er 1001 dingen te vertellen.

Misschien zijn er onder u, die doen aan astrologie, aan kabalistiek, aan dergelijke dingen. En wanneer je daarmee werkt, dan klinkt dat zo buiten gewoon vreemd, dat je door het juist handteren van letters en hun cijferwaarden het wezen van een mens kunt doorgronden. Toch blijkt dat in zeer vele gevallen juist te zijn. En nog vreemder is het, dat je de levensloop, de karaktereigenschappen van een kind zou kunnen aflezen uit een eenvoudige horoscoop. Want, we weten, de planeten staan niet eens daar waar de horoscoop zegt, dat ze zijn. We weten, dat het geestelijke krachten zijn, die inwerken. Maar de werkelijkheid gaat nog iets verder. Wat doe ik al

weer? Ik gebruik mijn letters, ik gebruik mijn astrologisch geheel, niet alleen maar om een calculatie te maken, neen, ik breng voor mij zelf iets van de Cosmos in beeld. En daarmee doe ik een deel van die grotere werkelijkheid, die de mens niet kent, ontstaan binnen het kader van mijn horoscoop, binnen het kader van mijn kabalistische formule en omzetting. En nu gebeurt het vreemde: Omdat ik op deze wijze dus vanuit mijn eigen begrip doordring in de toekomst, valt het element tijd inderdaad weg. Ga ik nu zo maar klakkeloos interpreteren uit handboeken, dan liegt de horoscoop, dan liegt ook de kaballa. Maar laat ik mij inspireren erdoor, dan blijkt ineens, dat ik daardoor een waarheid uitdruk, die ik zonder dat niet tot uitdrukking kan brengen. Dat ik een inzicht gewin in verhoudingen en werkelijkheid en toekomst, waarin ik als normaal mens niet zou kunnen doordringen. En zo heb ik alwéér iets gedaan met die grote werkelijkheid. En wanneer u dus zegt: "Die magie is mij zo onduidelijk," dan kan ik daar alleen maar op antwoorden: "Dat komt, omdat u niet begrijpt wat die magie eigenlijk doet." Dat gaat niet alleen maar voor de kleine dingen van het legen. Wij vinden, als wij de magie aagaan zo onnoemelijk veel stellingen, die ons vreemd voorkomen. Denk nu aan de mensen, nietwaarm, die een regendans staan te dansen, een voorbeeld, dat een van mijn vrienden graag aanhaalt. Het was als ik mij niet vergis bij de hopi indianen. Hij vond dat zo mooi, omdat de filmmensen, die dat wilden opnemen niet geloofden, dat er regen zou kómen. Maar er kwam drie dagen kletterregen met alle schade voor hen van dien.

Wat gebeurt er alweer? Kan een mens het weer bevelen? Neen, dat kan hij zonder meer niet. Maar hij kan wel iets anders doen. Hij kan in de tweede werkelijkheid zich krachten voorstellen, die dat wél kunnen. En ergens bestaan die krachten. En nu beginnen die mensen ritueel te stampen en te dansen. Die dans op zich zelf brengt geen regen. Maar wat zij voor hen betekent, plus de dans brengt hun eigen begrip: "Wij trekken regen aan" over in de werkelijkheid. En zo ontstaat inderdaad de regenwolk, waar niemand hem had verwacht. En komt inderdaad de regen. Maar als zij daar zelf niet aan geloven, dan kunnen zij dansen tot zij een half ons wegen, en dan is het nog droog. Daarom kan een blanke vaak dingen niet doen, die een een-vou-lige inboorling wél kan.

Die regels van "zo beneden-zo-boven", het dus op aarde beleven, of tot stand brengen, wat men op een ander niveau verlangt, dat heeft ook zijn grote rol gespeeld. Want de kt u nu werkelijk, dat zelfs de orgieën, die voorkomen b.v. in de Voodoo, dat die zinloos zijn? Ach neen. Kijk eens, de Voodoo-ist, die aanbidt de achterkant van de maan. En die achterkant van de maan daar schuilen voor hem grote krachten. Wij kennen als één daarvan b.v. Pappatjamballa, maar ook Witchiketah. Dat zijn dus krachten, die daar leven. En die kachten die kunnen alles doen. Zij zijn meester over de wereld. Dat is dus een denkbeeld, zoals ik u omschreven heb. Alleen het is een soort religie geworden. En nu geloven die mensen, dat je jezelf moet verliezen, om die kracht te laten doorkomen, om die kracht een woning op aarde te verschaffen. En dan klinken de trommen de hele nacht door. En die trommen op zich zelf, die hebben de oerklank waarop de mens gemakkelijk reageert. En die mens geraakt in een roes. En in die roes begint hij te stampen en te dansen, en valt neer, en danst weer door. En nu komt er een ogenblik, dat hij begint te spreken. Dan spreekt hij niet zelf. Wat hij spreekt, dat is de Tjamballa, waarin hij gelooft. En wanneer die uitspraak er is - en die uitspraak houdt een zeker bevel in - dan is die uitspraak voor die mens volledig krachtig. Maar ze kunnen er ook heel veel gevolgen mee tot stand brengen. De Voodoo-ist heeft de meeste invloed daar waar men gelooft in Voodoo, omdat daar een gemenschappelijk raam al bestaat. Kan men iemand, die er niet in gelooft onder de suggestie brengen, zodat hij deel uitmaakt van de werkelijkheid van de Voodoo-ist, dan staat hij onder precies dezelfde wetten, dan is hij slachtoffer van precies dezelfde krachten. Misschien, dat ik u daarmee duidelijk heb gemaakt, dat magie dus ook eigenlijk ergens godsdienst is. En dat godsdienst en magie elkaars gelijken zijn. Want het is een aanvaarden van iets, wat je niet weet. Een fantasiewereld. En als iemand u verteld, dat u naar de hemel gaat, wanneer u dus erg braaf bent - spaar nú en leef later - Een ander vertelt u, dat u naar de hel gaat, en daar moet betalen voor al wat u hier genoten hebt - dat is, leef nu, en betaal later -, dan is dat voor sommige mensen werkelijk. En in de totale mogelijkheden, het afgeronde geheel van Cosmische mogelijkheden bestaat die hemel, bestaat die hel. Voor hen. Maar wanneer zij daar een beroep op doen, omdat het voor hen werkelijk is, zal die kracht ook ergens voor hen kunnen intervenieren. Is er een ander, die er niet aan gelooft, dan wordt die veel minder snel aangetast. Is er iemand, die absoluut immuun is tegen het geloof, dan kun je hem niets doen. En daarmee

staat dan ook weer, geloof ik, dat punt vast, dat erg belangrijk is, dat er een ogenblik komt, dat voor de mens het geloof, dat in feite een gerationaliseerde emotie is, in de plaats moet treden van de rede. Omdat hij altoos zó zich een voorstelling kan maken van krachten, die in zijn eigen werkelijkheid niet direct kenbaar zijn. Maar de uitwerking van die krachten in zijn eigen werkelijkheid is wel degelijk mogelijk.

Is daar wat op te zeggen, of te vragen? Is dat allemaal nou werkelijk duidelijk? Geen beleefd zwijgen nu, maar echt eerlijk?

Dan kom ik aan een laatste punt. Ik moet toch ook weer ergens een einde vinden van mijn betoog.

Wanneer wij dit nu allemaal eens samennemen, dan komen wij tot de conclusie, dat dus in feite het "ik", dat wat je zelf bent bepalend is voor wat je je kunt voorstellen. Want zo is je bewustzijn gegroeid. Een mens zou dus zeggen: "Vroegere incarnatie's bepalen wat magisch je juiste weg is, de juiste mogelijkheid, de juiste werkelijkheid van dit moment." Dat wil niet zeggen, dat het de enige weg is, maar het is de meest juiste. En zo komt elke mens, via zijn incarnatie's ergens terecht in een bepaalde methode, een bepaalde methodiek van leven en streven. Daar kan hij moeilijk vanaf wijken. Hij moet dus uitgaan van het feit, dat hij niet zichzelf kan veranderen, om aan magie te gaan doen. Maar dat hij, zo als hij, of zij is op dit ogenblik zich zelf a.h.w. moet realiseren met de innerlijke werkelijkheid. Het is een beetje "ken u zelf" erbij. Om vanuit dit begrip te gaan werken met hogere krachten. En dan is dat "ik" gebonden met allerhand sferen. We weten dat, dat heeft u al meer gehoord. Maar als u nu denkt, dat dat "ik" dus door alle sferen gaat, dan weet u nog lang niet genoeg. Want het "ik" is in feite een weg, die gerealiseerd wordt.

Wordt het weer moeilijk?

Het is dus eigenlijk zó: U leeft niet, omdat u bestaat, maar omdat u weet, dat u bestaat. Nu is uw leven dus ergens beperkt. U heeft nu wel een zekere vrijheid, maar uw vroegere ontwikkeling, die heeft vastgelegd wat nu uw mogelijkheden zijn, en daar kunt u niet buiten gaan. En daarin ligt weer vast wat u bereiken zult, en hoe u verder gaat. Het is één kringloop. De tijd is de cirkelweg, die uitgaande van het punt, dat als einddoel wordt gesteld bewust wordt van zich zelf. Nogal moeilijk, hè? Toch valt het mee. Want, per slot van rekening, wat u vandaag bent, dat bent u toch ook door uw kinderjaren, en door alles wat u beleefd hebt. Door de manier waarop u staat t.o. de mensen, uw vrienden, uw familie, eventueel uw kinderen, of uw ouders. Dat alles samen, dat betekent toch wat u nu bent, nietwaar? Als dat waar is, kunnen we dan niet wat verder teruggaan? En zeggen, dat u dus het product bent van alles wat u in een vorige incarnatie ook nog geweest bent? Dat is dan net zo logisch. En net zo begrijpelijk. En er komt een ogenblik, dat wij ontdekken, dat wij nog onbewust zijn. Wij worden dan gedreven door een of andere kracht, zeg maar een engel, of God Zelf. Want wij weten nog niet genoeg, om zelf te kiezen. Wij worden gestuurd in een richting. En als je je dat realiseert, dan weet je dus ook: vandaag kan ik alleen maar ik die richting verder. Ik heb niet alle mogelijkheden.

Zoals een vriend van mij dat uitdrukt: Wij kunnen ons het Al voorstellen, als een cirkel van kracht, gedeeld in negen hoofd radialen, die lek weer onderling verdeeld zijn in veertig sub radialen. En elke radiaal geeft één van de typen aan van bewustwording en leven, die voor de mens, die op aarde nu bestaat mogelijk is. Er zijn er nog meer. maar voor de mens op aarde is dit een goede voorstelling. Dan zijn er dus tenminste 360 verschillende mogelijkheden, om iets te benaderen. Doe het vanuit uw eigen wezen en u boekt goed resultaat. Doe het met een zeker voorbehoud, met voorstellingen, die niet waarlijk deel van uw wezen zijn, en u heeft geen resultaat. Werk met een magie, die behoort tot uw eigen wezenstrekken, en u hebt groot resultaat. Probeer het op een manier te doen, die u niet ligt, en u bereikt niets. Dat is niet, omdat die magie niet werkt, het is omdat u als "ik" niet werkt.

En als ik nu die baan half trek, ik zeg van hier tot daar is oorzaak en gevolg, dan moet ik toch ook zeggen, de weg gaat terug tot zijn oorsprong. Alles wat u ooit zult zijn, in die hele tijd, alles wat u zich nog gaat realiseren over uw wezen ligt er al in.

Dan is het heel rustig te stellen, en te formuleren; dat het moment, waarop ik mij nu realiseer en magisch wil werken zoveel mogelijk dient te zijn de samenvatting van mijn verleden, plus de projectie van mijn toekomst. Dat heb ik u niet voor niets gezegd. Want wat geweest is, en wat u wilt, wat u hoopt, uw verwachtingen, allen tezamen maken deel uit van het wereldje wat u op kunt bouwen voor u zelf. Die voorstellings wereld, waarbij je eigenlijk in de Grote Cosmos, die in die filmrol zich laat ontrollen, projecteren.

van, en dit is nu juist weer de grote vraag. Is het hier een projectie, van iemand, die in uw eigen werkelijkheid leeft en waarbij dus iets tot s
 omt komt, wat niet meer alleen uw eigen werkelijkheid is. Of is het misschien een verbonden zijn met een voorwerp, dat op dit ogenblik naar zijn bestemming toegaat, en dus zijn in focus gelegde intensie - dat deel wat erbij behoort - tracht te vervullen. Want het is en blijft een dood voorwerp. Die kracht uit de tweede werkelijkheid kan het daarheen sturen, dan is het in de toekomst reeds op de plaats, waar men het nu nog niet kent. En het is dus mogelijk, dat het dan als een afschaduwing - meestal in verhouding veel groter dan het origineel dus later zal zijn - ziet. Maar dan komen wij dus op een gevaarlijk terrein. Want als wij zo iets willen verklaren, dan zijn er vele wegen en mogelijkheden. En elk daarvan kan juist zijn. Door te stellen, dat het zo is en niet anders maken wij het voor ons zelf zo. Wanneer u dus een uitleg wilt kiezen uit de vele mogelijkheden, kies de meest positieve voor u. Dan maakt u het in ieder geval tot een zo positief mogelijke beleving voor u. En dat geldt voor iedereen.

- + Mag ik daar nog eens even op terugkomen? Op dat voorwerp daar stonden karaktertekens in een of ander schrift, dat niet te ontcijferen was. En daar ging het tenslotte over. Wat of die betekenis daarvan was.
- + Dat leefde absoluut.
- De betekenis van die oude letters dat kan misschien doodgewoon een rekening zijn geweest voor het granaat geleverd aan de korenmalerij en keuken van koning Nebucadnezar.
- + Dat is natuurlijk mogelijk.
- Daar gaat het dus eigenlijk niet om. Het geschrift op zich zelf daar maakt de mens weer de grootste inportantie van. Hij zegt: "Dat moet iets zijn, wat je lezen kunt, een openbaring." Maar, neemt u mij niet kwalijk, of je nu een vrijer maakt van brood, of een kroon, of een vlecht, of een stok, of je maakt er een gewoon kadetje van, het is en het blijft "brood". Maar de vorm waarin je het kunt kneden is vaak een geheel verschillende. En de betekenis, die men geeft aan die tekens, die gaat ergens spreken. Ook wanneer wetenschappelijk die tekens op aarde niet bestaan. Zelfs wanneer het behoort tot een uitgestorven taal uit het verleden. De betekenis, die je er aan hecht is de belangrijkste. En de persoon, die dat nazoekt, en de woorden wil weten zal in negen van de tien gevallen - als ik mag schatten en raden, dus niet helemaal netjes misschien - proberen, om een verklaring te vinden, een redelijke verklaring, of een geestelijke verklaring in eigen richting, waardoor hij, of zij zich vrij kan maken van de impressie, die het in werkelijkheid op dat "ik" heeft gemaakt. Want de doorsnee mens, die met deze dingen te maken krijgt wil graag ontkomen aan de onuitlegbaarheid daarvan. Er is niets wat een mens zó erg vindt, als het onverklaarbare, of het onwetmatige. Wanneer waarden, die vandaag zijn, morgen totaal anders kunnen zijn, dan is hij zijn zekerheid kwijt. En wanneer iemand een bepaalde gewoonte van denken, van leven, een bepaalde waardering voor zich zelf heeft, en er komt een invloed, zo waar die ook moge zijn, die daarmee strijdig is, dan zal die mens alles doen, om een andere verklaring te vinden, waardoor hij enerzijds het voorwerp en zijn letters kan aanvaarden, en aan de andere kant toch zichzelf kan blijven. Daar moet u wel mee rekenen dus. En daarbij zit ik geloof ik veel dichterbij het essentiële punt, dan de meeste toehoorders kunnen beseffen op dit ogenblik. Is dat voldoende, of wilt u zeggen: "Ja vriend, je kletst er om heen." Dat mag dan rustig gezegd worden.
- + Ja dit voorwerp is eens aan de sprekers van de O.D.V. voorgelegd. Waarom heeft die dan niet de mogelijkheid gegeven: "Kijk eens, ik zien daar geen nut in, om daar iets over te zeggen, dat heeft geen waarde." Als het b.v. zoals u denkt eventueel een rekening of zo iets is, waarom dat dan eenvoudig niet gezegd?
- Omdat ik ook nog gezegd heb, dat het wel degelijk het brandpunt geworden kan zijn van iets uit de tweede werkelijkheid, daarna.
- + Dat bedoel ik nu. En is dat nu overgebracht op dat papier waarop dat is nagetekend?
- Ja, dat is dus weer identificatie. Op het ogenblik, dat ik het beeld zie, als het voorwerp, of het voorwerp als het beeld. Deze zijn gelijk. Wanneer ik de invloed onderga zonder het voorwerp te kennen, zal het beeld ontstaan als verklaring van de invloed zelfs. Zover kan dat gaan. Dat komt in de droom vaak voor. U ziet, het is een tamelijk ingewikkelde materie.
- + In verband daarmee is er ook nog een kleine tekening gemaakt. In die kleine tekening die stelde voor, vermoedelijk een Chinees priester met een hoed op, die midden in een , laat ik maar zeggen, slangennest was. Al die slangen staken hun koppen omhoog, en hi stond er met zijn handen zo boven.

- + Hij had een driedubbele ring om zich heen.
- Ja, nu gaat u dus erg in de richting van het zuiver persoonlijke, en dan moeten we toch wel een heel klein tikje voorzichtig zijn.
- + Dat weet ik natuurlijk wel, dat dat persoonlijk is. Ik geef u alleen maar de voorstelling wat erbij gezien is.
- De voorstelling, die daarbij gezien wordt, is nooit de uitdrukking alleen van het aanschouwde, maar ook de interpretatie van de waarnemer. En daarom zou ik zeggen, dat dat slangennest in negen van de tien gevallen niet voorkomt uit de invloed. En dat heel waarschijnlijk de tekening niet is de weergave van de geschiedenis van het voorwerp, maar een rationalisatie a.h.w. van die beïnvloeding door de persoon, die tekent. Daar moet u eens over nadenken.
- + U begrijpt wel, daar is over nagedacht, wat dit is al vrij lang geleden.
- + Het zelfde figuurtje kwam ook voor op die foto, dat was juist het eigenaardige.
- Ja, ik neem dus direct aan, dat dat hier een kwestie geweest kan zijn van een verbondenheid van de kracht, die als brandpunt ligt in zo'n voorwerp. Waardoor het nog wel niet in uw tijd a.h.w. bij u is, maar elders wel bij u. En dan is het dus niet materieel bij u. En wanneer het wordt gefotografeerd, dan zal het dus andere verhoudingen kennen dan de werkelijkheid. Zoals een geest vaak groter, of kleiner zou kunnen worden gefotografeerd dan hij normaal tijdens zijn leven was. Er is geen vaste afmeting. Die afmeting is dus, hoe groter de afstand nog ligt, hoe groter het beeld wordt. Is het volledig het geheel aanwezig, maar is het zo groot, als b.v. een mens, dan kunnen we zeggen, wanneer dat direct tot uiting moet komen, dan is dat een verschil van drie weken tot een maand. Is het kleiner, laten we zeggen, een halve mens, dan kunnen we zeggen, tien dagen, veertien dagen, dan zal dat wel ergens zich openbaren. Dan kom je daar wel mee in contact. Zullen we nu kijken, of er over dit onderwerp nog verder iets te zeggen is?
- + Mag ik één ding nog daarover vragen? U heeft zonet gezegd, dat je dus je gedachten op een beeld kunt projecteren, dat je a.h.w. als hulpmiddel kunt gebruiken. Wanneer je nu in de R. K. kerk de beelden hebt, is dat dan als hulpmiddel gebruikt, of heeft men heeft men ook werkelijk iets van deze magische werking geweten, en er op die manier dus ingebracht?
- Nou, ik geloof eigenlijk, dat hier dus ergens een zeer sterke Egyptisch-Griekse invloed merkbaar is. En in Egypte daar wist men reeds, dat je een beeld dus niet zelf als God moest beschouwen, maar dat het het brandpunt van de krachten van die God kan zijn. En dat ritueel dat heeft grote invloed gehad op de ritualen bij de Christenen. Wanneer u nu tegenwoordig de paus ziet gaan op zijn grote draagstoel, met zijn grote struisveren waaiers achter zich, dan kunt u zich voorstellen, dat potentaten uit het verleden in Egypte, zich op dezelfde wijze lieten dragen. En zo is dat allemaal dus bij elkaar gevloeid. En nu heeft men natuurlijk niet eerst gezocht naar het beeld. Want vergeet niet, het Christendom was oorspronkelijk Joods, dat wilde geen beeld zien. Maar anderen, die hadden dus geleerd, dat die kracht in een beeld kan liggen, die begonnen met beelden te maken. Eerst krijgen wij de symbolen. Denkt u aan de "vissen", Aan de "P.X." aan het "kruis". Later krijgen wij beelden van Jezus, in verschillende vormen. Daarna ontstaan beelden van Jezus en Maria. Levens voorstellingen. Dan afbeeldingen van de apostelen. En langzaam maar zeker ontstaat dus een hele beelden hiërarchie. Maar niet al die beelden hebben kracht. Want het kan zijn, dat één heiligen beeld in een kerk de bijzondere aandacht heeft van de "schijnbaar" bijgelovigen. Misschien zijn zij bijgelovig. Maar aan de andere kant zal door hun intensiteit van denken aan dit beeld, en aan degenen, die het representeert, van de verwachting en uitwerking daarvan, daarin een kracht kunnen liggen. D.w.z. dus zeggen, dat niet alle beelden dus in de eerste plaats dus miraculeus kunnen zijn, maar wel, dat een bepaald beeld, onder omstandigheden het brandpunt kan worden van geloofsmacht. En dan de bron worden voor velen van een mirakel.
- + Maar kunt u het niet zó stellen, dat het een soort accumulatoren zijn, die hun werking uitoefenen op degenen, die daar komen, die zich daartoe aangetrokken voelen.
- Dat is tot op zekere hoogte waar, omdat wij natuurlijk te maken hebben, ook met de verzamelde gedachtenkracht van de mensen. En dat zal vooral bij massale bijeenkomsten vaak een doorslaggevende factor zijn. Maar aan de andere kant moeten wij ons realiseren, dat een beeld, ook wanneer niemand daaraan gelooft, toch ergens drager kan zijn van een bepaalde kracht, of eigenschap. En dat is nu juist het grote verschil. Ik kan door een gemeenschappelijk geloof een spanning wekken, waarbij de overigen aan zich zelve het wonder volbrengen, of aan één van hen. Maar ik kan ook dus, zozeer mij concentreren op een beeld, en daarin iets zien wat in mijn wereld niet

Dat is ook voor ons erg belangrijk.

Dan wat betreft het mediumschap zelf. Het vergt natuurlijk krachten. Zolang een medium leeft naar het werk wat hij doet, dan gaat het goed. En dan is dat verlies van krachten zeker niet zodanig, dat het niet gemakkelijk gecompenseerd kan worden. Iets anders zou zijn, wanneer het persoonlijk leven en de eigen actieviteiten van een medium praktisch in strijd gaan komen met het werk. Dan ontstaat er een voortdurende verzwakking, die vooral op het zenuwstelsel een zeer grote invloed heeft. Maar ik geloof toch niet niet, dat we daar in dit geval toch erg bevreesd behoeven te zijn. Verder zou ik op willen merken, dat het medium dus zelf wéét wat de conditie's zijn. Dus weet onder welke voorwaarden hij werkt. Welke risico's er aan zijn verbonden - die zijn er ongetwijfeld -, en ook wat de voordelen zijn. Laten we maar precies zeggen zoals het is.

- Ja, een ogenblik. Het gaat niet over meneer v.d. Nagel. Het gaat om de persoon v.d. Nagel, over het individu.

Ik heb opgemerkt, dat hij zich van te voren instelt. Hij past als het ware een zekere post hypnotische methode toe, die van belang is bij hetgeen wat hij uit de astrale sfeer aantrekt. Maar het komt mij voor, dat er in die astrale sfeer - dit is uit mijn eigen kennis - dat daar ook nog een aantal aardgebonden krachten zijn, die onwillekeurig van invloed zijn bij het doorkomen in het medium v.d. Nagel. Het komt mij voor, dat het weerstandsvermogen wat de bescherming van het ego, van de zijnstoestand van het medium betreft in zekere mate aangepast wordt. Want kijkt u eens, hetgeen er gebeurt dat gaat in omgekeerde volgorde der evolutionaire natuur. Want het medium verkeerd in een bepaalde toestand, en in die toestand weet hij zelf niet wat er gebeurt. Hij krijgt langs omgekeerde weg gegevens, waar hij ze li totaal van onkundig is. Bovendien weet hij wanneer het geheel afgelopen is, het experiment, weet hij zich niets meer daarvan te herinneren. Althans bij een behoorlijk trance mediumschap, natuurlijk. En dat zijn de enkele vragen. Nu gaat het hierover. Wij mensen hier onder elkaar, wij menen het natuurlijk opperbest met dhr. v.d. Nagel, maar het gaat tenslotte over een zaak van eeuwige waarden. U moet niet vergeten, u weet dat minstens zo goed, als ik dat weet, dat in de astrale sfeer krachten zijn, die ontbindend werken, wanneer het ego zeer verzwakt is. Vergeet u niet, dat de verhouding tussen het hoger bewustzijn, daar is de ziel het kernpunt van. Dat kernpunt dat mogen wij toch in genen dele verzwakken.

- Dat ben ik wel met u eens. Maar veronderstelt u niet te veel in uw redenering? U gaat in de eerste plaats uit van de astrale wereld. Ik kan u garanderen, dat de astrale wereld in dit geval praktisch geen rol speelt. Dat is voor u misschien moeilijker om voor te stellen, maar de astrale wereld op zich zelf is een té gevaarlijk terrein. En dat zult u dan toch wél met me eens zijn. En nu komt u dus vanuit uw eigen denkwijze - overigens moet ik zeggen, allereerst met de beste bedoelingen - komt u aandragen met een hele rees dus op zich zelf staande veronderstellingen. Want, u begint: de astrale sfeer. Er is geen sprake van een astrale sfeer. U spreekt mij aan, en u zegt, dat ik mij instel (is met overnemen reeds door mij gecorrigeerd. G.W-Z) Ik doe dat ongetwijfeld, maar niet op een door u merkbare wijze, n.l. op het ogenblik, dat ik het medium overneem. U spreekt van een post hypnotische toestand. Dat is een verklaring vanuit een menselijk standpunt voor hetgeen er gebeurt. Maar u vergeet één ding. Dat het instellen, om te komen tot een trance toestand van een medium niet volledig gelijk is met hypnose, omdat n.l. in de hypnose verondersteld wordt een leiding gevend hypnotiseur. Die is er niet. Er is slechts een uitschakeling van bewustzijn, die zonder beïnvloeding onzerzijds maximaal 4 à 5 minuten zal aanhouden. Er is dus wel degelijk een overgave van de persoonlijkheid. Dan zegt u verder, het ego wordt verzwakt. Ik weet niet hoe u dat wilt stellen, want het werkelijk ego is niet te verzwakken, hoogstens het besef van het ego. En ik geloof juist, dat het besef juist wordt uitgebreid door de mogelijkheden, die zo worden gegeven. De mogelijkheden n.l. tot belevingen in werelden, die dus niet astraal zijn, en die van uw kant misschien het best vergeleken kunnen worden als u dat wilt, met een suggestie van een omgeving, waardoor binnen die omgeving een bepaalde mededeling, of boodschap kan worden uitgedrukt. Dan zegt u verder, de persoonlijkheid is verzwakt. Ik geloof niet, dat dat waar is. Er is n.l. geen sprake van het verzwakken van de persoonlijkheid, maar er is wél sprake - dat krijg je bij elk mediumschap, volgens mij - van een terugtrekken van het "ik". Men wordt dus onverschilliger. Die onverschilligheid op zich zelf houdt niet in een mindere naam aan de wereld, of aan iets anders in, het betekent alleen, dat het geheel als minder belangrijk ervaren wordt. En dat dus het "ik" over het algemeen volgens mij juistere conclusie's trekt, omtrent de waarde, die ergens in verscholen ligt. U zegt verder,

dat volgens u dan die verzwakking plaats vindt, en dat het "ik" wordt aangetast. Neen, is het niet het "ik" zelve, dat deze weg kiest? Punt é'n Is het niet het "ik" zelve, dat de consequentie's en gevaren beseffende, tot een samenwerking met ons is gekomen? Is het niet datzelfde "ik", dat van onze zijde alle bescherming en alle hulp geniet, die maar denkbaar is? En daarmee geloof ik dus, dat hetgeen u tot nogtoe gesteld hebt voor een zeer groot gedeelte berust op, zullen we zeggen, foutieve veronderstellingen. Ik meen dan ook, dat u dus wat dit betreft althans u geen zorgen behoeft te maken.

- + Het gaat in hoofdzaak over het individu v.d. Nagel. Over de persoonlijkheid en over de krachten, die hem aanpassen. Ik heb het woord post hypnose gebruikt. Hypnose veronderstelt niet, als praktikus zal ik u dat bewijzen, dat daar een hypnotiseur bij nodig is. We kennen allemaal de methode van Coué, enz. Wanneer de mensen zelf wat krachtiger zouden zijn, dan is het heel goed mogelijk, zelfs bij het uittreden is dat moge ik, dat men een bepaalde methode toepast. En zodoende kan het ook mogelijk zijn, dat dhr. v.d. Nagel in zijn kwaliteit als medium ook die methode toepast. En wat verder het astrale gebied betreft, zou ik nog willen opmerken, dat in het astrale gebied het collectieve bewustzijns centrum is gelegen, waar alles tezamen komt. Over de aanpassing van de persoonlijkheid het volgende: Van het "ik" Natuurlijk doet de mens dat met zijn eigen wil, met zijn eigen begeren, om het zo uit te drukken. Maar vergeet niet, dat er drie werelden zijn waarin een mens leeft, en de middelste wereld daar heb ik het over als het kernpunt, daar mag volgens mijn bescheiden mening en ook volgens de mening van bepaalde hermetische Broederschappen, mag daar in genen dele een verzwakking plaats vinden, omdat die de magnetische verbinding tussen het hoger en het lager bewustzijn aanpassen. En u geeft zelf toe, niet waar, dat er inderdaad van een soort zenuwovespanning wel sprake kan zijn.
- Dat kan inderdaad, ja Wanneer men er dus niet naar leeft. En daar ligt juist het criterium. geloof ik. U schijnt het verschil niet goed te beseffentussen wat men zou kunnen noemen het onbewust, en het bewust mediumschap. Het is heel iets anders in beslag genomen te worden door krachten, die dus niet vanuit het "ik" zelf a.h.w. kunnen worden gekozen tot op zekere hoogte zelfs, of dat men een vermogen heeft, om een bepaalde harmonie, iets wat met het "ik" harmonisch is a.h.w. in zich door eigen wil te ontvangen.
Dan ligt er verder nog iets anders. U haalt hier bepaalde hermetische Broederschappen aan. Maar hoe komen deze hermetische Broederschappen aan hun kennis?
- + Omdat zij beschikken over de methodes van onderzoek, die ieder astraal gebeuren te boven gaan. En verder kan ik daar niet over uitweiden.
- Ik zou het anders willen formuleren
- + U kunt dat het beste terugvinden in de Eulysische mysterieën, en in de mysterieën der Oudheid.
- Dat ben ik absoluut met u eens. Maar ik zou dat n.l. toch nog wel een klein beetje anders willen zeggen. De wijze waarop de wetenschap dus van de hermetische genootschappen tot stand kwam - niet nog steeds komt, hoor - was eveneens een wetenschap, die op uittreding gebaseerd was. En wanneer die uittreding een lichaam dus - zullen we zeggen - ongebruikt laat, en gelijktijdig het lichaam gebruikt kan worden door een ander, met medeweten van degenen die uittreedt, dan geloof ik, dat we zelfs vanuit uw standpunt zouden moeten spreken over een zekere inwijding, en niet over een vermindering van persoonlijkheids waarden. U ziet, het ligt er maar aan hoe je het bekijkt. En wat u nou doet, daar kunnen we natuurlijk de gehele avond over door vechten, maar dat heeft weinig nut. Wat u nu doet, dat is eerlijk zeggen: "Onstaat hier schade?" En u meent geconstateerd te hebben, dat dat het geval is. Dan kan ik alleen antwoorden, die schade bestaat zeer zeker niet. Datgene wat u constateert is niet volledig juist, en zelfs uw interpretatie is hier en daar wel eens onvolledig. En dan zult u mij zeggen: "Ja, maar ik heb dat naar mijn beste weten brzien, en ik meen, dat ik deze vraag moet stellen." En dan zeg ik van mijn kant uit - u neemt me toch niet kwalijk, dat ik het gesprek over neem, zo is het korter? - Dan zeg ik dus van mijn kant uit: ongetwijfeld zult u in vele gevallen gelijk kunnen hebben, maar u moogt niet vergeten, dat er bepaalde krachten zijn - en nu zeg ik ook weer, hierover kan ik niet veel verder spreken - daarvoor zijn we hier nog niet rijp - die onder omstandigheden het "ik"

de mogelijkheid geven - u spreekt over te leven in drie werelden, 't zijn er zelfs nog meer, hoor, als het er op aan komt - de mogelijkheid geeft te leven in verschillende werelden gelijktijdig, of afwisselend, en daarin een bepaalde taak te volbrengen. Het volbrengen van die taak op zich zelf impliceert zekere moeilijkheden, dat geef ik graag toe. En de grootste moeilijkheid is niet, zoals u misschien zoudt veronderstellen, de zenuwkracht, of de gezondheid, of de aanpassing van de persoonlijkheid daaraan - die persoonlijkheid blijft zich zelf wel en die zenuwkracht kan worden teruggegeven - de grote moeilijkheid ligt hierin: dat een mens op deze wijze komt te leven met een werkelijkheid, die hij, of zij niet wil, of kan of durft uiten in de eigen wereld. Iets wat voor het "ik" misschien ergens heiligdom wordt, en dat juist daarom wordt weggemoffeld, wordt verborgen. Kijk, wanneer u nu van dit standpunt uitgaat, dan zult u begrijpen, dat, zonderdat er voor de persoonlijkheid van schade sprake behoeft te zijn, er wel eens sprake kan zijn van een maskerade. Een maskerade, die in vele gevallen gelijktijdig eigenlijk een onzekerheid inhoudt. De onzekerheid n.l. van een mens, die nog niet de weg heeft gevonden volledig, om zijn hogere werkelijkheid, zijn hoger beleven en zijn hoger "ik" op aarde een uitdrukking te geven, die voor hem en anderen zijn inziens aanvaardbaar is. En dat is een probleem, dat we niet alleen treffen bij media. Dat treffen we ook bij mensen, die op een bepaalde hoogte zijn gekomen, bij wat u noemt hermetische inwijdingen, en andere mysterieën. Want er komt een ogenblik, dat je moet bepalen: "Wat wil ik zijn? in de wereld." En dat is heel erg moeilijk, wanneer dat "wat wil ik zijn" in moet houden een totaal prijs geven van vroegere waarden. Ook al zijn dat alleen maar gewoonten en denkwijzen. En dan krijgen we dus het masker, waarachter zich een bewustzijn verschuilt, dat nog niet de moed heeft gevonden, om volledig zich zelf te zijn. En dat is iets wat ongetwijfeld aan het optreden is. Die bemanteling van de werkelijkheid. En dat zal ongetwijfeld voortgaan tot het ogenblik, dat een zo volledig besef is bereikt, dat die bemanteling niet meer noodzakelijk wordt geacht. Dat is geen kwestie van "niet eerlijk zijn", maar dat is een kwestie van een hoop lieven van de persoonlijkheid verborgen houden, omdat men dat liever wil. Dat is mijn antwoord dus tot zover.

- + Dat is goed, dat antwoord dat u geeft over de vorm van mediumschap. Ik heb zelf het niet onverdeeld genoeg om verschillende rampzalige gevallen van meegemaakt te hebben van mensen, die het slachtoffer van mediumschap zijn geworden, en ik ken ook menige, die door een ongecontroleerde overgave - dat is hetgeen u zelf ook zegt, ongecontroleerd, zonder volledige instelling - het slachtoffer zijn geworden. Ik neem genoeg met hetgeen u over u zelf (bedoeld wordt Dhr. v.d. Nagel) gezegd heeft, en ik dank u ervoor.
- Ik heb van onze vriend v.d. Nagel nog niet anders dan goed gehoord, Ik vind hem absoluut boven alle verdachtmaking verheven. Maar, er zijn natuurlijk
- Er rijzen natuurlijk altijd vragen, hè?
- + Er zijn natuurlijk altijd wel dingen, vooral van kleine jongens in deze wetenschap, terwijl hier wel tot de esoterische wetenschap gerekend kan worden hetgeen hier vaak behandeld wordt. Dan zijn er nog wel van die schooljongens, die het een en ander op willen doen, en willen leren. Ik dank u.
- Nou, ik zou zeggen, wederzijdse dank. Het is misschien prettig, om zo eens evennetjes de atmosfeer te reinigen. Dat heeft werkelijk zijn voordelen. Maar, misschien is er nog een ander punt, wat u interesseert. Zullen we dan toch nog eens even door gaan over het mediumschap? Per slot van rekening komt u er uiteindelijk zelf mee uit de bus. En dan is het geloof ik toch eens aardig, om ons mediumschap te ontleden. En nu beginnen we al met een van de onaangenaamste dingen, die je maar zeggen kunt. In doorsnee ontstaat mediumschap het snelste bij zeer onevenwichtige personen. Dat mediumschap n.l. vraagt het prijsgeven van het "ik", of een deel van het "ik". En iemand, die stabiel is in zijn eigen manier van denken en leven, die doet dat zo snel niet. Het resultaat is dus, dat we bij vele media inderdaad te maken hebben met onevenwichtige mensen. Maar een onevenwichtig mens is ook niet in staat, om de spanningen, die mediumschap met zich mee brengt zonder meer te compenseren. Het resultaat is, dat zo iemand ook niet probeert te begrijpen wat er gaande is. In tegendeel, er wordt iets geheiligd van gemaakt. U weet, wanneer een mens nergens meer raad mee weet, dan maakt hij het heilig. En dat is hier heel sterk. Zo'n persoon gaat dan daarop begrip van eigen belangrijkheid, eigen eer zijn dan anderen opbouwen, en gaat zo aan zich zelve steeds meer eisen stellen, wat het mediamieke betreft, zonder ook maar één ogenblik zich te realiseren, dat men zelve dit niet in de hand heeft.

eigen meer zijn dan anderen opbouwen, en gaat zo aan zich zelve steeds meer eisen stellen, wat het mediamieke betreft, zonder ook maar één ogenblik zich te realiseren, dat men zelve dit niet in de hand heeft. Dan komt er het ogenblik, dat de meest duistere geest door kan komen, en omdat hij door het medium spreekt voor het medium een bron van licht heet te zijn. En dit is een groot gevaar.

Dan verder moeten we er rekening mee houden, dat mediumschap over het algemeen een zeer grote deelname eist. U denkt misschien, dat een medium dat laat zijn lichaam achter, en dat gaat allemaal zo prettig. Maar wat gebeurt er? Vanaf het ogenblik, dat de trance toestand intreedt, zelfs maar een halftrance, zien wij, dat het zenuwstelsel, en vooral n.l. de hersenen, vooral de grote hersenen, dus door anderen worden gebruikt. Daar worden andere krachten ingelegd, en die andere krachten, die moeten maar even verwerkt worden. Gebeurt dat deskundig, dan zal het over het algemeen geen kwaad doen. Maar, hoe weet je wie er deskundig is? En ook hier dus weer: mediumschap kent bepaalde gevaren. En een van die gevaren is, dat men te weinig vertrouwen heeft a.g.w. in zich zelf aan de ene kant, en te veel eist van de geest aan de andere kant. En daardoor het voor zichzelf onmogelijk maakt een redelijke harmonie te bereiken met die krachten, die wél deskundig zouden kunnen handteren, en die zich daarbij zelfbeperking zouden kunnen opleggen. Want hoe hoger de entiteit staat, die zich uit, hoe meer deze zich ook een beperking op gaat leggen, omdat hij begrijpt, dat hij aansprakelijk is voor het instrument, dat hij handteert. Maar een entiteit van - laten we maar zeggen - van een dronken zeeman b.v., die heeft helemaal geen interesse in het wel of wee van het medium waar hij in is. Hij beseft het misschien niet eens, dat het een medium is. Hij heeft alleen interesse in een zo groot mogelijke, en zo fel mogelijke uiting van zijn persoonlijkheid. Wanneer er in die hersenen bepaalde resentimenten zijn, dan kan zo'n entiteit dit aftappen en ze om gaan zetten in een uiting van een deel van het onderbewustzijn. Dan krijgen we te maken met die lieve oude dametjés, die soms de ongelooflijkste taal uit kunnen braken. Om maar een voorbeeld te geven. Dsu, ook hier weer, er zijn gevaren. Verder, zolang een inbeslagname duurt is er dus sprake van een zekere overspanning van het zenuwstelsel. Er is een te grote geladenheid. Met alle risici's ervan. Wanneer zo'n trance normaal kan worden beëindigd, langzaam zal kunnen aflauwen, dan gebeurt er niets. Dan wordt de toestand normaal betrekkelijk snel hervonnen. Maar wordt een trance toestand plotseling, of door een schok onderbroken, dan is die spanning aanwezig, en heeft geen uitweg meer. Het resultaat kan kortsluiting zijn. En dergelijke kortsluitingen, diegeven dan heel vaak aanleiding tot wat men dimensia zou kunnen noemen, dus een associatie verval eigenlijk in de hersenen. Hier ziet u dus, dat mediumschap niet alleen maar het plezierig doorgeven is van de boodschappen van de hoogste geest.

Wanneer we niet te maken hebben met iemand, die onevenwichtig is, dan moet er iets anders voor in de plaats komen. En het enige wat bruikbaar is, zo vreemd als het klinkt, is hier onverschilligheid. Want de mens, die aan de geest en aan zichzelf in die trance toestand een bepaalde taak gaat opleggen, die zal wel selecteren, maar hij weet niet waaruit. Hij neemt niet eerst het contact aan, dat geboden wordt, om dan te verwerpen wat niet bij zijn wezen past, houdt dus geen edoeltelijke controle, maar probeert iets af te dwingen, en zal alles aanvaarden, wat er ook maar zegt er op te lijken. Dat is gevaarlijk. Een onverschillige, die zegt: "We zullen wel eens zien." Die wacht af. En naarmate hij minder in het leven heeft - op zo'n ogenblik dus - wat hem interessert, zal hij gemakkelijker ontvangen, en ook gemakkelijker eenvoudig onderbreken, of uitwerpen wat hem niet bevalt. Op deze manier ontstaat dan in een medium, wat men kan noemen een selectief contact. Er is dus een bepaalde groep entiteiten, of een bepaalde sfeer, of een bepaalde richting misschien zelfs, die door het medium wordt aanvaardt. De anderen worden uitgestoten. Die worden niet aangenomen, en wanneer die proberen om beslag te nemen, dan ontstaat er dus een enorm verzet. Heeft eenmaal zo'n contact met een vaste groep, of met een vaste entiteit, of leider zelfs plaats gevonden, en is die geleider sterk genoeg - dat hoort er ook nog bij - dan zal verder wat men noemt het medium afgeschermd zijn. D.w.z. dat niet alleen de eigen instelling, maar ook de zorg van een andere entiteit dus proberen om elke aantasting, dus elk misbruik van dat medium te voorkomen.

Dan zijn we dus al een heel eind verder gekomen. Maar een medium krijgt dan op de duur ook zijn eigen ideeën. Het begin is altijd ervaringen. Het begin van de eigenlijke communicatie's is meestal niet heel waardevol. Dat gebeurt pas later. Eerst is er een soort wennen aan de toestand.

Maar als dat eenmaal tot stand is gekomen, dan kan er dus een vorm van verbondenheid ontstaan tussen een aantal entiteiten, die niet in de stof leven, en iemand, die wel in de stof leeft. Soms wordt dat een werkelijke vriendschap, waarbij voor het medium de persoon van de geest soms even reëel, of reëler is, dan de mensen waarmee hij leeft. Zolang dit niet betekent, dat hij daardoor in zijn eigen leven daadloos wordt dan is dit aanvaardbaar. Krijgen we dan een gericht werken over een langere tijd - en er zijn heus meer mediums dan u denkt, die dit doen op aarde - dan blijkt op de duur, dat het medium een bepaalde sfeer kiest, en soms wel een bepaalde werkrichting, en dat men met hem samenwerkende daaraan volgens zijn eigen volgens hun eigen persoonlijkheid en kunnen trachten gehoor te geven. Die samenwerking moet eigenlijk nog verder worden opgevoerd. Er moet een ogenblik komen, dat de mens zelf zonder meer in die andere wereld de boodschap ontvangt, en deze materieel kan doorgeven naar eigen believen. Om de hersens te sparen, want die hersens die worden dan heus toch wel zwaar belast ook, wordt dit laatste over het algemeen alleen daar gedaan waar het noodzakelijk en nuttig is. Want dan moet het medium zijn eigen woorden a.h.w. op twee niveau's verwerken. Dat wordt moeilijk. Een geestelijk beeld ontvangen is betrekkelijk eenvoudig. Een geestelijk beeld in woorden uitdrukken is moeilijk. Een geestelijk beeld voor je zelf aanvaardbaar en juist uitdrukken in de materie is vaak haast onbereikbaar. Ook voor ons. Daarom vlij je dus ergens met een zekere verwarring kampen, hè. Dat komt heel vaak voor. We zien dus, dat je twee soorten hebt eigenlijk, van mediums. In hoofdlijnen dan. Dan kun ze natuurlijk onder verdelen. De ene soort is de onbewuste, die in de eerste plaats en vooral zoekt naar een zekere zelf verzekerdheid en zelf voldoening, zonder daarbij op de gave zelf controle te willen oefenen zelfs. De andere is over het algemeen de soort, die begint met de ervaring te accepteren, maar al heel snel zich het hoe en waarom gaat afvragen, en vandaar uit probeert te komen tot een beheersing. Die beheersing bereiken is geloof ik voor een medium het meest belangrijke. Want daarmee komt het geheel uit het onbewuste vlak naar het bewuste vlak over. Dat wil niet zeggen, dat elk wèd bewust behoeft te worden gerealiseerd, het betekent wel, dat men zich bewust is van de contacten, en al wat er mee samen hangt. Het betekent daarnaast vaak, dat het medium zich dus kan gaan errijken a.h.w. met kennis en mogelijkheden, die in zijn eigen wereld niet bestaan, of voor hem niet toegankelijk zijn. Zo iemand zal dus een vorm van geestelijke rijpheid kunnen bereiken uiteindelijk, waarin het "ik" zelve, en dan als vol ingewijde - ook al is de weg van inwijding misschien niet de meest bekende, of de meest gebruikelijke - in staat is de geestelijke krachten superieur te stellen boven de materieële, terwijl hij in de materie leeft, en zo in de materie a.h.w. datgene tot uiting te brengen, wat volgens zijn geestelijk besef noodzakelijk is. En is dat bereikt; dan heb je wel een van de betere trappen van leven bereikt op aarde, en ook een van de grotere mogelijkheden tot werkelijke ontplooiing van je "ik", je eeuwige "ik", zoals dat altijd heeft bestaan, en bestaan zal.

Misschien is het wel goed, om een dieng nog op te merken.

+ Ik geloof, dat we het medium v.d. Nagel, en de intelligentie mogen danken voor cursus omtrent het mediumschap. En ik hoop, dat Dhr, v.d. Nagel in de kerstdagen, dan is hij volledig bezet naar ik meen, een zeer goed gecontroleerde uitzending in Den Haag zal verkotgen. En ik geloof, dat ik namens alle aanwezigen hier Dhr. v.d. Nagel wel kan danken voor zijn antwoord.

- Nou, dat zou ik dan zodadelijk even doen, hè. Dit is altijd de eeuwige verwarring waarmee we te kampen hebben, omdat je werkt met een "persoon", die dus op aarde "persoonlijkheid" is, waarvan niet het gehele "ik" wegvalt, maar wel een groot deel van het "ik" wegvalt. Dat wordt zltijd erg lastig. Maar wat ik nog op wilde merken is nog dit, vrienden: Wanneer we nu zo spreken over mediumschapen, en al wat er mee samenhangt, spreken we eigenlijk ook over iets anders. En ik geloof, dat die conclusie nog de meest belangrijkste is van het gehele betoog.

We spreken n.l. over de mogelijkheid van een mens, om te gaan leven in samenwerking met, ik zou haast zeggen, in samenhang met geestelijke krachten, die hoger, of lager staan dan hij zelf. Gelijkssoortige krachten komen niet voor. De mens, die deze hogere krachten bewust kiest en nastreeft, kan niets afdwingen, natuurlijk, maar hij kan wel degelijk voorkomen, dat lagere krachten invloed krijgen. En daarin, daarin vooral ligt het voor u belangrijke. Want u bent misschien geen medium, maar u leeft zelf. En in uw leven spelen ergens elementen van de geest, en de occulte wetenschap e.d. een rol. Onthoudt u dat goed. U kunt die dingen op twee manieren benaderen. Het ene is de benadering, waarbij de wetenschap boven je staat

maaf waarbij je steeds meer zelf probeert die wetenschap te omvamen, en er in te leven.

De andere is, het jezelf trachten te verheerlijken, of te verrijken door die wetenschap, door dat occultisme, zonder meer. En dat betekent meestal - wat onze vriend misschien een aantasting van de persoonlijkheid zou willen noemen - ik zou eerder zeggen een aantasting van het bewustzijn, het is eenteloorgaan van maatstaven en waarden. En daarom wil ik u dus wel één waarschuwing geven, nu we toch zo bezig zijn hierover, en dat is dit:

Probeer nooit in de eerste plaats u te dienen, of te verrijken, of te verbeteren zelfs, wanneer u bezig bent met het occulte. Probeer iets te vinden, waardoor u anderen, waardoor u de wereld beter dient, waardoor u u zelf, zowel als anderen beter begrijpt. Want de kern van alle dingen, is eigenlijk "het begrip".

Het begrip, waarui de realisatie van de werkelijke eenheid kan Zo, danstas,zoals dat bekend is, de epiloog.

Vrienden, we moeten de avond gaan besluiten, en ik laat het aan u zelf over om te kiezen op welke manier we dat zullen doen, vanavond.

- + Ik ben voor proza.
- + En ik stel voor de meditatieve.
- Prozaïsche meditatie, ja.
- + Het behoeft niet zo prozaïsch te zijn.
- Niet zo prozaïsch? In ieder geval niet romantisch.
- + Over mediumschap, en over.....
- + Rijkdom.
- Over rijkdom en mediumschap? Dat kunnen we wel doen,

Wij denken altijd, alleen maar aan mediumschap, wanneer iemand door de geest wordt bewogen. Maar is eigenlijk niet elk schepsel "medium"? Middel.

Want we zijn voortgekomen uit een grote, hoge kracht, uit God. En al wat wij zijn kan alleen maar een uitdrukking zijn, die God door ons laat plaats vinden. Het is een beeld geven aan datgene wat God toestaat, dat is. En zo is elk wezen en elk mens ergens "medium". Hij is niet alleen maar zijn beperkte "ik", hij is deel van het Grote Geheel. En vanuit het grotere geheel probeert hij a.h.w. de volmaaktheid te helpen vormen, uit te beelden. En dan kun je denken, dat de rijkdom daarvan is gelegen in hetgeen je moogt volbrengen. Maar ach, God volbrengt alle dingen ook zonder ons. De Krachten, die Hij schept kunnen alles volbrengen, wat wij misschien niet durven dromen. Wij zijn Zijn medium. Laten we dan niet onze rijkdom, onze geestelijke rijkdom zoeken in datgene wat wij, vanuit het grote geheel voor ons vergaren. Maar in datgene wat wij mogen zijn.

De grootste geestelijke rijkdom, die ik mij kan voorstellen is: in harmonie met de hoogste krachten, die je in je kent en erkent te leven en te werken, zó, dat anderen die rijkdom deelachtig kunnen worden, zodat anderen op hun eigen wijze hun weg zullen kunnen vinden. En ik kan mij geen grotere rijkdom en voldoening denken dan de zekerheid, die je soms gewint, dat je ergens, ergens iets hebt gedaan, dat goed was, omdat het God was, Die je uitbeeldde.

Wij kunnen denken aan geestelijke rijkdom, als een begrip van het geheel. Maar we zijn één van het geheel. En het geheel kan ons dit begrip geven, wanneer het noodzakelijk is. Zelfs dit is niet zo belangrijk. Belangrijk is wel, dat wij op onze plaats het geheel op de juiste wijze uitdrukken. Wij kunnen ons zelf niet rijker maken, dan we zijn, al denkt een mens dat gaarne. Want, wij zijn geschapen, volmaakt en eeuwig. Wij zijn uitgezonden niet als dat wat we denken te zijn, maar als de Oneindigheid, de beperkte Oneindigheid, "mens", of "geest", die de Schepper bestemd heeft als ons aandeel in Zijntijdloos bestaan, Zijn spiegeling in de weerkaatsing van Zijn Wezen.

En dat, mijne vrienden, dat is de rijkdom. Het "behoren tot", het deelzijn. Het weten, dat je niet faalt, zelfs in eigen bewustzijn, of door eigen wil in het weergeven van die Grote Harmonie, waartoe je behoort.

En dan zijn we misschien gedrevenen. En dan zullen we soms handelen en spreken zonder te weten waarom. Maar als het uit ons gaat, als een begrip van het goede en het lichte, wanneer we dit niet zoeken, maar aanvaarden wanneer het ontstaat, dan geloof ik, dat wij als "medium", als middelen, waardoor de Schepper Zichzelve uitdrukt aan onze bestemming beantwoorden. Want de grootste rijkdom, die ik mij denken kan, geestelijk, is: het gevoel van absolute eenheid met het Al, en het kennen van de innerlijke vrede, die daaruit voortspruit.

En wanneer we dus op deze avond over deze twee woorden mediteren mag ik

wel als slotzin zó formuleren:

Indien wij in ons de kracht aanvaarden en erkennen, zonder voor onszelf daaruit te zoeken, of vóór ons zelve daarin te zoeken, dan zullen wij uit die kracht leven en groot zijn. Zelfs zonder besef zullen wij verheven worden tot dat peil, waarop wij, ontdaan van de sluiers, de blinddoek, die ons zolang in het bewustzijn vaak belemmert, de werkelijkheid zien, waartoe we behoren. Laat al ons streven zijn een tocht naar deze Werkelijkheid, de Werkelijkheid Gods, die groter is, dan at mensen kunnen denken, die meer omvat dan de geest zelfs, durgt te dromen. Maar die toch is het geheim van de Schepping, zich ontplooiend in ons wezen, opdat wij ergens goden mogen zijn. Want weet, dat wij, die in het begin goden vereren, wi die in het begin roepen tot het hoogste, in wezen zijn áls goden. Want in ons leeft de kracht, die wij in de goden zoeken, in ons ligt het vermogen, dat wij alleen toekennen aan dat wat vèr staat, omdat de kern van ons wezen, het partikel Goddelijke Kracht, waarom ons hele "ik" en "zijn" zich draait, almachtig, alvermogend is. En sprekend, ook door ons, weergeeft de Almachtige en Alvermogende, Die ons voortbrengt.

En met deze meditaite vrienden, geloof ik dan wel de bijeenkomst te mogen sluiten.

Ik heb me wat geamuseerd, ik heb me wat verbaasd, en ik heb geloof ik bovenal geprobeerd, om niet alleen uitdrukking te geven aan ú en 'w problemen, maar ergens aan mijzelf. In die meditatie heb ik niet alleen dát gesproken wat voor u goed zou zijn, maar datgene wat mij beroert en beweegt. Goeden avond.

o-o-o-o-o-o-o

25 februari 1964.

Goeden avond, vrienden.

Aan het begin van onze bijeenkomst geloof ik, dat ik goed doe, om allereerst eens te vragen, of er nog punten onduidelijk zijn uit vorige, of bijzondere belangstellingen zijn gerozen aan de hand daarvan. Is er iemand, die daar wat over op te merken heeft?

Dan hebben we een gast gehad, in een van de andere zittingen, die een onderwerp ter sprake bracht, wat me wel interessant lijkt voor u. Hij heeft n.l. geprobeerd de verhouding geest-stof wat beter te definiëren. De vergelijkingen zijn helaas wat technisch, maar ik ben direct bereid om die aan te vullen, wanneer dit noodzakelijk is.

De kwestie is n.l. deze:

Wanneer u geestelijk werk doet, of probeert te doen, dan zult u over het algemeen ergens tegen een blinde muur lopen. Je kunt je eigen geest niet volledig kennen. Het waarom daarvan werd nu door deze gast zo ongeveer als volgt verklaard. De eigen trillingen van de geest liggen zoveel hoger, terwijl ook het energie potentieel van de geest zoveel groter is dan dat van de stof, dat een directe geestelijke trilling voor de stof schadelijk, zelfs vernietigend zou kunnen zijn. Om nu de totale samenhang te verzekeren wordt dus, vooral door de bewuste geest gebruik gemaakt van de hersenen. Deze hersenen kunnen worden vergeleken met een transformator. Er is aan de ene kant de in put, de hogere geestelijke kracht en trilling, aan de andere kant komt daaruit een groot gedeelte van hetgeen voor het dagelijks leven noodzakelijk is. De vergelijking - dat werd er bij gezegd - is natuurlijk niet helemaal volledig, maar voldoende, om duidelijk te maken waarom het gaat. Het bewustzijn treedt op als demper tussen stoffelijke realisatie en levens mogelijkheden, en geestelijke erkenning en noodzaak. Alleen op deze wijze kan voorkomen worden, dat de stof door geest, die nog niet in staat is voldoende reëel te werken met een lichaam, tot absolute wanorde, tot chaos wordt gebracht. Ik zou zeggen, deze stelling zal u zonder meer duidelijk zijn.

Onze gast maakte dan nog een opmerking. Hij zei: kijk, de geest is krachtens haar wezen altijd gericht op alle leven, dat met het "ik" in direct, of indirecte verbinding staat. Er is dus van de geest uit, altijd een belangstelling. Wanneer we nu de hersenen t.o. die belangstelling zetten, dan is er geen contact mogelijk. Want die hersenen zijn juist gemaakt, om de zaak af te dempen. En zo is redelijk denken ook niet de weg, en de mogelijkheid, om zonder meer die impulsen van de geest te ontvangen. Je raakt van je eigen geest steeds meer vervreemd, wanneer je tracht haar te benaderen met de lichamelijke kwaliteiten, met de redelijke kwaliteiten. Maar, er is "geloof". En nu is geloof een heel eigenaardig iets. Wanneer wij iets geloven, schakelen wij de rede uit. Dat geloof, zo stelde onze vriend dan, gaat weliswaar uit van de materie, maar het is niet aan de beperkingen van de materie gebonden. Het benadert dus vanuit stoffelijk standpunt het interesse gebied, dat ook de geest heeft in het leven, zoals hiervoor omschreven. Vergelijk deze beide nu met een capaciteit, met een capacitaire waarde, dan kunnen wij dus zeggen, dat er in feite een condensator is ontstaan, waarbij de ene plaat "geest" is, en lading-geest dus positief, vanuit geestelijk standpunt dan, de ander is negatief, het is stoffelijk standpunt. Maar deze beiden zijn met elkaar harmonisch, en het geloof kan komen tot een aanvaarding van praktisch alle geestelijke waarden. De platen van de condensator zijn dus t.o.z. van elkaar "gelijk", of kunnen althans volledig gelijk zijn. Er zou dus een overdracht mogelijk zijn van alle trillingen, die niet door de isolerende werking van verschil van sfeer eigenlijk dus, wordt tegengehouden. De conclusie waartoe deze spreker kwam was dan de volgende: Ofschoon het niet mogelijk is, om alle energieën en alle krachten zonder meer over te dragen, is het wel degelijk mogelijk, dat langs die weg van geloof, zeg innerlijke weg, de stof en de geest tot een bewuste wisselwerking komen, waarbij de hoogste principes van de geest door de stof ervaren worden, zelfs wanneer het begrip niet volledig zal zijn, en zeker niet redelijk. Dit is op zich zelf natuurlijk erg interessant, maar hij voegde er iets aan toe, wat voor mij, en naar ik meen ook voor deze groep, het grootste belang uit maakt van het betoog. Hij zei n.l. wanneer deze werking bestaat, dan zal zij tot op zekere hoogte wederkerig zijn. Want de hogere impulsen en principes, die in de stof beleefd en erkend worden kunnen langs deze zelfde weg dus onder de aandacht van de gedst worden gebracht. De geest zal dan via de normale weg de transformator van hersenen, en in feite ook zenuwstelsel, alle krachten toe kunnen voegen aan het "ik", die daarvoor noodzakelijk zijn, corrigerend in

kunnen grijpen, en zelfs zich afstemmende op de transformatie verhoudingen in eigen lichaam, direct in de wereld werkzaam kunnen worden.

Laat ik eerst maar vragen, of u deze redenering heeft kunnen begrijpen.

Is er iemand, die daar bezwaren tegen heeft?

- + Nou, ik vind het zo onduidelijk, dat ik niet eens een vraag kan formuleren. Dat moet ik nog eens overlezen, maar ik wil toch nog wel even terugkomen op dat eerste wat u gezegd heeft: de geest trilt. Wát trilt er nu? Ik kan me voorstellen, dat die geest een gedacht uitzendt van zeer hoge frequentie. Bedoelt u dit misschien, wanneer u zegt: de geest trilt.?
- Ja, dat wordt weer heel erg moeilijk, we gaan de technische kant uit, Als iemand het te erg vindt, mag hij "stop" roepen. De geest op zich zelf is deel van de Oneindige Kracht. Er is dus energie. Energie, die echter statisch is, die geen beweging vertoont. Zij "is". Punt! De geest zelf is een bewustzijn. Is een begrenzing. En deze grens wordt in stand gehouden. En dat kan alleen door voortdurende fluctuaties van de energie binnen het begrensde gebied "ik". Er ontstaat dus een grondtrilling. U kunt zeggen een wervel, maar zeg maar een grondtrilling. Deze grondtrilling wordt door het bewustzijn verder gebruikt als draaggolf voor gedachte en bewustzijn. Zodat elk denken, en bewustzijn van de geest het best kan worden gezien als een variant van de oorspronkelijke draaggolf, die daarop geënt, een verschijnsel induceert.
- + Dat is begrijpelijk-
- Ik hoor daar: dat is begrijpelijk.
- + Ja, dat andere is ook voor een niet-technicus niet te begrijpen. Dit is tenminste
- + Ik vind dat andere gemakkelijker te begrijpen
- + Ja maar, dat is
- Ik weet wel waar het om gaat. Ik heb hier, overigens mag ik dat er wel bij vertellen, dus een betoog van ruim drie kwartier, eenvoudigheidshalve samengetrokken in een betrekkelijk compact geheel. Want waar het mij om ging, dat wil ik dus nogmaals even duidelijk maken, dat was die kwestie van dat geloof, dus de niet-redelijke communicatie, die tussen geest en stof kan bestaan, en waardoor in en via de stof vele invloeden en krachten vanuit de geest kunnen worden geopenbaard. En dat was voor mij het belangrijke punt. Nu zegt u: het is zo onduidelijk. Wanneer wij aannemen, dat een zenuwstelsel, of een reeks hersencellen dus energie opnemen van een andere gaardheid, dan de energie, die ze uitstralen, dan mogen we hier van transformer spreken, van omvormer.
- + Ja, het is me nu niet meer onduidelijk.
- En wanneer dus er sprake is - want ik ga toch nog even een klein tikje verder - van een hoog voltage met een gering apèrage, dat wil zeggen, een betrekkelijk kleine stroomsterkte, maar een hoge spanning, en we nemen aan, dat in de stof sprake is van een in verhouding dus lage levensspanning, dan zou dat inhouden, dat de levensstroom aanmerkelijk vergroot kan worden. En wel, dat de intensiteit van levens uiting voor de geest in de stof aanmerkelijk groter is, dan in haar eigen gebied. En dit is nu het hele belangrijke punt, waar wij op terecht komen, wanneer wij ons bezig houden met alles omtrent de Cosmos. En nu schakel ik over dus van dit geleende betoogje op mijn eigen betoog, voor vanavond. Ik stel nu heel eenvoudig. Ik moet beginnen met een stelling altijd, dat is een soort axioma. Alles heeft zin. Punt één
Punt twee: Er kan nimmer kracht teloor gaan, maar kracht kan passief, of actief zijn.
En in de derde plaats: Wanneer wij uitgaan van een geestelijke wereld, zo zal deze andere verhoudingen moeten kennen, dan een menselijke wereld. En, zo de menselijke tijd als dimensie al geteld mag worden, als een scheiding tussen dimensies, zal de geest door haar eigen tijdsbegrippen en mogelijkheden daaraan verbonden, een vijfde dimensie aan haar bestaan toevoegen. Lastig hè? Maar het is misschien niet zo moeilijk als u denkt. Want de geest dus kan haar volle wezen uiten, maar zij doet dit gemeenlijk niet. Waarom niet? Omdat de transformatie verhouding voor die geest weinig rol speelt. Haar enige behoefte is voldoende energie te geven, dat het lichaam kan leven, en niet te veel energie te geven. Voor de geest zijn de ervaringen van de stof belangrijker, de stof zelf niet. Zij is maar een werktuig, een instrument, zonder meer. Dientengevolge is er altijd een zeer grote kracht reserve. De normale mens kan uit de geest veel meer kracht putten, dan hij gemeenlijk doet. En ~~wanneer~~ zolang zijn eisen dus in overeenstemming zijn met datgene wat er in die geest bestaat zal de geest volledig daaraan tegemoet kunnen komen. Vanuit een menselijk standpunt zijn de mogelijkheden van de geest om energie te geven haast onbeperkt. Het is belang-

rijk, dat we dit begrijpen. Wanneer wij nu bezig zijn, onverschillig op welke manier, hetzij met een diagram, een symbool, een rite, of zelfs maar met een eenvoudige mystieke benadering, een wijze van mediteren, of incanteren, dan grijpen wij dus in feite uit naar die geest. En wanneer daar iets als antwoord op komt, dan zal dit, althans grotendeels, door de kracht van die eigen geest tot stand worden gebracht. Is dat aanvaardbaar? Die geest leeft in een andere wereld. En dat "ander" dat betekent niet alleen een wereld, die verschilt van de uwe in plaats, of in werking, maar dat betekent, dat alle verhoudingen daarin anders zijn gericht. Je kunt dat gemakkelijk uitdrukken, door te zeggen dat er een vierde dimensie wordt toegevoegd aan de menselijke wereld. Maar er blijft een tijdservaren bestaan, zij het, dat dit niet meer zo universeel is als de maatstaven, die men op aarde handteert. Dan is dus de tijd voor de geest een gemakkelijker beheersbaar iets dan voor de mens. Of om het anders te zeggen: de mens leeft punt na punt, de geest overziet, althans een deel van de lijn, en kan elk afzonderlijk punt daarop beseffen. En wel in zijn gerichtheid en samenhang. Dan zal die geest, wanneer de stof - dit is nu een heel belangrijk puntje, dat moet u proberen om te onthouden - wanneer de stof in staat is, b.v. via dit geloof, die schijnbaar onredelijke weg, haar eigen indrukken en behoeften kenbaar te maken, zo zal de geest vanuit haar wereld meer overzien dan de stof, en beantwoorden aan het noodzakelijk, of voor haar noodzakelijke verloop van het leven. Zij zal zich niet richten op de mogelijke eisen van één punt, maar altijd op het totaal van de lijn, waarin de punten voorkomt. Op het ogenblik, dat wij in de stof, op welke wijze dan ook, iets doen, iets creëren, iets scheppen wat behoort tot, of een voorstelling is van de wereld van de geest, zo zal alleen het feit, dat men actief is op aarde, een overdracht daarvan mogelijk maken naar de geest. Het is de mens onder omstandigheden mogelijk, de taal van de geest vanuit zijn stof te spreken. En daardoor zal een perfecte uitwisseling van ideeën tissen stof en geest op de duur mogelijk kunnen worden.

+ Dat zou ik wel graag verduidelikt willen hebben.

- Dat is dus heel eenvoudig. U staat t.o. een vreemdeling, een Zweed, een Noor, een Deen, een Chinees, een Rus, noemt u er maar een, u hebt wel een gemeenschappelijke taal, maar u bent daarbij beperkt tot 50 woorden. Dan is het heel erg moeilijk, om elkaar precies duidelijk te maken, wat men nu wil, en wat men nu zeggen wil. Stel nu echter, dat we over een systeem beschikken, b.v. plaatjes, om iets uit te drukken, een heel complex iets desnoods, dat die ander dus in zijn eigen taal kan begrijpen. Laten we zeggen, ik laat een Rus zien een tractor, en een combine er achter met twee bestuurders er op. Dan behoef ik alleen maar in volgorde te wijzen, en dan weet hij wat ik bedoel. Dat zelfde beschrijven is met 50 woorden niet mogelijk. De doorsnee mens heeft veel minder dan 50 woorden van de taal van zijn eigen geest. in zijn bezit. Hij handteert meestal minder. En daarom heb ik hier dus gewezen op de belangrijkheid van symbool, van rite, van handeling. Deze dingen kunnen n.l. dus een uitdrukking, een uitbeelding moet ik eigenlijk beter zeggen, zijn van iets wat in de geest bestaat. Op het ogenblik, dat dit gebeurt kan er gesproken worden van een perfect rapport tussen het gehele wezen. Er is geen sprake meer van de stoffelijke beperking, ofschoon voor de toevoer van krachten en energie ongetwijfeld eigen zenuwstelsel en hersenen gebruikt worden, weer als transformator - want wat voor u in de materie geldt, geldt voor anderen ook, die kunnen ook die rauwe, onvervormde geestelijke krachten van de geest niet gebruiken; die moet ergens omgevormd worden - en dan komen we dus tot de mogelijkheid om niet slechts de geest ervaring op te zien doen in de stof, maar a.d.h. van deze ervaring de geest in staat te stellen, binnen de stof bewust en volledig actief te zijn met haar eigen inzichten, vermogens en krachten, en niet slechts in de beperking van het materieel denken, of de meer dierlijke instincten van de mens.

U ziet dus, het ligt er a.h.w. zo dus klaar, het is een schema. En a.d.h. van dit schema kunnen we dan nog eens nagaan wat we zo hebben aan paranormale mogelijkheden, wat we kennen van magie, van beïnvloedingen, en dergelijke. En dan valt op, in de eerste plaats:

Alle occulte wetenschappen zijn feitelijke wetenschappen. Maar zij zijn alle gebaseerd op onredelijke grondstellingen, althans niet-bewijsbare grondstellingen, en daarnaast erkennen zij samenhangen, die niet altijd stroken met de logica van de mens. Gezien in het licht van het voorgaande zou dus in de occulte wetenschap een groot gedeelte van hetgeen wordt uitgedrukt gebaseerd moeten zijn op een logica uit de wereld van de geest. Dat is tevens de verklaring van de vele hiaten, die wij in de occulte wetenschappen schijnbaar ontdekken. En we worden elke keer weer geconfronteerd - dat gebeurt dus zelfs hier, hoor - met uitlatingen als: "Ja, wanneer je eenmaal inge-

wijd bent, dan kun je die samenhang begrijpen, en voordien niet. "Maar als u dat nú gaat vertalen, dan zegt u dus: "Ja, het systeem van uitdrukking is er, maar we weten eigenlijk nog niet, hoe daarop gereageerd wordt. We kennen de andere partij niet" Pas op het ogenblik, dat de communicatie ontstaat kan van de andere partij weerwoord worden verwacht. De wetenschap, gebaseerd op geestelijke samenhangen is wel degelijk compleet, afgerond, maar zij zal vele waarden bevatten, die voor de menselijke logica zó onaanvaardbaar, of onverenigbaar zijn, dat hij daartussen een verband zoekt, dat niet materieel bewijsbaar is, en door hem dus als zodanig "haat" genoemd wordt.

+ Noemt u zo'n haat eens.

- Nou, een heel eenvoudig iets is: wij weten wat de sterren zijn, we weten hoe ze staan en waar ze gaan, en dientengevolge zijn de stellingen van de astrologie onaanvaardbaar, want wij wij weten niets af van invloeden, die die plancten zouden kunnen hebben, en er zijn er nog veel meer, dan verwerkt wordt in die astrologie, dus die astrologie is ergens een beetje kolder. Daar heeft u een kennelijk voorbeeld van een dergelijk haat.

+ Dus die astrologie is dan tenslotte geheel gebaseerd op de ervaring wetenschap.

- Zij is voor de mens een ervarings wetenschap, ofschoon ze in haar grondwaarde - nu moet u goed luisteren - in haar grondwaarde een geestelijke wetenschap is, die dus kennelijk ontstaan is als het gevolg van het rapport stofgeest, waar we het over hebben bij vroegere ingewijden, laten we ze zo dan maar even noemen. En deze hebben de grondregels gesteld. En uit die grondregels is dus de huidige astrologie gegroeid. Maar, omdat astronomie stoffelijk waargenomen waarden, en astrologie geestelijke werkingen, waar het heel veel moeilijker is om iets vast te stellen dus, divergeren op hun weg, komt er een ogenblik, dat de astroloog zegt, dat de astronoom veel te eenzijdig is, en de astronoom zegt, dat de astroloog een dwaas, of een oplichter moet zijn. En die hiaten komen we overal tegen.

Wanneer ik u een symbool teken, en ik zeg u: dat symbool heeft kracht, dan zegt u: nou, dat moet ik eerst nog zien. Daar geloof ik niets van, dat is onmogelijk. En tóch weten we, dat aan de andere kant aan symbolen grote kracht wordt toegekend. Denkt u nu maar eens aan duivel uitdrijving b.v. Als u met een demon wordt geconfronteerd met een kruis in uw hand, dat is tich ook alleen maar een teken, zou die dan weglopen alleen maar voor dat stukje hout? Of voor een beeldje wat ze er op hebben gezet? Neen, klaarblijkelijk representeert het een idee, een waarde, die geestelijk concreet bestaat, ook wanneer ze voor u alleen maar wordt aangeduid in een symbool. Wanneer we nu redelijk praten, dan zeggen we: een demon, die wegloopt voor twee stukjes gekruisd hout, dat is geen demon, kan geen duivel zijn, of niets, kan geen kwade geest zijn, dat moet alleen maar een hysterische kwestie zijn, die door een heilig symbool wordt gesust.

- Maar hoever is dan van invloed de kracht van degenen, die dat demonstreert?

- Daar heeft het een hele grote samenhang mee, natuurlijk. Maar het ging mij nu hier om het divergeren van de richting, het symbool. Het is een weergave van een geestelijke waarde. En door het bestaan van die geestelijke waarde wordt dus het totaal van de geestelijke kracht a.h.w. gericht actief binnen de mens, en kan uit de reserve worden geput. Wanneer u niet gelooft in dat kruis, heeft het symbool voor u geen betekenis. U kunt het dus ook niet gebruiken, om er iets mee uit te drukken. Maar, wanneer u nog zo vaag ook ergens, gelooft aan de waarde van het symbool, dan bent u al in staat, om dit over te brengen. Naarmate u bewuster bent, ^{en dan} komt die geloofsfactor, die onredelijkheid factor er bij, naarmate u sterker gelooft, zal die overbrenging volleider en juist zijn, en zullen dus de resulterende krachten groter zijn, directer, en sneller volgen.

Dan heb ik hier dus geprobeerd, om eigenlijk een brug te slaan tussen de verwaarloosde occulte wetenschappen en de mens. En daarbij ben ik begonnen met te stellen, dat het onredelijke, menselijk onredelijke, dus niet noodzakelijkerwijs geestelijk onredelijk. Wij moeten nu nog iets anders bekijken. De waardering, die de geest heeft voor het leven in de stof is een andere. dan de waardering, die de stofmens heeft. En dat is ook begrijpelijk. Want voor de stofmens is zijn stoffelijk leven alles. Voce de geest is het een middel, dat hij handteert. En een groot verschil van waardering is daaruit meteen al afleesbaar reeds. Wij zouden dan ook nog mogen stellen, dat voor de geest, maar betrekkelijk een klein gedeelte van hetgeen stoffelijk wordt gedaan, werkelijk belangrijk is. En dat dit kleine gedeelte ongetwijfeld zijn belangrijkheid voornamelijk dankt aan geloofs- of emotionele, dus aan niet-redelijke waarden, die er mee gepaard gaan. Dat is belangrijk alweer, omdat we vanuit dit standpunt kunnen gaan begrijpen, dat die geest niet automatisch ingrijpt. De geest is deel van het "ik" en normaler wijze zou je er

- van kunnen verwachten, dat ze, wanneer ū iemand wilt genezen, of iemand wilt helpen, of wat anders wilt doen, onmiddellijk de volledige kracht en de volledige inspiratie zal geven vanuit haar wereld. Maar wat ū belangrijk acht is het voor haar nog niet. Pas wanneer u de belangrijkheid duidelijk maakt - dus de belangrijkheid van uw stoffelijke behoeften, of erkennend - duidelijk maakt aan de geest - zal zij daarop reageren. En daarmee hebben wij een verhouding omgedraaid, vrienden. Heel veel mensen denken, dat de geest dus degene is, die altijd het initiatief neemt. Maar uit voorgaande redenering zoudt u dus kunnen ontleenen, dat de geest slechts in zeer weinige en dan voor haar zeer belangrijke waarde in het leven direct initiatieven neemt, maar voor de rest t.o.z. van de stof passief is. Is er iemand die hieruit een conclusie wil of durft trekken?
- + Het lijkt me, dat we voor onze geestelijke resultaten het er dus op aan komt, dat we eerst beginnen met in de stof zelf het resultaat beginnen open te maken.
 - Ja, ongetwijfeld. Maar ik zou nog verder willen gaan. Ik zou zeggen, uit voorgaande blijkt dat vanuit een menselijk standpunt gesproken enerzijds sprake moet zijn van een groot vertrouwen in eigen geest, zonder dat men hetgeen deze geest tot uiting brengt onmiddellijk redelijk wil verklaren, of aanpassen aan zijn menselijk denken, terwijl het gehele menselijke leven gebaseerd dient te zijn, niet in de eerste plaats op zijn stoffelijke samenhangen, maar op het overbrengen van zijn besef van stoffelijke samenhangen naar de geest, opdat een zo gericht en doelmatig mogelijk leven verkregen wordt. Dat is mijn conclusie. Is er iemand, die het daar niet mee eens is, of zegt: daar zouden we eerst eens over moeten praten?
 - + Dat is dus luisteren naar je intuïtie, is het niet?
 - Nee, je intuïtie moet naar j o u w luisteren.
 - + Dat vind ik nu helemaal niet.
 - Mag ik misschien daar mijn woordje bij voegen? Ik geloof niet, dat u zondermeer moet luisteren naar uw intuïtie, en ik geloof ook niet, dat u uw intuïtie er toe kunt brengen, om werkelijk en geheel naar u te luisteren. Maar, we kunnen die intuïtie leren gebruiken. En d.w.z., dat we de normale intuïtieve processen desnoods terzijde schuiven, maar leren ons in te stellen hetzij via symbolen, of op een andere wijze op ons geestelijk "ik" en de dan sobtendere werkingen volledig en serieus te nemen. Niet alleen maar als iets waarvan je alleen maar eens zult kijken, of het misschien eens zal kloppen, maar als iets wat ergens een verwerklijkbare levenszekerheid is.
 - + En dan niet meer verder er over redeneren.
 - Juist. Het is jammer, dat wij hier niet een van mijn collegae niet hebben, want die zou u waarschijnlijk hier onmiddellijk op antwoorden: in de wereld van heden is redeneren een van de methoden waarmee men zich aan de noodzaak tot daden stellen tracht te onttrekken. En hij zou er ongetwijfeld bij voegen: kijk naar uw eigen eerste en tweede kamer. Ik geloof, dat dit duidelijk genoeg is. De beredenering is voor ons soms materieel noodzakelijk. Het beredeneerd leven is n.l. de basis van het gemeenschappelijk bestaan van de mens. We hebben de rede nodig, om uitdrukking te geven aan ons wezen. Maar we moeten gelijktijdig begrijpen, dat die rede nimmer ons werkelijk wezen omschrijven kan, en dat geen enkele beredenering een beperking daarvan kan vormen. Zodat de uiting, die in ons innerlijk als juist wordt erkend, de intuïtie, die wij op de juiste wijze ontvangen hebben, wel redelijk kan worden ingepast binnen het levenspatroon, zover dit mogelijk is, maar nimmer beredeneerd mag worden, als in het leven zelf logisch en noodzakelijk, zonder meer. Er bestaat een scheiding tussen deze beiden.
 - En zo komen we dus langzaam maar zeker weer p' dat bekende punt van de schijnbare zinloosheid der dingen. Wanneer ik lettertekens neem, en ik ga deze ontleden in hun betekenis, ik ga daar cijferwaarden aan toe kennen dan is het voor een mens onmogelijk aan te nemen, dat je daarmee cosmische dingen kunt aflezen, of zelfs maar iets van de tijd, of van de toekomst. En toch is het waar. Want, op het ogenblik, dat we een taal vinden, die voor de geest begrijpelijk is, dan zal tussen ons en die geest een uitwisseling van ideeën mogelijk zijn. En die geest bestaat in haar eigen tijd, maar heeft overzicht, althans over een deel, van hetgeen men stoffelijk "tijd" noemt. Zodat zij niet slechts - en dat is heel interessant - beperkt is tot het ingrijpen tot het heden. Kunt u dat volgen?
 - En ze kan dus ook een toekomstig iets veranderen in waarde, of stimuleren, maar zij kan ook trachten een onjuistheid in het verleden teniet te doen. Wat voor ū voorbij is, behoeft niet noodzakelijkerwijs voor uw geest voorbij en gefixeerd te zijn. Dit geldt alleen voor d i e gebeurtenissen

en het verbrandt. Zet er een transformator tussen en breng het terug op 6 volt, en het apparaat functioneert.

- b. Geest heeft een eigen taal, en eigen wereldverhoudingen, die door de mens niet redelijk kunnen worden beseft, maar waarvoor hij toch uitdrukkingen, beelden, vergelijkingen en berekeningen kan vinden. Ofschoon deze vele redelijke elementen een zekere logische continuïteit schijnen te ontberen zijn zij bruikbaar voor communicatie tussen stof en geest. Wanneer de stof communiceert met de geest zal de geest door haar kracht, haar trilling en werking onmiddellijk reageren. En nu komen we tot het
- c. puntje dus: wanneer in het verleden werkingen absoluut onaanvaardbaar blijken te zijn voor de geest, zo zal zij niet in staat zijn het herinneringsbeeld van de stof te wijzigen, zij kan het hoogstens afzwakken, maar zij is wel in staat de omstandigheden te wijzigen, en daardoor vanuit het standpunt van die geest het verleden ongedaan te maken.

Wat hebben we hier dan met die 3 punten?

Want dat is de les voor vandaag, hè.

- + Mag ik even vragen? In welk opzicht ongedaan te maken?
- Ongedaan als directe invloed op eigen leven en het verdere handelen. Dat geldt voor de mens dus. En voor de geest: ongedaan ~~en het~~ herscheppen van een harmonie, of een evenwicht waar een disharmonie was. Of het sceppe n van een onevenwichtigheid, waardoor bepaalde harmonische gevolgen kunnen worden verwacht.

Goed, dan hebben we die 3 punten. Dan kunnen wij op grond hiervan stellen: Occulte wetenschap, het gebruik van para-normale vermogens kunnen voor de mens van het hoogste belang zijn. Belangrijker dan deze nog zijn, mystieke beleving en geloof. Wie uitgaat van deze onredelijke waarden, en zijn redelijkheid niet stelt tussen zijn wezenlijk "ik" en de stoffelijke uiting daarvan zal kunnen komen tot een volledige taakvervulling en bereiking in de materie. Hoe meer de mens leert de juiste middelen van uitdrukking en overdracht te handteren, hoe sterker de invloed zal worden van zijn geest in zijn leven, en hoe groter de harmonie tussen beiden. Wanneer deze harmonie een top bereikt zal er sprake zijn van een continu contact tussen geest en stof; en een volledige beschikking, ook door de stof, over alle krachten van de geest, zover dit noodzakelijk is.

Is deze samenvatting voldoende duidelijk?

En nu krijgen we natuurlijk weer het bekende punt, hè. Ja maar, wat doe je daar nou mee?

- + Maar de toepassing in het levensverband van iemand? U noemde daarnet occulte berekeningen en andere dingen. Maar nou de toepassing op het levensverloop. Want je kunt van te voren het levensverloop - als je daartoe in staat bent, dat zeg ik er op de voorgrond bij - van iemand nagaan. Je kunt zeggen b.v. , dat loopt mis, enz.
- Helemaal juist is dat niet, wat u zegt. Wanneer u zegt: ik kan alle mogelijke invloeden, mogelijkheden en gevaren berekenen, dan zeg ik : ja. Wanneer u zegt, ik kan de gebeurtenissen berekenen, dan zeg ik : neen. Want, de mens, die de gevaren kent, kan zich dus afremmen, waar dit gewenst is, of kan sterker optreden, waar dit noodzakelijk is.
- + Ja, u zegt, wie de gevaren kent, maar wie kent die gevaren?
- Ik zeg als u die kent. En wanneer we nu het eenvoudigste van het eenvoudige nemen. Wanneer u een zeer goede horoscoop hebt, bij voorkeur dus berekend op de minuut van geboorte, dan heeft u een zodanige samenhang van invloeden, dat u op grond daarvan de invloed van het cosmisch patroon op het menselijk levenspatroon kunt voorzien. U weet dus op welke ogenblikken beslissingen mogelijk zijn, u weet waar beheersing noodzakelijk is, en wanneer niet. Laten we b.v. nemen; Neptunus treedt op een gegeven ogenblik op. Die heeft een bepaalde invloed. Hij kan ons confronteren met heel veel onverwachte dingen. En vooral, wanneer Saturnus ook nog een rol gaat spelen, dan wordt het een beetje eigenaardig soms. Wanneer wij weten, dat dit gebeurt, hetzij ten goede, hetzij ten kwade, dan kunnen we rekenen op het onverwachte. Het vindt ons dus niet onvoorbereid.
- + Ja maar dit is redelijk.
- Dit is redelijk weer, maar dit redelijke is gebaseerd op het onredelijke, dat een cosmisch patroon, afleesbaar uit een horoscoop inderdaad invloeden van uw leven bepaalt. Daar zit het hiaat.
- + Dat wil dus zeggen, dat wanneer je dergelijke dingen kunt berekenen uit een naamscijfer, dat zo'n naam veranderd. Natuurlijk niet, zo, dat je zegt: nou, ik verander mijn naam maar. Je hebt wel eens, dat mensen na 10 jaar anders heten, dat de roepnaam anders wordt. Is dat dan dus eigenlijk door de geest gedirigeerd?
- + Nou nee, het is niet door de geest gedirigeerd. Maar u vergeet misschien

één ding. Dat de erkenning van het belangrijke door de geest steeds geschiedt, en niet alleen door de eigen geest. Want elk contact in de materie bestaat ook ergens geestelijk. En als zodanig zal dus de neiging ontstaan, inderdaad, tot het wijzigen van de naam, op grond van de geestelijke wijziging van waarde. De mens weet niet waarom hij het doet, en daarom is het uiteindelijk onredelijk, hè. Waarom noem je iemand een hele tijd Jetje, om dan ineens er een andere naam van te maken, al is het maar Jettie.

+ Dat is dus niet toevallig?

- Dat is niet maar toevallig, althans het behoeft dat niet te zijn. Als het een modeverschijnsel is kan er dus een zekere toevalligheid inzitten, maar dan hebben we weer te maken met de neiging van de mens, om zijn stoffelijk bestaan te modelleren op een ander materieel "ik", dan zijn eigen. En daarvoor krijgen we ook vaak persoonlijkheidsverwringing, die weer geestelijke invloeden en reacties zal moeten scheppen.

Maar laten we weer teruggaan tot het eenvoudigste van het eenvoudige, waar we mee bezig waren. We hebben gezegd, we kunnen dus tot op zekere hoogte iets vooruitzien, in neigingen, in tendensen, periodiek optredende invloeden, enz. We kunnen het kosmisch patroon erkennen, in zover dit zich weer spiegelt in een bepaalde mens. Maar de eigen reactie van die mens, zonder meer is daarmee niet bepaald. De mens kan dus anders reageren, dan volgens het patroon, of de neigingen vast schijnt te staan. Dat is duidelijk, ja? En nu kunnen we nog iets meer zeggen, ofschoon ik eigenlijk iets aan het afwijken ben. Nou ja, de hoofdzak van het onderwerp hebben we toch gehad. Op het ogenblik, dat ik in mijn streven dus tracht, om dat wat ik, zowel gevoelsmatig, dus geest, alsook materieel, qua leven dus, positief vind, op de voorgrond te schuiven, dan zal ik ongetwijfeld niet altijd positieven resultaten boeken, maar ik zal de meest positieve weg van bewustwerdig volgen, die voor mij mogelijk is. En daaruit volgt dus, dat de mens zeker zijn eigen tempo van bewustwording en van harmonie aardig kan volgen. Wil ik u een paar eigenaardige punten geven, hier? U kunt het misschien eens een keertje weer bestuderen.

Uitgaande van de geboorte horoscoop van Hitler - een stier - kunnen wij zeggen, dat er in zijn leven een aantal momenten zijn geweest, dat hij stond eigenlijk voor de keuze van grootheid voor de mensheid, of grootheid voor zichzelf.

De eerste periode, die ligt in het jaar 1933. Hij doet zijn eerste keuze. Doet deze onder invloed van Saturnus verkeerd. Hij heeft daarbij een zeer sterke Uranus invloed. En wij kunnen dus zeggen: wanneer deze man zijn mystiek die hij vanaf dit ogenblik steeds verder gaat ontwikkelen - dat was de Blut- und- Boden mystiek - had omgezet in een mensheids mystiek, een mogelijkheid, die op dat ogenblik nog bestond, dan zou hij een zegen voor de mensheid zijn geweest, en niet zoals nu, een onaangenaam iets.

Hij kreeg vervolgens een beslissing aan het einde van 1936, het begin van 1937, waarbij voor hem o.m. Venus, Neptunus, en wéér Saturnus een rol speelde. Daar kwam verder een toenemende Mars invloed bij. Wanneer deze man dit positief had gedaan, dan had hij zijn sociaal stelsel uitgebouwd. Hij was echter negatief gericht. Hij bouwde in plaats daarvan wapenning uit. In 1939 stond hij wederom voor een dergelijke keuze, en wel in het begin van het jaar, waarbij een Mars invloed zeer groot was, en een, in zou haast zeggen, een opposiet tussen Mercurius en Neptunus. Het resultaat hier was, dat deze mens dus terug kon van die oorlog, wanneer hij dus eer had gesteld boven macht. Hij stelde macht boven eer.

In 1940, tegen het einde van het jaar had hij een laatste keuze mogelijkheid. Er was toen zelfs een redelijk goede mogelijkheid, omdat hij o.m. gunstige verhoudingen had tussen Mars en Mercurius. Hij had daarnaast een sterke Uranus invloed, die gunstig was. Saturnus was minder gunstig, en ook Neptunus was niet helemaal juist. Die stond n.l. tegenover de plaats van de geboortezon, als ik mij niet vergis. Ik moet dat nu zo eventjes in de gauwigheid berekenen, en dat is natuurlijk ietwat moeilijk. Het resultaat was, dat de man toen had kunnen kiezen. Hij had vrede kunnen sluiten. In plaats daarvan besloot hij zich te bewapenen. Had hij absoluut doorgegrepen, dan had hij Engeland kunnen veroveren in die dagen. Ook dat deed hij niet. Hij wilde handelen. Hij overschatte zijn eigen waarde, had geen begrip voor onvoorziene omstandigheden, en als resultaat kwam er slechts een abortieve, veel te goedkope poging tot invasie van, maar gelijktijdig de eerste scheuring tussen zijn generaals en zijn partij, die werkelijk ernstig was. Vanaf dit ogenblik is er een steeds grotere onrust, en een steeds groter wantrouwen tussen Hitler en zijn generaals, en zijn raadgevers, waardoor dus de redelijke normen steeds meer zoek raken. En we kunnen zeggen, dat op grond van deze aspecten dus onvermijdelijk praktisch is, dat Hitler tegen het einde van 1942 praktisch geestesziek zal zijn.

grote en belangrijke punten in liggen.

- + Ja, ik wil nog even er aan toevoegen natuurlijk, omdat eventjes dat het wezen en de persoon van de mens, dat die gescheiden zijn, wanneer dergelijke dingen gevraagd worden, dan wordt er natuurlijk, omdat je ziet, dat er wat verkeerd gaat, of dat het goed gaat, wel raad gegeven, omdat wij ook geloven dat er nog een weg is, dat de mens nog iets kan voorkomen. Dat stem ik onmiddellijk toe.
- + Hij kan dus de waarden van zijn leven veranderen. Dát is de hoofdzaak. Ik hoop niet, dat het u verveelt. We hebben zo hier en daar even een technisch onderonsje gemaakt, maar ik geloof toch, dat het wel leerrijk is. Juist, omdat u met een van u met een eigen mening, met een eigen uitdrukking, of met een eigen probleem komt.
- + Mag ik ook nog even wat zeggen? Een mens zal dus toch altijd kiezen naar zijn bewustzijn. Misschien naar zijn inzichten, maar naar zijn bewustzijn.
- Een mens zal vaak blijven kiezen volgens zijn bewustzijn, totdat zijn inzichten voor hem zó belangrijk worden, dat h. zijn bewustwording uitschakelt. Dat klinkt een beetje gek. Maar toch is dat waar. Wij gaan altijd met de beste bedoelingen van start. En wanneer wij zeggen, wij werken voor de mensheid, dan vinden we dat heel erg prettig. En nu hebben we daar toevallig een villa mee gekregen, en een auto. En dan komt het ogenblik, dat ons bewustzijn zegt: neen, die moet je weggeven. Dan zeggen we: ja, maar is dat nou nodig? nou dat kan wel op een andere manier ook, hoor. Laten we dat nou maar houden. En dan hebben we nog wat nodig, om die villa te onderhouden, en voor die auto, en zo. We hebben er nog wat bij nodig, eigenlijk. Dan gaan we nuchter redeneren. Dan kom je van de priester, die oorspronkelijk de binding was, het cement ~~was~~ in een kerk, die van mensen gebouwd was, maar die toen kerken ging bouwen, om met de kerk der mensen samen te komen. En nu vaak meer belang hecht aan de stenen en de mortel van zijn dode kerk, dan aan de bouwstenen van de levende kerk. Is dit voldoende, zo? Dan wil ik graag dit nu gaan beëindigen. En dan zou ik dus dit willen zeggen:
 Leer, zover het u mogelijk is, niet alleen maar de occulte wetenschappen handteren, hoe belangrijk dat op zich zelf misschien mag zijn, maar leer ze vooral begrijpen, als het middel om direct met eigen geest en de wereld van de geest in contact te komen in een voldoende harmonie. Gebruik alle middelen van het occulte weten in overeenstemming daarmee, om voor u een scherper benadering van de geest mogelijk te maken, dan redelijk ooit bereikt kan worden, om de geest mogelijkheden te scheppen voor krachtsuitstorting en werking, die redelijk misschien niet bestaan, maar die ondanks hun onredelijkheid steeds weer voorkomen. Alle occultisme is hierop gebaseerd, of men het nog weet, of niet. Uw eigen "ik", uw grote "Ik", uw geest, kan u veel meer geven, dan u normalerwijze daarvan vraagt. Uw stoffelijk "ik" kan, wanneer het zich niet te sterk met de kleuisters der rede bindt veel meer beseffen, bereiken, voor de geest, zowel als voor zichzelf en de wereld, dan normalerwijze het geval is. Veel mensen leven op het ogenblik aan de rand van het minimum mogelijke. Probeer te leven naar het maximum mogelijke. Opdat u, al bent u dan ook hier en daar misschien beperkt, in ieder geval geestelijk, en ook qua taakvervulling, voor de mensheid uit uw leven het maximum haalt dat maar te bereiken is. En zeg nooit, dat het te laat is, om daarmee te beginnen. Want, beginnen kun je altijd. En wie op weg gaat zal hier, of elders, nu, of in een ander leven het doel bereiken. Maar wie niet op weg gaat, bereikt zijn doel niet. Hij wordt slechts gedreven door de stormwinden van het noodlot, vaak zonder besef en begrip, naar die plaatsen waar hij cosmissch nodig is, maar niet in staat om ook maar enige werkelijke betekenis voor geest of medemens te bezitten. Ik hoop, dat u dat niet al te vermetel vindt, dat laatste woord, en ik zou zeggen, laten we het hierbij laten. In het tweede gedeelte kunt u dan nog met een andere spreker verder van gedachten wisselen, hetzij over dit onderwerp, of een ander. Ik hoop, dat ik u niet verveeld heb. Voor mij was het in ieder geval een aangenaam en boeiende verhandeling, juist door uw reacties, die er mij toe brachten, om een duidelijkheid te zoeken, voor u, in plaats van alleen voor mezelf. Want dat is toch ook wel belangrijk.
 Goedne avond.

+ + +

Tweede Gedeelte.

Goeden avond, vrienden.

Nou dit tweede gedeelte dan, is in mijn tere handjes gelegd, en dat betekent, dat u met de vragen, de onderwerpen, of de punten af kunt komen, die u zo zelf belangrijk vindt op het ogenblik.

- + Zoudt u mij kunnen vertellen wat de invloed is op de aardkorst van het onttrekken van aardgas en olie op een enorme diepte zitten, en die een druk hebben van ongeveer 1200 tot 1500 atmosfeer, en dat wordt onttrokken. Nou ben ik daar niet ongerust over, maar het doet mij denken aan een gaatje prikken in de band van een auto, zodat zo langzaam maar zeker de korst gaat zakken, zodat we dan aan onverwachte gebeurtenissen blootgesteld worden. Wat is daarover uw mening?
- Ik zou zeggen, het is een tamelijk grote autoband, en het lek is zo groot niet voorlopig. Dus dat is in ieder geval niet iets, om je in de directe toekomst bezord over te maken. Maar er zit wel iets anders aan vast natuurlijk. En dat hangt direct samen met seismische gebeurtenissen. Die olie, die is over het algemeen in lagen van poreus steen, en werkt dus in vele gevallen als een buffer tussen invloeden, die van benedenafkomen, en invloeden, die van bovenuit plaatsvinden. Trillingen, die boven op de aardkorst bestaan worden in de eerste waterlaag, maar daarnaast ook in olie en gaslagen gedempd. En wanneer dat dempingsmoment wegvalt dan krijgen we dus een veel grotere vatbaarheid voor trillingen in de richting van de aardkern toe, en omgekeerd. En d.w.z., dat scherpere reacties van het binnenste van de aarde op hetgeen op de aardkorst gebeurt verwacht kunnen worden, en dat omgekeerd de werkingen, die tot nog toe haast ongemerkt plaatsvonden nu, op sommige plaatsen althans, steeds scherper en duidelijker merkbaar worden. Dus, om het nu heel eenvoudig te zeggen, als ze lang genoeg daarmee door zouden gaan, en ze zouden ook nog het grondwater voor een gedeelte weghalen, dan komen er plaatsen, dat je geen cocktailshaker meernodig hebt, want alles is vanzelf geklutst.
- + Maar die enorme druk, die moet toch op de aardkorst een bepaalde werking uitoefenen. We zitten hier in Nederland in feite toch op een gasbel, en als die gasbel eenmaal uitgeput raakt, dan krijg ik zo de idee, dat we als een spons in elkaar gaan.
- Zou ik niet doen. Zet het parlement er in, dan wordt er zoveel lucht onder hoge druk uitgestoten, dat er niks gebeurt. Nee maar, zonder gekheid. Wanneer dat gebeurt, ja, dan is er maar betrekkelijk weinig nodig, om dus die poreuse gesteenten waar het uit komt, want het is geen lege ruimte, en die zandlagen, die er dus ook in sommige gevallen zijn, in elkaar te doen klinken, in elkaar te doen krimpen. En dan kun je dus inderdaad zeggen, dan zal die bovenlaag daardoor gaan scheuren en zich verplaatsen. Maar dat vergt natuurlijk enige tijd. Laten we zeggen, dat de feitelijke druk in een gasbel bedraagt 1200 kg per cm², maar ik zeg 12 6/10 atmosfeer. En ik laat dus die 12 6/10 teruglopen op 10, dan zal er weinig of niks gebeuren. Er is een klein beetje minder stabiliteit, Maar als dat terugloopt tot 6,3, tot de helft, dan wordt het gevaarlijker. Want nu heb ik dus geen steun meer. In het begin werd de zaak alleen wat meer elastisch. Maar nu komt er een ogenblik dat die elasticiteit wegvalt, en dat we dus werkelijk te maken krijgen, dat met een lege ruimte te maken heeft. Is die druk teruggelopen tot 3, 15, dan kunnen we zeggen, nou wordt het bedenkelijk, omdat nu alle wagen, wat door die druk tot nog toe weg werd gehouden anders gaat vervloeien. We krijgen dus een wijziging van het watergehalte, we krijgen breuk van kalksteenlagen, eventueel, we krijgen verder voor zo ver lei aanwezig is breking van lei, en we krijgen stuwingen, die een verandering in de verhouding van de basaltlaag betekenen. En wanneer die punten nou optreden, ja, dan staat Amsterdam niet meer op palen, maar dan ligt het.
- + Dat gas, dat er in gekomen is, vermenigvuldigt zich dat niet? Er zal toch regelmatig nog wel gas bij komen.
- Nou, gas copuleert niet, hè.
- + Maar hoe is het ontstaan?
- Dat is eigenlijk heel eenvoudig. Ik zit geloof ik te doceren in de geologie. In de eerste plaats moeten we rekening houden met het feit, dat een groot gedeelte van de gassen, die aangeboden worden, evenals de olieën, in feite afkomstig zijn van gestorven leven, dat onder steeds toenemende druk zijn eigen materie heeft omgezet. Het is dus een chemische reactie onder druk van levende bestanddelen. Of dat nu bomen zijn geweest, of wat anders, maakt niet veel verschil uit. Dan kunnen we verder stollen, er zijn verder daar onder een aantal elementen onder hoge druk, en vaak onder betrekkelijk hoge temperatuur onderling werkzaam. Daarbij ontstaan omzettingen en komen gassen vrij. Wanneer de oorspronkelijke elementen b.v. samen worden gesmolten tot steen.

al is het maar gewoon tufsteen, dan komt daar tegelijkertijd een hoop gas bij vrij. Als u ooit een vulkaan hebt gezien, dan zult u wel ontdekt hebben, dat er in verhouding meer gassen worden afgestoten, dan dat er lava, of steenmassa weg gaat. Dus op die manier zijn er ook nog grote holten met gas gevuld. Wanneer die druk van dat gas te hoog wordt - als u n.l. gaat spreken met 1200 atmosfeer, dan hebben we in feite niet meer met gas te maken, maar met een vluchtige vloeistof - dan hebben we dus te maken met iets wat geen gas is. Maar zodra het ruimte krijgt, heeft het de neiging zich als gas te gedragen. En d.w.z., dat wanneer de officiële inhoud - laten we het nu heel eenvoudig zeggen, een ton is, dat de feitelijke inhoud in gas gerekend, zonder drukvermindering, misschien het 4 à 5-voudige zal zijn. Als we dus zo gaan rekenen, dan zien we, dat men zich dus nog niet zo bezorgd behoeft te maken. Dan kan ik er ook nog bijvoegen, wat men op het ogenblik heeft aangeboord, is over het algemeen niet op een zodanige diepte, dat water niet meer optreedt. En d.w.z. dus, dat water de neiging zal hebben, die plaats in te gaan nemen. Dat betekent weer een reeks van chemische processen, maar niet zozeer een inelkaar zakken, als wel een pudding achtig worden. En dat zou dus nog een goede hoop geven, dat Nederland, dat toch al zo waterrijk is - vandaar dat het spraakwater er ook zo heerlijk kan vloeien - althans voorlopig nog door insijpeling van water de daarmee ontstane nieuwe fouten in de aardkorst aan de ergste ondergang zal ontkomen. Ik weet wel, dat er iemand is, die voorspeld heeft, dat die aardgas exploitatie op een gegeven ogenblik moet resulteren in het in elkaar zakken van de zeeptel, maar dat zou pas over vele honderden jaren het geval zijn, volgens mij. Wanneer men zegt, dat een grote explosie plaats kan vinden, dan zeg ik eveneens, dat dit niet waarschijnlijk is, omdat het gas zelf dus over het algemeen nog niet gasvorming is, en in zijn vloeibare toestand minder explosief. Zodat eerder van een grote steekvlam, of brand sprake zal zijn, als van een explosie, die onder de aardkorst plaats vindt. Ja, als ik op aarde was zou ik het indienen voor mijn doctoraal. Hebben we nog iets?

- + Er is hier wel eens terloops gesproken over de Wereldleeraar. Ik las nu in de laatste "Sleutels": nu de Wereldleeraar niet meer op de wereld is..... Nu is mijn vraag: zijn deze twee, die ik daar aanhaal een en dezelfde, kan er nu gezegd worden wie die Wereldleeraar eigenlijk was en wat of die alzo geleerd heeft? Wij hebben al die tijd daar nooit iets van gehoord.
- Nou, de laatste tijd wordt er wel aandacht aan besteed, maar neem me niet kwalijk, het klinkt als een doodoener: wat goed voor u is daarvan iets reeds te weten, wordt door de hogere instanties bepaald.
- + Heeft hij dan helemaal niet in het publiek gewerkt?
- Hij heeft in het publiek gewerkt.
En waarom is dat dan niet via de pers bekend geworden?
- + Om de doodeenvoudige rede, dat de pers aan dergelijke abnormale kleine secten en bevendien nog in landen, die tamelijk eenvoudig en in oproer zijn, geen aandacht wenst te besteden.
- + Maar zijn leer wordt dus wel verder verspreid, blijkbaar?
- Ja, daar zijn we al druk mee bezig.
Het spijt me hoor. Hij leeft veel beter, dan hij op aarde geleefd heeft, maar op uw wereld leeft hi dus niet meer, officieel.
- + Mogen we deze Wereldleeraar dus zmet, zoals een Johannes de Doper, die voor Christus, die voor Jezus uitging? Is hij een voorloper geweest van een grotere kracht?
- ja, dat zou je wel kunnen zeggen. Ofschoon die grotere krachten natuurlijk nog wel even op zich laat wachten. Het is dus geen praktische gelijktijdigheid. Daar ligt nog al wat tijd tussen. Maar inderdaad hij is dus niet een van de grootste gezondenen geweest, als u het zo wilt uitdrukken, maar hij is degeen, die de aanpassing van het systeem heeft gepredikt, dat zich dus in, laten we zeggen, naar we aannemen in 200 jaar voldoende verspreid zal hebben, om de basis te scheppen voor een verdere vernieuwing.
- + Hij vertegenwoordigd dus een kracht. Wat is dat dan voor kracht? Kunt u daar iets meer van zeggen?
- Nee, nee, nee, ik vind het eigenlijk helemaal niet lief van u, dat als ik per ongeluk een slippertje maak, dat u er meteen bovenop springt. Dat is helemaal niet leuk.
- + Ik zou het volgende willen vragen. Als wij uitgaan van het denken van de mens, en van datgene, wat wij dan noemen zijn aard, spreken over geestelijke ontwikkeling, en gebruik van geesteskracht, is het zo, dat bij die verdergaande ontwikkeling vangeestkracht de aard van de mens gewijzigd worden kan, of is het omgekeerd, dat zijn aard de richting geven zal voor de ontwikkeling van zijn geest?
- Wanneer u dit stelt voor één mens, dan geloof ik, dat je het zo wel zoudt

kunnen definiëren. De geaardheid van de mens, zowel de lichamelijke, als de geestelijk geaardheid, die voor de keuze van voertuig aansprakelijk was, gezamenlijk, vormen steeds de basis van zijn geestelijke ontwikkeling, en hi zal dus in dat wat hij was harmonieuser en sterker worden, maar de geaardheid op zich zal niet veranderen. Maar zegt u het voor de mensheid, dan moeten we het omdraaien. Dan kunnen we zeggen: door de voortdurende grotere bewustwording der individuen ontstaat een harmonische sfeer, waarin het voertuig zijn geaardheid aanpast aan de geestelijke eisen, die dan bestaan, en dus de geest voertuigelijk andere mogelijkheden heeft, dan voorheen.

- + Omdat de aard dus dan teruggaat in zijn, laat ik zeggen, minder voertuigelijkheid. (?)
- Ja, het is dus zo: Laat ik proberen, om het nu heel gewoon uit te drukken. Laten we zeggen, er zijn alleen maar chauffeurs, die sportwagens willen hebben. Dan maken de fabrieken alleen sportwagens. Maar nu komt er op een gegeven ogenblik iemand, die wil een wagen hebben, die alleen maar comfortabel is. Hij behoeft niet snel te zijn, als hij maar gemakkelijk is. Dan is dat een uitzondering. Maar wanneer steeds meer mensen zien, dat dat gemakkelijk is, komen er steeds meer van die gemakkelijke auto's. Tot de sportwagen de uitzondering wordt, begrijpt u?
- Zo is het dus ook, wanneer de geest dus ook, wanneer de geest dus met een overveldigende hoeveelheid elk willekeurig voertuig neemt, dan blijft elke willekeurige dierlijke geaardheid gehandhaafd. Maar er komt een ogenblik, dat de geest zegt: ja maar, die stoffelijke geaardheid kan ik krachtens mijn ontwikkeling als geest niet meer accepteren, dat past niet bij mij. En dan sterfen dus die uit. Die worden steeds minder beziel, kunnen zich minder voortplanten. En dan krijg je dus, je zou kunnen zeggen, een soort genetische selectie, baserend op de overdracht van levenskrachten, of niet-overdracht van levenskracht vanuit de geest.
- + Maar voor de mens op zich zelf, als eenmaligheid bekeken.....
- Moet dus gezegd worden, dat zijn geaardheid, d.w.z. zijn karakter zijn oorspronkelijke geestelijke ontwikkeling voor hem de basis vormen voor alle verdere geestelijke stijging. Je kunt dus niet tegen je zelf in bewust worden. Je kunt hoogstens jezelf bewusteloos slaan.
- + Maar je kunt wel verder bewust worden, dan je oorspronkelijk was.
- Juist, maar het is dus een voortzetting in de richting, die bestond. Daar zijn we dan ook al weer doorheen.
- + We hebben het daarnet gehad over de betekenis van de naam, d.w.z. wat de getalswaarde betreft. Toen brandde mij een vraag op de lippen, n.l. in het koninklijk huis, daar is de jongste prinses Christine genoemd. Moeten we hier ook een bijzondere betekenis achter zoeken in verband met de getallen, of is dat zo maar eens op een goede dag beslist?
- Ja, ik zou zeggen, wanneer u dat nu zo interessant vindt, dan moet u dat eens narekenen. En dan zult u inderdaad tot de conclusie komen, dat dit een kennisgeven is van een verandering in de verhoudingen tussen de omgeving en dat meisje. Ze staat dus ineens heel anders daartegenover. Ik zou haast zeggen, ze staat daar ook een tikkeltje - vijandiger is het woord niet - maar een tikje afwijzender tegenover, en zij zoekt zich zelfstandig te maken, waar zij dit eerst niet was. Maar als je het verder narekent zie je dat de verschuiving niet zo groot is, als je aan de naamsverandering zonder meer af denkt te lezen. Is dat een oldoende antwoord op deze brandende kwestie?
- + Ja, ik zou me kunnen voorstellen, dat, als ik aan getallenleer doe, dat ik dan bevest een bepaalde naam uitzoek. Dat ik zeg: nou, dit is dus gunstig, maar ik neem aan, dat dit hier dus niet gebeurd is, in verband met een of andere associatie met een tante, of een oom, of wiet ik wat.
- Nou laten we nou niet op de familieomstandigheden ingaan, wat wat dat betreft zijn ze daar al voldoende in omstandigheden. Maar ja, als u nou bewust een naam gaat uikkiezen, gaat u uzelf die naam geven. Dan zijn er twee dingen mogelijk. Of niemand aanvaard die naam, of u gaat leven naar de inhoud van die naam. Maar in de praktijk zal het wel daarop neerkomen, dat ze allemaal zeggen: die man is gek, dat j op het laatst ook zelf gelooft, en zegt, oh, waar ben ik toch aan begonnen. Men naam groeit. En als een mens geestelijk bewust genoeg is, dan krijgt hij ook wel eens, wat ze dan noemen, een geestelijke naam. Wel eens van gehoord? En dan is het typisch, dat die geestelijke naam uitdrukking geeft, niet meer aan het stoffelijke wezen, of zo, maar uitdrukking geeft aan hetgeen innerlijk bereikt werd, en de invloed, die dat op het stoffelijke wezen heeft. Dat is reuze leuk. Maar ja, dan moet je toch werkelijk maar eens met een deskundige daarover ggaan praten.
- + Dan moet je naar de pastoor gaan, die weet het wel. Ja, die hebben toch allemaal een speciale naam.
- Ja, ik hoor dus hier, dat de pastoor een deskundige is op het gebied van namen. Ik dacht, dat die deskundigheid meer lag op het gebied van doopgeld,

maar ik kan me vergissen

Hebben we nog wat meer?

- + U hebt zoëven gezegd, dat er dus onaangename omstandigheden waren, of althans omstandigheden bij het koninklijke gezin. We hebben straks gehoord, dat alles zin heeft. Kunt u hier een zin aan geven?
- Die kan ik er ongetwijfeld aan geven. Ik vraag me alleen af, of die voor de doorsnee Nederlander aanvaardbaar is. De monarchie op zich zelf is een instituut, dat niet meer berust op de werkelijkheid. En dat betekent dus, dat iemand, die in die omgeving leeft, in feite buiten de werkelijkheid staat. Op het ogenblik, dat zo iemand in die werkelijkheid binnentreedt, en als mens gaat reageren, zal hij dus in strijd komen met de waardigheid van het monarchistisch systeem. Het van en boven het volk staan. Het resultaat hiervan zal ongetwijfeld zijn, dat vele op zich, misschien wel aardige, maar toch niet gezonde sentimenten veranderd moeten worden in een feitelijke waardering. En zo het koningshuis langzaam maar zeker zijn plaats, als onaantastbaar roestvrij symbool van onze hervormde democratische mentaliteit zal gaan veranderen voorordat van een representatief, maar ook zakelijk belangrijk hoofd, of leidinggevend geheel, waarin binnen het staatsbestel regelingen mogelijk zijn, die zonder dat niet zouden bestaan. Waarbij dus de persoonsverheerlijking wegvalt, en daarvoor in de plaats misschien uiteindelijk komt de gezonde persoonlijke waardering. Want ik vind het toch uiteindelijk maar erg bitter, dat een prinses, die zich verloofd met hetzelfde lavaai ontvangen wordt, als een rock-en-roll orkest. Daaruit blijkt wel, dat Nederland zich van het koninklijk huis een sprookje gemaakt heeft. En alle instanties werken op daarop gerichte berichtgeving, of beter gezegd niet-berichtgeving haarstochtelijk mee. Maar aangezien dit beeld nooit reëel is, kan dus het beeld, dat het vorstenhuis van het volk heeft niet op de werkelijkheid gestoeld zijn. En omgekeerd zal het volk van het vorstenhuis dingen verwachten, die het nimmer kan geven. Door die controverse in het opene te brengen - en dat is één van de dingen, die hierin volgens mij toch wel goed zijn - zal men dus voor de concrete keuze komen, of men iemand, die deskundig is in representatie, in bepaalde sociale kennis en inzichten, zakelijke inzichten ook, of die inderdaad mag en kan staan, of niet. En als de mythos weg valt, en daarvoor in de plaats de werkelijkheid treedt, dan kan ik mij Nederland nog wel voorstellen, als een sôort monarchie, maar zeker niet meer als deze verheerlijking van het scheggebeeld van het schip van staat, die op het ogenblik, volgens mij een ontwaarding is, zowel voor de vorstelijke persoonlijkheden, als van de waardigheid, en zeker de moderniteit, die het schip van staat zo sterk behoeft.
- Ieder heeft zijn eigen idee daarover, hoor
- + Nu we het toch hierover hebben, ik neem aan, dat u hier ^{geen} antwoord op kunt geven, maar ik wil toch die vraag stellen: ogenschijnlijk, omdat we de feiten niet kennen doet het wel vreemd aan, dat prinses Irene, dat die dus Katholiek is geworden, zonder dat men dit direct bekend gemaakt heeft. Dit doet dus inderdaad wat vreemd aan. Er zal wel een goede rede voor geweest zijn. Wat vind u daarvan?
- U zegt hier: u denkt, dat ik daar geen antwoord op kan geven; ik ben er dus niet toe verplicht. Ik wil het wel doen.
- Ik geloof, dat men dit niet heeft durven en willen doen, omdat men te zeer zich vastklampt aan de symbolische waarde van het vorstenhuis, die helaas niet alleen maar staatkundig is, maar ook religieus. Want het vorstenhuis is voor Nederland - als u het me toestaat het op te merken - het symbool van Nederlands "Gouden Eeuw". Van Nederlands prinses, van Nederlands bevrijdende vorsten, die de verantwoordelijkheid dragen, en de nieuwe v r i j e religie handhaven. Wat natuurlijk erg beroerd is voor alle Katholieken, die hier leven. Nu hebben ze gedacht: kijke eens, die Katholieken zullen hoogstens hoera! roepen, maar mensen, die hoera roepen worden gauw moe. Maar die anderen, die zullen zich verraden en verkocht voelen. En als die beginnen te klinkeren duurt het veel langer. Laten we ze dus met zachtheid voorbereiden. En dat is dus fotografisch ontploft, helaas. Maar de mensen begrijpen niet, dat een vorst, en een vorstenkind een mens is. Ze kennen er geen menselijke vrijheden aan toe. De koningin mag nooit eens haar schoenen uitschppen, omdat ze pijn aan haar eksterogen heeft. Ze moet glimlachen en buigen. Al denkt ze: potverdorie, ik wou, dat die pedicure beter was geweest. In de tijd van Katharina de Grote had ze hem meteen laten onthoofden.
- Het onmenselijke, alweer, speelt een rol. En, zoals u weet, zijn er mensen, die leven van die onmenselijkheid van vorstenhuizen. Dat is niet alleen hier, zo hoor, dat is in buurlanden net zo goed. Kijk, en dat zijn nou de mensen, die het protocol uitmaken en zo. Ik voel meer voor protokul, want dat lijkt er meer op - die daar dus hun hele bestaan, hun waardigheid, hun belangrijkheid aan danken. En het zijn die personen meer, geloof ik, dan de vorstelijke personen zelf, die die geheimhouding proberen op te leggen.

- En dan heb ik u toch nog wel een antwoord gegeven op die vraag, waarop u geen antwoord verwachtte, wat mij nu rechtvaardig, om u te vragen wat u hier verder over vragen wilt, al verwacht ik dan ook geen vraag.
- + Nou, laat ik dan toch ook nog wel een vraag stellen. Ik kan dat natuurlijk goed begrijpen, en dan kunnen we allemaal, maar je zou mogen zeggen, dat de koningin, die toch bijgestaan wordt door haar raad van wijzen - en dat de wijzen uit het oosten komen - dat zij toch had moeten verwachten, dat dit uitlekte, en dat dit geïnterpreteerd zou worden, zoals dit geïnterpreteerd is. Als ik dat nu gedaan had in mijn onbenulligheid, maar als ik toch koningin ben, en omringd van wijze lieden, dan zeg ik, nee, dit had ze kunnen voorzien.
 - Het is jammer, dat u uw figuur en de rest niet mee hebt voor koningin, dan. Nee, ik geloof, dat u dat anders moet zien, de raad van wijzen behartigt niet de belangen van de koningin. De koningin is zelfs, in haar poging om het goed te doen tegen de raad van wijzen ingegaan. Niet één keer, maar wel een keer of vier, vijf, alleen in dit geval al. En onder ons gezegd en gezwegen, zij heeft ook tegen de heren gezegd: "Als jullie nu niet gauw een middel vinden, waardoor dit aanvaardbaar wordt, dan aanvaard je het maar zonder mij, Kies maar een president."
 - Dat is niet officieel gebeurd, hoor, maar het is wel gebeurd. Maar het is niet "officieel", dus het is "niet gebeurd". Voor Nederland. Kijk, dat is nou de hele kwestie. Een raad van wijzen, die neemt niet aan, dat er denkende mensen zijn. Die neemt aan, dat ze alleen wijs zijn. Want de wijzen van deze tijd zijn de eigenwijzen, vooral als ze in de politiek zitten. En deze eigenwijsheid, deze blindheid voor mogelijkheden, toevallen en reacties. En, onder ons gezegd en gezwegen, vooral voor de eigenwilligheid van een prinses, die zich niet zo houdt aan de voorschriften van haar raadgevers, heeft dit allemaal veroorzaakt
 - + Ik begrijp nog steeds niet, waarom ze zich nu eigenlijk zo verschrikkelijk druk om gemaakt hebben, Daar snap ik niks van.
 - + Waar maken wij ons dan druk om?
 - Ja, ik zou zeggen, om dezelfde reden waarom ſ het doet. Ergens een nieuwsgierigheid, het idee van ergens buiten gehouden te zijn. Want het koningshuis is uiteindelijk ons - bezittelijk voornaamwoord, dus - koningshuis. Zodat je zou kunnen concluderen, dat een modern monarch in feite de slaaf is van de grillen van zijn onderdanen.
 - + Ja, dat lijkt er erg veel op.
 - Nee, dat is zo, alleen geeft niemand het toe.
Nou jongens, zullen we overstappen op wat belangrijkers, of blijven we bij Oranje boven?
 - + Nog even iets over die vraag, die gesteld is over die verhoudingen en die getallen. Men heeft daar dus verschillende systemen voor, o.a. gaat op het oude hebreeuwse systeem, zoals dus bekend is, eerst de eenheden, en dan de tientallen, en dan uiteindelijk dus de honderdtallen. Dat geldt dus wel voor het Hebreeuwse alfabet, maar hoe is dat nu t.o.z. van het Nederlandse alfabet, aangezien dat een geheel andere volgorde is, als dus het Hebreeuwse. Kunt u daar misschien aanwijzingen geven voor een bruikbaar geheel?
 - Ja, je kunt natuurlijk wel een ongeveere afleiding maken, wanneer je niet alleen het Hebreeuwse systeem handteert, maar het aanvult vanuit het Perzisch-Babylonisch systeem. En dan kun je dus aan dat Nederlands alfabet wel een getalwaarde toekennen, die ongeveer juist is, maar het is altijd nog een benaderings systeem. En zou je het dus werkelijk goed willen doen, dan zou je terug moeten keren naar de joodse zetting van het woord. Het behoeft dus niet te zijn de joodse taal, desnoeds nog. Maar de joodse zetting. En vandaar uit zoudt u dan moeten berekenen. Dan pas kunt u zeggen, dat het dus overeenstemming heeft met het Hebreuws systeem, en dat u de conclusies, die daaraan verbonden worden dan ook aan mag nemen voor uw resultaten.
 - + Dat is een vrij ingewikkelde procedure, wat u zo naar voren brengt.
 - Niet zo ingewikkeld.
 - + Waar zijn nu de schrifturen daarover, waar je dus die dingen in kunt terugvinden.
 - Nou schrifturen zul je nou niet zo gek veel vinden, denk ik. Maar als je nou twee dingen doet. Het eerste is, dat je een Hebreuws alfabet te pakken krijgt, en je gaat dus kijken, hoe die lettertekens voor vervanging kunnen worden gebruikt voor uw eigen Nederlandse klanken en letters. Dan zult u dus zien, dat dat er een klein beetje anders uit gaat zien. En er vallen ook bepaalde dingen weg. En u gaat dan daarnaast de meest eenvoudige handleiding, die daar voor bestaat, b.w.v. spreken, nemen, en een paar eenvoudige - voor beginners dus - die zijn er wel, die kunt u zo wel te

pakken krijgen, denk ik - en u gaat het dan eens proberen, dan zult u tot de conclusie komen: hé, nou zijn die resultaten toch nauwkeuriger en juist, dan voordien. En wilt u het alleen maar zo'n beetje algemeen hebben, zoiets als de horoscoop in het dareshlaedje, waartrek je je dan wat van aan? Dat kun je zo wel doen, en dan kun je het nog willekeurige betekenis geven en waarden toekennen. Dan kan elk goochelsysteem gebruikt worden. Het is natuurlijk niet juist, maar ach, het onderbewuste spreekt ook een woordje mee, en het gaat aardig de richting uit van het aanvaardbare.

+ Net als bij kaartleggen, dus?

- Ja, kaartleggen ook, tenzij - en nu komt weer de grote moeilijkheid - we niet alleen maar de interpretatie geven van een toeval, maar bovendien een systeem gebruiken, dat vaste verhoudingen kent. Dat bestaat bij kaartleggen ook. Al zullen de meeste kaartleggers het niet gebruiken, hoor. Dat zijn er maar een paar. En dat systeem is gebaseerd op het afwegen van uiterlijkheden t.o.z. van de innerlijke mens. En als je dat kunt doen, dan heb je een systeem in het kaartleggen, waarbij de intuïtie natuurlijk spreekt maar waarbij de basiswaarde is vastgelegd. Dat is een toevalswaarde, maar die geeft leiding aan het intuïtief begrip, en geeft bovendien door die schijnbare toevals val - maar in dat systeem bestaat dat toeval niet zo groot meer - de mogelijkheid om, laat ik zeggen, de basis van het lot wel enigszins te doorgronden.

Ik geloof, dat we er zo langzamerhand wel zijn, hé? Nou, dan krijgen jullie van mij nog een klein beetje toe.

+ Ja, dat is beter.

- Wat? O, ik dacht, dat u zei, daar ben ik bang voor. Ja, ik zou het kunnen begrijpen, hoor. Er zijn een hele hoop mensen, die mogen me niet. Weet u waarom? Dat is heel eenvoudig. Omdat ik de dingen niet zeg, zoals men ze graag wil horen, maar zoals ik denk, dat ze gezegd moeten worden. Dat is lastig, hoor.

Goed, nu bent u vanavond zo druk bezig geweest met basis waarden van het leven. Nu zou ik u eens een paar dingen willen vertellen, gewoon vanuit mijn eigen idee.

Wanneer je gaat zoeken naar de waarheid in je zelf, dan begin je over het algemeen je eigen leugens te bewonderen. Maar, om een leugen constant in je zelf vol te houden, is moeilijk. Je zou dus kunnen zeggen, dat je eigenlijk bij je eerste zoeken naar innerlijke waarden steeds armer schijnt te worden. Toch is dat noodzakelijk, want iemand, die de innerlijke werkelijkheid wild bereiken moet net doen als een zwemmer. Hij moet alle overbodige kleding overboord gooien, om zich drijvende te kunnen houden. En dat eerste proces is dus eigenlijk meer eliminatie, dan wat anders. Pas, wanneer je zover bent gekomen, dat je jezelf ontgaan hebt van elk je zelf heligen - zover je je daarvan bewust bent - van elk je vasthouden van niet essentiële betekenissen en waarden in het leven, kun je verdergaan. Het eigenaardig is, dat de mens, die het niet essentiële overboord heeft gegooid in zich zelf ook de rede kwijt raakt. Vandaar dus waarschijnlijk, dat iemand die ergens esoterisch streeft door een ander vaak voor gek wordt aangezien. Op het ogenblik, dat die redelijke waarden weg gaan vallen, dan kunnen de beelden zich in ons vrijelijk vormen. Tot nog toe heb je dus een vaste verdeling gemaakt van jezelf. Van kleuren, van hokjes. Nu is die verdeling weg. Dat deel van ons leven, dat we tot nog toe alleen als kleine brokstukken hebben gezien zonder onderlinge samenhang, krijgt nu wel onderlinge samenhang. En zo ontmoet je dus in je zelf een totaal beeld van je eigen betekenis. En dat valt meestal op de punten, waarop je méende zo goed te zijn een heel eind tegen, op andere punten valt het erg mee. Wanneer u zover bent, dan moet je ook afleren, om te zeggen: ja, ik zou dat wel willen doen, maar dan moet u me maar helpen. Dat is de beroerde gewoonte dus, om dat over te dragen aan een ander. Dat is alleen goed, als je de best hebt aan de inkomsten belasting. Dan sticht je een instantie met allerhand ambtelijke mensen, die alles in triplo, quarto, quinto willen hebben, alles verkeerd neerleggen, in de verkeerde mappen stoppen, zodat niemand meer uit kan vinden wat er nu precies gebeurd is. Maar als je dat voor jezelf gaat doen, dan loop je vast. Dus, je moet elke ambtelijkheid voor jezelf overboord zetten. Je hebt een totaal beeld van jezelf. Dat is niet zo mooi, meestal. Je zou dat anders willen hebben. Maar achter dit beeld dat je hebt van jezelf ná, zie je een ideaal beeld. En het gekke is, naarmate je meer de leugens opzij gooit wordt dat ideaalbeeld stralender, maar ook eenvoudiger. Het heeft op de duur geen epidamenta nodig. In het begin zie je jezelf misschien als een gekroonde vorst, en uiteindelijk alleen als een harmonisch geschapen Adam, of Eva, pas uit de Schepping verzezen. Je ziet, dat in dat werkelijk "ik", ligt van je wezen, de onschuld, eigenlijk tot uiting komt, die niets meer te maken heeft met je schuldgevoelens. Dat daarin de vrede heerst, die je je op aarde niet eens voor kon stellen. En nou komt het aardige. Wanneer je nu dit werkelijk beeld van je "ik" hebt ge-

vonden, en je hebt het ideaal beeld, dan moet je proberen, om ze a.h.w. achter elkaar te leggen. Als je twee beelden hebt, die allebei doorschijnend zijn, en je zet ze achter elkaar, dan kun je het verschil zien. Denk maar gebrandschilderde ramen. Doorzichtig met zo'n enkel figuurtje er op. Zet er twee achter elkaar, en je kunt zien waar ze verschillen. Zet altijd je ideaal voorop. Ga niet proberen aan je wezen datgene te veranderen wat misschien daarachter zou ontbreken, maar neem alleen de meest storende uitsteeksel van je werkelijk wezen weg. D.w.z. probeer die dankwijzen en gewoonten in je zelf een klein beetje te beheersen, in te tomen, die je het meest je doen verschillen van het ideaal beeld, dat in je zelf ligt. Op die manier doe je heel aardig aan esoterie. En wat meer is, je bereikt vaak veel. Want je hebt iets om naar te kijken. En wij zien graag resultaat. En als je voor jezelf voelt, dat het elke dag beter gaat, dan heb je er geen meneer Coué voor nodig met zijn methoden, want dan is het een constanterbaar feit. Naarmate dat je weet, dat het beter gaat, zul je je ook sterker voelen. Naarmate je je sterker voelt, zal je zelfbeheersing, je vermogen om de juiste keuze te doen a.n.w. groter worden. En zo komt het ogenblik, dat je je ideaal niet alleen meer ziet als iets wat nog ver van je af staat, maar als iets waar je deel van bent. En vanaf dat ogenblik pas gaan de deuren open naar een werkelijke bewustwording.

Nou dat was dan op mijn manier een klein stukje esoterie.

Ja, ze hebben tegen mij wel eens gezegd, als jij esoterie brengt, dan is het net of Olivie Hardy de Harlet speelt. Ik weet niet precies, waarom dat onmogelijk zou zijn. Want ik geloof, dat we allemaal kunnen zeggen: te be, or not to be, dat is de vraag. En ik geloof, dat voor ons "zijn", of "niet-zijn" niet afhankelijk is van de uiterlijkheden, maar van datgene wat we van ons innerlijk beseffen. En dat het innerlijk beseffen waardoor we werkelijk betekenis hebben. Zonder dat, dan zeggen we misschien: arme Jorik, maar in feite spreken we het oordeel en de treurzaam over ons zelf uit. Want belangrijker dan alle dingen lijkt mij voor de mens en de geest te leven, en voortdurend in dat leven dichterbij te komen tot de oplossing van zijn werkelijke problemen, en dat is "te zijn, of niet te zijn". Het betekent: te beantwoorden aan dat wat kosmisch waar en eeuwig is, of niet. Het welke Shakespeariaanse afsluiting we zijn gekomen aan het eind van de avond. Heeft u nog belang bij een kleine improvisatie over het een of ander, of..... Heeft iemand een idee?

- Kiest u dat ook maar zelf.

+ Ik zal je voor deze keer je zin geven.

Uit de dood van de winter klinkt aarzelend de zachte adem van een lente, die nog niet geboren is. Uit het hout, dat als een dodend kruis stervend tegen de hemel staat borst weer het wassend kruid. Het leven ontstaat uit de dood, en barst in bloesems uit. De zeeën, eerst nog kil en kaal, en grijs, en staalgebonden meren weerspiegelen nu een hemelblauw, getekend met wat witte veren. Dat alles spreekt van leven, van hernieuwde bouw. Wanneer iets in je sterft, wacht dan gerust, daar wordt iets nieuw geboren. En lijkt het, dat het leven is geborst, wees rustig, 't zal bloeien weer, als ooit te voren. Want wat door het levende Licht is gekust mag komen en gaan, verschijnen, verdwijnen. Maar leven zal het altijd doen. Want 't volgt slechts het vaste hemelspoor. 't Is licht, dat gaat tot Licht, op 't spoor uit Licht geboren.

Ja, jullie hebben meestal andere onderwerpen. Dit is niet zo dichterbij. Ik had natuurlijk wel Irene kunnen nemen, maar per slot van rekening, dat vind ik geen "vrede" meer. Nou, laat ik er maar een slot aan maken. Ik zou alleen maar dit willen zeggen; en dat is een aardigheidje, en meteen een soort raadseltje: 't Is wit, en is toch alle kleuren. -'t Is niet, en toch omvat het Eeuwigheid. 't Is eeuwige vrede, maar draagt in zich toch de sporen van voortdurend felle strijd. 't Is één, maar toch verdeeld zoals niets anders, 't Is kracht, die toch in krachteloos schijnbaar steeds vergaat. Wie 't raadsel hier verstaat en 't antwoord zich kan spreken, weet dat 't witte Licht de luiken op kan breken, als is des mensen zijn, op gouden schijn gericht.

Leuk leer rijmpje, hè. Moet je maar eens over nadenken.

En dan zou ik alleen maar zeggen: vrienden, ik hoop dat ik uw lesavond niet al te veel in de war heb gegooid. Maar ik geloof, dat we naast vele onbelangrijkheid hier en daar toch nog een paar dingen van belang hebben gezegd. Het geeft niet waarover je spreekt, wanneer je maar spreekt met hele wezen. Zolang je hele wezen spreekt, klinkt de Eeuwigheid mee. Vrienden, goeden avond, allemaal.

+ + + + + ++

27 april 1965.

Goede avond, vrienden.

Ik zou vandaag, tenzij u daar bezwaren tegen hebt, eens in willen gaan op die kern van het occultisme, of de magie, als ik het zo mag noemen, die we eigenlijk van zoveel kanten benaderd hebben. We zijn in een klein gezelschap. Het staat u dus vrij, om te onderbreken, en vragen te stellen, zoals u wilt.

Dan zullen we beginnen met het eenvoudigste. Magie is in feite geen praktijk, maar een leefwijze. De kern van het magisch denken is gelegen in de erkenning van de verhouding, die bestaat tussen het "ik", en de Eeuwigheid. Alles wat wij magisch willen bereiken is gebaseerd op die innerlijke houding. Alle middelen, die we gebruiken daarbij zijn hulpmiddelen, die alleen kracht hebben, wanneer we dus in ons zelf al de juiste kracht, de juiste houding gevonden hebben. Het is wel eens zó gesteld; De magiër, althans de wit-magiër, is een mens, die in zich het bewustzijn van de Hoogste maakt tot een licht, en dit door de lens van zijn gebruiken en gewoonten richt op de wereld waarin hij leeft. Je zou dit ook voor de duistere magie, voor de zwarte magie in zekere zin kunnen zeggen, omdat God het totaal omvat. Je kunt God niet in stukjes hakken en zeggen: we hebben een deel van God, en de rest deugt niet. Dus, wanneer ik mij zou richten op het duister, op de chaos, dan richt ik mij in wezen ook op God. Ik richt mij weliswaar op een verhouding van God, die voor een mens eigenlijk niet aanvaardbaar hoorde zijn, maar ik onttrek op dezelfde wijze kracht aan het Goddelijke. En ook voor de zwart-magiër zou dus ook moeten gelden, dat hij in feite in zich de Goddelijke kracht vergaart, en dat hij die ook richt op de wereld waarin hij leeft. Nu blijkt dus, dat wanneer wij over magie, en al wat daarbij komt, occultisme, spreken, dat de nadruk altijd heel sterk valt op de resultaten., op de helderziendheid, de gava van genezing, op de voorspellende geest, en al wat erbij komt. Het is typisch, dat hier dus het nevenproduct bij de mensen belangrijker schijnt te zijn, en hoger gewaardeerd wordt, dan het feitelijke proces. En nu weet ik wel, dat het praktisch onmogelijk is van u te vergen, dat u dat feitelijke proces in u zelf zo één twee, drie in u zelf gaat verwezenlijken. Maar aan de andere kant, wanneer ik het heb, b.v. over kraakgas, dan heeft het weinig zin om er over te praten, wanneer ik u niet vertel, dat er een ... (?) is waarin dat ontstaat, en u vertel, dat in die ... (?) aardolie wordt binnengebracht, enz. enz. Wat is dan de kern van deze magie? Je kunt leven voor jezelf, dus in isolement t.o.z. van de wereld. Hoemeer je je isoleert t.o.z. van de wereld, hoe meer je je zelf ook zult isoleren t.o.z. van de totaal Goddelijke werking. Hoe meer je open staat tot de wereld rond je, hoe meer je contact zult krijgen, niet alleen met die wereld, maar ook met de Goddelijke kracht, die zich in je openbaart. De kern van alle verschijnselen, maar ook van elke ontwikkeling, die binnen de mens plaats vindt, is dus deze Goddelijke Kracht. Die Goddelijke kracht maken we niet, die Goddelijke Kracht zoeken we niet, die Goddelijke kracht is er. Zij is als het ware een zijns-voorwaarde. Is die kracht er niet, dat zijn wij niet. Deze kracht bestaat normaal in ons, als een onbewust deel van ons wezen. De aardolie verscholen ergens, onder rotsen en zandsteen, de gasbellen verscholen misschien onder groen gras en grzaende koeien. Wij zijn niet in staat, dat Goddelijke zo zondermeer aan te boren. En als we de praktijk van de magie, en de lering daarvan bezien- of we daarbij nu uit willen gaan b.v. van abbé Constant, of Elevas Levi, zoals hij zich later, toen hij (?) verloor heeft genoemd, of uit willen gaan van de oude leringen, er wordt ons een zekere methodiek bijgebracht. Maar die methodiek is precies hetzelfde als een boorsysteem. Ik had al een vergelijking met aardolie, laat ik er even mee doorgaan. Je zult misschien 100 proefboringen moeten doen, voor je in een keer de kracht hebt. En dan kan die kracht beperkt zijn - dan ku je er een ja.knikkertje op zetten - maar het kan ook een gasser zijn. De kracht kan zó onder spanning en druk zijn, dat ze naar buiten kout, en dat het je moeite kost, om je te beteugelen. Wat die systemen nu in de magie in feite doen, onverschillig van wèlk systeem u uitgaat, is niets anders dan u een zekere methodiek verschaffen, waardoor u in uw eigen leven, en nergens anders, dus kunt boren, dus kunt zoeken naar deze kern. Wij kunnen nu natuurlijk- en dan zul je in die magische systemen altijd weer zien - een buitengewoon groot belang gaan hechten aan trillingen, aan bepaalde harmonieën, aan bepaalde rituele handelingen, maar als het er op aan kout, hebben deze dingen alleen waarde, wanneer wij er die waarde aan geven. Dat moet u

goed onthouden. De wijze waarop wij bereiken op zich, is onbelangrijk. Er is slechts één eis. Zij moet voor ons wézen harmonisch en aanvaardbaar zijn. Want wat niet aanvaardbaar is, dat willen wij niet volledig beseffen. En wat wij niet volledig willen beseffen, dat sluiten wij af. Isolement. Het Goddelijke blijft weg. Hier komt dan de eerste praktische grondslag van deze leefregels. Eenvoudig genoeg, op zich.

Het geeft niet wie je bent, wat je bent, en hoe je leeft, mits in dit leven elk ogenblik het totaal Goddelijke wordt erkend. Het klinkt eenvoudig, het is erg moeilijk. Maar u zuly begrijpen, wat hierdoor gebeurd. Door je niet af te sluiten van het Goddelijke, door je niet zelf bepaalde voorwaarde op te leggen zelfs, of gedrageregels, maar dat Goddelijke te beleven, breng je je gehele wezen in contact daarmee. Het is alsof je de bron van kracht en je eigen bewustzijn dichterbijelkaar brengt.

Er is een tweede regel, die voor vele mensaa nog heel wat moeilijke te begrijpen is. Ze zegt n.l.: Al datgene, wat gij zijt en doet is in zijn onbelangrijkheid slechts middel, om de innerlijk erkende godheid tot uitdrukking te brengen. U moet dat goed begrijpen. Er zijn mensen, die denken: je moet dus leven als een marionet van God. Dat is niet waar. Je bent volledig vrij, om jezelf te zijn, maar in dit jezelf zijn, moet je ook de taak, de roeping, het verband a.g.w. met de wereld, met de Cosmos, met de Schepper voortdurend uiten. Je kunt niet ingaan tegen datgene wat je beschouwt als God. Je mag je niet isoleren, alweer.

En dan zegt de derde regel eigenlijk heel nuchter; aansluitend hierop: slechts zij, die afstand hebben gedaan van alle dingen, kunnen alle dingen bezitten. Nu zegt u: is dat een leefregel? Het is heel eenvoudig. Wanneer je één ding meer begeert, of meent meer te bezitten, dan het andere, dan zul je daardoor jezelf in disharmonie brengen, onevenwichtig worden. Je zult een groot gedeelte van jezelf, van je persoonlijkheid gaan projecteren in je bezit, of je aanzien, of wat dan ook. Maar het misschien wel wat treurige resultaat, dat je in dezelfde mate afsluit van al datgen wat in het Goddelijke is. Van daar dus die bekende eis, om je naasten lief te hebben gelijk jezelf, om alles achter te laten, en de meester te volgen, en wat er meer bij hoort. Ten laatste is er in die leefregel eigenlijk nog één punt. U begrijpt, het zijn allemaal maar de eenvoudige punten, de eenvoudige grondstellingen. Dat zegt: eerst wanneer je wé't te sterven, kun je waarlijk léven. En dat is weer zo'n eigenaardig gezegde. Maar sterven, dat is totaal afstand doen. Dat is, of je wilt of niet, bereid zijn, om totaal opnieuw te beginnen. Met het oude, of met wat anders, dat geeft niet. En door dit aanvaarden dus van "de dood", het wegvallen zelfs van jezelf, kun je volledigheid van léven kennen. Zolang als je jezelf probeert te zijn, probeert te handhaven ben je altijd blind voor het leven en voor de krachten in het leven. Dood is een van de belangrijkste elementen dus van de erkenning van je werkelijkheid en tegelijkertijd van het Oneindig zijn. De magieër heeft dan daar zijn eigen formuleringen voor, die afwijken b.v. van de spiritistische, de theosofische, enz. Maar in de kern komt het eigenlijk hier op neer: Wat ik ook ben, ik zal altijd in ware datgen zijn wat ik erken als mijn aandeel in het Goddelijke. En nu heeft u oggetwijfeld wel allemaal die verhalen gehoord van heksen, tovenaars, weerwolven en weet ik wat nog meer, die van gedaante veranderen. Ik praktisch elk sprookje komt datzelfde naar voren. Als je dit nu eens goed begrijpen kunt, dan is dit dus niet de kwestie van de mens, die verandert in een kerk, het is niet een magische transformatie, ofschoon het theoretisch mogelijk blijft, maar het is een feit, dat als die mens in zich het begrip van die kerk draagt, hij dit ook is. De magieër heeft een heel eigenaardige beschrijving van deze z.g.n. verandering, of transformatie. Hij zegt n.l.: het ware "ik" in zijn erkenning van kracht, toont aan de wereld dat deel van zijn wezen, dat op het moment opportuun geacht wordt. U heeft waarschijnlijk nooit gedacht, dat de mens zich kon veranderen. Toch is dat wel mogelijk, onder bepaalde beperkingen, maar het is mogelijk.

Nu zien we ook, dat die magieër dus geesten bezweert. Het is zelfs zó, dat in de Arabische mythen en leges een verschil wordt gemaakt tussen de djinni die gehoorzaam zijn aan Salomo, zoon van David, en degeen die dit niet zijn. Geesten en entiteiten kunnen kiezen voor het persoonlijk bestaan, of voor het hiërarchisch gebonden bestaan. Die keuze is hen vrij. De magieër, die zelf bewust deel is van de hiërarchie kan elke persoonlijkheid citeren, die lééft in die hiërarchie. Hij kan hem dus a.h.w. tot verschijning tot uiting brengen, netzij door zich zelf, netzij als een projectie van zich zelf. De geest, die echter zichzelf wil zijn, zal wanneer hij door de hiërarchisch machtige geroepen wordt, moeten kiezen voor een totaal isolement, wat een kwelling is, of een tijdelijke geoorzaamheid. Deze verschijnt alleen zelve, en is dus geen projectie van de magieër. Dat is ook weer zo iets typisch dus zo'n geest, die je oproept is bij een wit-magieër altijd het beeld, dat hij

vanuit zich produceert van het hogere. Bij de zwart-magieër is het altijd de demon, die als een tegenstelling van de magieër lijfelijk, of persoonlijk optreedt. Een raar geval misschien, maar ik meen, dat het u kan helpen, om een inzicht te krijgen van hetgeen die magie betekent. In u zelf draagt u dus theoretisch - als we hier even een conclusie uit mogen trekken - het totaal van alle facetten van het Goddelijke, die uw begripsvermogen nog aanvaarden kan. En dat is heel wat. Al datgeen wat u in uzelf aanvaarden kunt, dat kunt u in en door uzelf tot uiting brengen.

En nu mogen we misschien een kleine sprong maken, een wat typische sprong misschien weer, maar..... Wanneer wij een kerkdienst zien van de Katholieken dan moet u eens opletten. De priester dus, is aan het altaar eigenlijk een leraar in het eerste deel, en een mens. In het tweede deel van de mis, het middelste deel dus a.h.w., en ook het belangrijkste, zien wij hem opeens optreden met gezag. Hij stelt waarden, en dan kom het ogenblik, dat in dat misoffer dus het toppunt is, en dan spreekt hij de woorden, waarmee hij de transformatie van brood en wijn tot stand brengen wil, alsof hij een ogenblik Jezus zelf zou zijn. Hij repeteert Jezus a.h.w., en realiseert Jezus. Nu weet ik wel, dat dat in de meeste gevallen een formule blijft, en ik ben zeker niet iemand, die u zou willen aanraden een bepaald geloof te volgen. Maar voor de magiër is hier iets typisch. De priester treedt op, als dat facet van het Goddelijke - in dit geval de Christus - dat hij verstoffelijkt, zij het onder de gedaante van brood en wijn, volgens zijn geloof, op het altaar. Dat is iets wat wij dus, zodra wij in die magie wat verder komen ook zelf zullen moeten leren. In de Oudheid, b.v. in Egypte, daar zien we goden met dieren maskers. En dat was niet alleen, omdat die goden dieren waren, die vereerd werden, daar zit ook nog iets anders aan vast. Door die maskers was het n.l. mogelijk, dat elke willekeurige mens, of priester, die voldoende ingewijd was de gestalte van de godheid aannam. Dat was nu weer het haakje. Die godheid was, zij het ook in een andere hiërarchische verhouding als wij die misschien tegenwoordig kennen, een deel van de Cosmische hiërarchie, en was een weergave van een Goddelijke kracht. De priester vermende zich als die kracht, verdiepte zich in het wezen van die kracht, en werd voor een ogenblik door die kracht, door dat wat in zijn bewustzijn was over te dragen in die vorm waarin hij optrad. En in die gestalte deden die priesters vaak ook wonderlijke dingen. Ik haal deze puntjes naar voren, om u duidelijk te maken, dat u nooit iets kunt doen met een formule zonder meer. U kunt magisch, wit-magisch alleen werken wanneer er sprake is van iets wat in u gekend is, wat u begrijpt, wat u weet, en wat u dus niet verwerp, wat u aanvaardt. Dat wat u aanvaardt dat kunt u worden. Door het te worden, al is het nog maar zo tijdelijk, maakt u de Cosmische kracht, waarvan u zich in u zelf bewust bent, op dit punt actief. Een rare geschiedenis, vindt u niet? Maar ik geloof toch wel, dat het als basis erg belangrijk is. Want ik heb al gezegd, magie is een wijze van leven. niet een bepaalde praktijk.

En nu gaan we nog iets verder. Zoals ik de gedachten, die in mij zijn kan uitspreken, of neerschrijven, en daardoor voor anderen die gedachten herleefbaar kan maken, zo kan ik in tekens, in letters, in klanken een deel van de waarheid, die ik mij leeft neerschrijven. Als ik mij van die waarheid bewust ben, en in geen ander geval, zal datgeen wat ik verklank, neerschrijf, enz. de waarde van dat facet in mij bevatten. Ik zal zolang dit neergeschreven, dit product, deze uiting bestaat, en ik zelf op dit vlak besta en het instand houd - twee voorwaarden - de totale kracht van het facet van het Goddelijke dat in mij leeft, projecteren in dat ding, wat je dan eenamulet gaat noemen, of een zegel, of iets anders.

Nu weet ik, dat dit allemaal ver uitgaat boven de gemiddelde praktijk, en dat de meesten, die proberen te werken met magie, en met magische rituelen uiteindelijk vaak vergeten, dat ze het eerst innerlijk moeten zijn. Dat zij zichzelf a.h.w. moeten doen terugtreden achter het lichtend besef, dat in hen bestaat. Maar aan de andere kant zien we, dat de mensen dus sterk verlangen naar die eenvoudige dingen, die toch ook ergens magie zijn. U probeert een medemens te genezen, ook een vorm van magie. Wanneer kunt u dit? Wanneer in u een erkenning is van een disharmonie ~~xxx~~ in die medemens, in u de waarde bestaat, die die disharmonie kan doen verkeren tot harmonie. Dat moet je in jezelf hebben. En dan kan, wat we eigenlijk ritueel mogen noemen, het gebaar van de magnetiseur een overdracht van reële en concrete kracht tot stand brengen. En dat gebaar dat is op zichzelf niet belangrijk. Er zijn mensen, die zitten een half uur aan de aura te masseren, en Jezus maakte een gebaar, of Zijn schaduw viel op een mens, en hij was genezen. Dat is alleen maar een kwestie hoe je dit in jezelf ervaart. Belangrijk is, dat je aan de ander de kracht geeft, die in je leeft. Je bent de lens, waardoor het Goddelijk licht gericht wordt op de medemens.

Nu zult u zeggen: maar wanneer ik dan de toekomst moet weten? Want dat doen de magieërs ook, voorspelling dat is een deel van hun beroep a.h.w. Moet ik dan toch eigenlijk niet eerst rekening houden, en dan begint u maar, met de sterren, met de ingewanden van een schaap, of wat anders? Het pikken van graantjes door de kippen, er zijn 1001 methoden geweest. Het wichelen, het trekken van de wichelstokjes, zoals dat in China gebeurt b.v. Neen, die dingen zijn vorm. Wat u handteert, of dit nu cijfertjes zijn, lettertjes, kaarten, sterren, of wat anders, dit wordt beziend door u zelf. U doet een beroep op het Goddelijke. En de magieër, die dus een voorspelling geeft, die ziet in het totaal Goddelijke. Hij ziet de tijdloosheid. En uit die tijdloosheid produceert hij, via een rite - want dat is het uiteindelijk, het systeem- via een rite, de Goddelijke waarheid, die in hem leeft. En aangezien in het Goddelijke de tijd niet bestaat, kan hij vooruitlopen op het tijdervaren van de mens. Ik zou nog een heel eind door kunnen gaan zo, maar dan zou u waarschijnlijk zeggen: dit is een interessante lezing, zonder meer.

Ik kan natuurlijk aan u geen enkele eis stellen op dit terrein, dat begrijpt u wel. Maar ik kan u toch wel raadgevingen doen horen, die u al dan niet moogt verwerpen, zoals u zelf wilt.

De eerste is deze: Besef, dat er buiten de absolute waarheid geen enkele waarheid kan bestaan, die andere waarheden, of andere dingen, die waarheden pretenderen, geheel kan uitsluiten. Daar moet je van uitgaan. Leef je eigen waarheid, met zijn eigen magische voorstellingen, met zijn eigen ritens, met je eigen Godslering, met je eigen, je zelf geschapen God misschien, die je hebt en aanbidt. Dat doet niet terzake. Maar besef, dat er maar één weg is, omdat er maar één God is. Maar dat die ene weg niet gedefinieerd kan worden voor je de totale Godheid kunt definieëren, en dat kan niemand. Dus, erken, dat elke weg, die men op aarde kent een waarheid kan bevatten.

In de tweede plaats: Werp u niet te zeer op de theoretische verhoudingen. De theorie is een hulpmiddel. Zorg eerst in jezelf een toestand te bereiken van verlichtheid, of van geloof. Dan pas krijgen de middelen, die je handteert hun zin. Denk niet, dat het bereiken van die genoemde toestand zo moeilijk is. Wanneer je maar een ogenblik kunt vergeten hoe beperkt je jezelf en de mensheid en de wereld ziet, heb je al veel gedaan. Het is niet nodig, God een naam, een vorm, een gestalte te geven. Het is alleen nodig Hem als een aanwezigheid in jezelf te aanvaarden. Oefen u allereerst dáárin. Voel in u zelf de tegenwoordigheid van dat iets, dat men God zou kunnen noemen. Let daarbij op het volgende: de ergaring is altijd voor de mens: vreugde, én smart. Licht en duister. Zodra zij eenzijdig is, is zij niet voldoende. Maar wanneer u, al is het maar voor een kort moment, in u zelf a.h.w. alle vreugden van de eeuwen, en alle lijden van het bestaan kunt proeven, op dat ogenblik, dat je je zelf verliest, heb je op dat ogenblik alle magische kracht waarover je maar wilt beschikken. Zo je dan niet aan jezelf denkt, maar die kracht in je richt door ritens, door tekens, onverschillig hoe, op de mensheid, op een medemens, zal er een onmiddellijk resultaat kenbaar zijn.

Nog een eenvoudige raadgeving, en dat is misschien wel de meest moeilijke: Naarmate je meer magisch geweld bereikt, moet je meer één zijn met de mens. Een rare stelling zeggen de meesten, want als je die magische kracht hebt ben je anders dan anderen. Neen, je handteert een kracht, die anderen niet handteren. Maar je kunt met hetzelfde recht zeggen, dat mensen, die gele kleren dragen andere mensen zijn, dan mensen, die blauwe kleren dragen. Dat is ook alleen een conventie, een gewoonte, een overeenkomst. Besef, dat je juist door over die kracht te beschikken meer bewust actief deel van de mensheid moet zijn. Hoe meer men zich deel weet van de wereld, van de mensheid, hoe meer men in zich de Goddelijke kracht erkent, hoe groter het magisch geweld is. Denk niet, dat er één weg, of voorschrift bestaat, waardoor het voorstaande zonder falen en feilen bereikt kan worden. Dit ligt alleen aan u zelf. Wat u zelf bent is bepalend. Vergeet niet, dat al datgene wat werkzaam moet zijn in u zelf erkend moet worden. Of u nu spiritist zijt, en wilt spreken met de geest, of ge theosoof zijt, en wilt spreken met de meesters, of ge Christen zijt en wilt spreken met Jezus, zodra gij in u zelf, niet geformuleerd, dat is niet nodig - maar als een gevoel, als een erkenning dat andere beseft, en dit wenst te uiten, kunt ge het uiten. Dit is dus alleen een kwestie van in jezelf de dingen ervaren als een deel van jezelf, meer niet. Wanneer je daar beperkingen aan toevoegt, of protesten tegen maakt, dan zul je ontdekken, dat het niet gaat. Dus altijd vanuit jezelf. Welke richting je ook kiest, of gekozen hebt, realiseer u heel goed, dat die richting, die weg niets betekent, tenzij zij in u leve d, voor ú de binding is met het Goddelijke. Slechts daar waar je in jezelf wat méér beleeft, wat meer erkent en ervaart, dan anders, daar kun je zeggen, daar maak je vooruitgang, daar vordert u. Het is onmogelijk aan een mens alle vereisten op te leggen, die voor

een magische opvoeding nodig zijn, dat is logisch, maar die eisen zijn uiteindelijk hulpmiddelen. Jezus heeft niet alleen gesproken over arbeidsduur en beloning, toen Hij het had over de arbeiders in de wijngaard. Er zijn mensen, die in één kort ogenblik dit gevoel van één-zijn met het hogere, of het verbonden-zijn met de Oneindigheid bereiken, en de totale macht hebben waar anderen de hele dag voor zwoegen, en die zij in hun stoffelijk leven zelfs niet bereiken. Het is hier niet de zaak van de tijd, die je er aan besteed, de concentratie niet zelfs, waarmee je het doet, het is de erkenning van wat je doet in je zelf, die bepalend is. Er bestaan grote geheime, in de magie, en vele esoterische leringen, die er aan verwant zijn vinden we steeds weer het Verloren Woord, de grote machtwoorden, de grote Arcana. Het lijkt heel vaak, of die dingen inderdaad iets bijzonders zijn, maar het is niet waar. Dat bijzondere ontlene ze aan u. Wanneer ik een naam uitspreek, en ik ken de kracht, die daar hiërarchisch bij behoort, dan is niet de uitspraak, niet het woord belangrijk. Het is een hulpmiddel, meer niet. Maar dat denkbeeld, wat in mij leefden dat ik in de klank tot uiting breng, dat is de werkelijkheid.

U moet dat aanvoelen a.h.w. Wanneer ik hier met gewone woorden een klein beetje probeer te vertellen over de eeuwige Werkelijkheid, want dat is het uiteindelijk, dan kan ik u eigenlijk niet eens precies zeggen waar het om gaat. En dat is logisch. Ik kan mijzelf niet eens volledig uiten en al zou ik dit doen, dan zou het meeste voor u onverstaaenbaar zijn. Het zou onlogisch, in consequent, enz. zijn. Het zou bestaan uit woorden, die geen woorden zijn. En toch zou het waar zijn. Dit is een typisch iets. In de magie vinden we zo vaak de onbegrijpelijke woorden, die behoren tot een ritueel, dat steeds herhaald wordt, en waaraan men grote betekenis toeschrijft. Maar hebben die woorden nog eigenlijk nog een betekenis? Degeen, die ze spreekt weet misschien niet eens wat ze betekenen, en wat ze zijn. Hij spreekt ze misschien helemaal verkeerd uit, omdat de uitspraak allang verloren is gegaan. En soms kunnen de diagen toch betekenis hebben. Wanneer u dat zo bekijkt, dan vraag je je af waarom dan niet gewone woorden? Ik geloof, dat juist in de magie die oude talen zo vaak worden gehanteerd, dit wartaal, laten we het maar noemen, zoals het is, omdat zij het de mens mogelijk maakt wat in hem is te projecteren zonder zich te binden aan een begrepen woordbetekenis. Maar ik weet ook, dat geen enkele magische formule, geen geheime naam en geen machtswoord zin heeft. Hetgeen Arcanum betekenis heeft, als het niet eerst in jezelf bestaat. Wanneer ik b.v. de woorden gebruik.....(?) oude woorden, vergeten, hebben ze voor u geen bijzondere werking. Toch kan ik diezelfde woorden verbinden met een begrip. En dan krijgen ze ineens kracht. Een kracht, die ze niet aan zichzelf ontlene, of aan hun klanksamenstelling. Die ze ontlene aan mijn innerlijk, aan wat ik ben op dat ogenblik. Wanneer ik even probeer de kern in mijzelf te vinden, en ik zeg het dan weer Kaloea otisjim (?)., dan zeg ik het niet hard, ik maak er eigenlijk niets van, ik laat alle comedie opzij, alle indruk wekken, alle speculeren op geluidstrillingen en werkingen. En toch is de tweede keer, wanneer ik ze uitspreek heel anders dan de eerste keer. Ook voor u. Dat is nu magie. Magie is niet het ongewone. Het occulte is niet het bewust verborgen. Magie is het gewone, maar dan in verband gebracht met de Cosmos en de Cosmische waarden. Het occulte is niet de verborgen wijsheid, die je zoeken moet. Het is de voor de hand liggende wijsheid, waar je steeds aan voorbij loopt, en die je een ogenblik moet beleven in jezelf, om ze te zien in de wereld rond je. En nu heb ik u met dit heel eenvoudige praatje, zo in dit kleine gezelschap, geprobeerd, zover het nodig is, de sleutels te geven van de magie, en van het occultisme en van het spiritisme, en van de verschillende esoterische en andere leerscholen en loges. Maar het geheim is hetzelfde. Kijk, dit is geen lang betoog, het is niet gewichtig in de zin van zwaarwichtig, het is allemaal eenvoudig. Dat is de werkelijkheid van het leven. Dat is de werkelijkheid waar het om gaat. Achter de ongelooflijke complexiteit van denken, van leven, van stoffelijke structuur, van geestelijke werelden ligt de Goddelijke eenvoud. Die Goddelijke eenvoud kan zich aan ons openbaren in een hiërarchische vorm. Maar we behoeven de hiërarchie niet eens te kennen. Wanneer we God kennen, dan zal altijd de hiërarchische factor, zoals dat heet, antwoorden op onze roep, wanneer wij ons afstemmen op dat in ons beseft deel van het Goddelijke en het Goddelijk Licht. Als u kans ziet, om dit in de praktijk te brengen, dan heb ik u eigenlijk niet eens meer wat te leren. Dan bent u magieër, dan bent u ingewijde, dan bent u een wijze. Maar om het te doen moet je alle vooropgezette stellingen en denkbeelden laten terugvallen tot de onbelangrijkheid, tot de miniatuur dingetjes, die ze zijn t.o.z. van het grote. Dan moet je de kracht in je zelf weten te voelen. En dat mijne vrienden kunt u alleen, wanneer u u zelf kunt vergeten. Als u vragen hebt, of commentaar, gaat u rustig uw gang.

- + Jezelf kunt vergeten. Dit lijkt tegenstrijdig te zijn met "Ken u zelf in uw diepste wezen".
- Wat is uw diepste wezen? Geef me daar het antwoord op. Weet u het niet? Ik heb het u geleerd, vandaag.
- + Dat is dus het weten één te zijn met het geheel.
- Juist, dus Ken u zelve. U zelve kennen in uw diepste wezen, dat is de oppervlakkige voorstelling van uw "ik"-heid vergeten, waaraan ge u aan de wereld bindt. Dat volgt logisch hieruit.
- + Daarom zeg ik het l i j k t een tegenstrijdigheid.
- Het is het niet. Het is, ... een andere vorm ... Je kunt een mens voor een spiegel zetten. Je kunt hem zeggen: Zie, je God. Maar als die mens in de spiegel kijkt en inplaats van in zich zelf, zal hij hem nooit zien. En je kunt een mens in het duister opsluiten, verwijdert van ieder en alles, en hij kan de wereld beter zien, dan degenen, die er doorheen lopen. Want de wereld is in hem. God is in hem, en het totaal van het Goddelijke. Hij zal het anders zien, dan een mens die er doorheen loopt, misschien, en met een andere belangstelling, maar hij ziet het. Dat is juist het geheim, wat ik u probeer duidelijk te maken. We zijn altijd geneigd, om alles te zien als resultaat van "leren", van "studeren", van "ritueel", en van "procedure". Die dingen zijn vaak nodig, omdat je een zekere kennis nodig hebt voordat je de onbelangrijkheid ervan in kunt zien. Je moet soms eerst door het kreupelhout breken voor je van het vergezicht kunt genieten, laten we het zo zeggen. Maar de kern, de kern is God. De eenheid. Dat is niet uit te drukken in leerstellingen, of wat anders. Het is een ervaring. En geloof me, u vergeet u zelf zo vaak. Als u een boek leest vergeet u wie u zelf bent, omdat u tien romanhelden tegelijk bent. Wanneer u werkt, dan vergeet u u zelf in het geboeid zijn in uw arbeid. En u weet niet eens eigenlijk precies, hoe u denkt, hoe u spreekt, hoe u bent voor anderen op dat moment. U bent uw werk. Dat kan de mens wel. Waarom zou de mens dan niet met diezelfde negatie van zijn eigen uiteerlijkheden zichzelf kunnen zijn. De God, die in hem leeft, zich bewust te zijn ervan.
- En Voetballen op een voetbalveld krijgt een schop, waar een arbeider veertien dagen voor naar een ziekenkas loopt. En na een ogenblikje staan en oefen, speelt hij verder. En misschien daardoor is hij later nu staat, om in naar verhouding zeer korte tijd normaal verder te gaan. Hij heeft zichzelf, zijn lichamelijke mogelijkheden, alles vergeten. Er is maar één ding: de bal, en het doel van de tegenstander.
- + Dat is z+n interesse.
- Door zijn toewijding
- + En hij weet, wat die toewijding voor hem inhoudt, maar weet hij dat ook t.o. het Goddelijke?
- Ach, hij weet niet wat het inhoudt. Hij weet op dat ogenblik niet wat het inhoudt. Hij weet alleen, het is een uitdaging, het is een strijd. En in die strijd vergeet hij zich zelf. Ik neem hetvoorbeeld van de voetballer, ik had net zo goed de gladiator, of de soldaat kunnen nemen. Ik had zelfs de man kunnen nemen achter het stuur van een race auto op een rake baan, die vergeet, dat hij mens is, dat hij moe is. Die alleen nog maar is, een paar ogen die een weg zien, en twee handen, die als deel van de machine de machine verder voert. Dat kan een mens wel. Maar als die mens dat kan - en dat zult u me toegeven - dan bezit hij dus de essentiële eigenschappen, die nodig zijn, om een magiër te zijn. Het is niet iets onmogelijks. Het is niet een verre theorie. Het is een concrete mogelijkheid, die heel dicht bij ligt. En nu kunnen we zeggen: maar wij zien dat zo niet. Is dat wel waar?
- + Maar houdt uw hele betoog niet verband met de bewustwording van het individu? Want als je die bewustwording toch mist, dan voelt u, dan is er toch een fout.
- De heel primitieve mens dat kan soms een heel goed magiër zijn. Hij weet niets. Zijn denkbeelden omtrent God en de natuur zijn zelfs zo verward, dat je geneigd bent om hem als iets boven een baviaan te zien. En toch handteert hij die kracht. Het is zo, dat het bewustzijn van de mens bepalend is voor de wijze waarop die kracht tot uiting komt, dat wel. Maar het is het in de mens aanwezig zijn en het besef van die kracht, dat hem zonder meer maakt tot de magiër. Hoe meer wij weten, hoe bewuster wij uit het Cosmische geheel steeds meer differente krachten en waarden op de wereld kunnen stralen. Of, om het anders te zeggen, hoe meer verschillende grootheden uit de hiërarchie wij in ons zelf tijdelijk kunnen verwezenlijken. Dat is waar. Maar uiteindelijk, de kracht heeft iedereen. Iedereen, die dus zich zelf in zich zelf verliezen kan, en daarbij niet aan zich, maar aan zijn wereld denkende iets zoekt te bereiken, is niet alleen een magiër, maar een magiër, die resultaten heeft, die iets presteert. Dat is de feitelijke toestand. En nu kunt u dus zeggen als mens wil ik steeds meer leren, om steeds bewuster te kunnen dienen in

het geheel, waarven ik toch deel uitmaak. Dan zeg ik: ja, inderdaad. Maar u moogt nimmer stellen: ik moet eerst een bewustzijn verworven hebben, kennis verworven hebben, vóór ik die kracht in mij kan actieveren. Dat is een fout, die zelfs kerken maken. En andere systemen, en leerstellingen. Men zegt: u moet éerst dit allemaal materieel waar maken, en als je dat allemaal weet en kent, dan komt het ogenblik. Maar er zijn mensen, die hun hele leven zó druk over God praten, dat ze hem nooit beleefd hebben. Er zijn mensen die helemaal niet weten wat theologie is, en die God in zich zelf kennen, en de kracht van die God buiten zich kenbaar maken. Aan u de keuze. Wij zien, heel eigenaardig genoeg dit. Een voorbeeld. Er is n.l. een heel eigenaardige heilige. Hij is heilig verklaard, ik meen in 1823. Hij is hier waarschijnlijk niet zo bekend. Hij staat in de heilige kalender van de kerk beschreven als Hilarion Septimus, of tte wel Hilarion de zevende. Maar hij was geen paus. Hilarion was een heel eigenaardig wezen. Hij leefde dus in Italië, en was daar eenvoudig een herder, en was een beetje idioot ook. Maar zo idioot als hij was wist hij mensen te genezen, hij wist mensen te troosten, en daardoor werden de priesters van een klooster tot hem aangetrokken. Zij brachten dus die mens in hun midden, en ze zeiden hem, dat hij dus eigenlijk eerst dichterbij God moest zijn. Hij moest priester proberen te worden. Dan zou hij w at bereiken. Deze Hilarion is inderdaad priester geworden. En het typische is, dat hij dus zelfs door Ambrosius, de kerkvader, die met hem te maken heeft gehad, werd omschreven als een "zeer heilig en zeer geleerd mens". Toen hij dus als herder werd opgenomen in het klooster en begon te leren was hij 16 jaren oud. Nog geen 7 jaren later is hij deze zeer vrome en geleerde mens waarvan de kerkvader spreekt. Er wordt van hem beweerd, hij is dan ongeveer dertig jaar, dat hij zoveel weet over de oude filosofen, en de oude wijsheid, dat hij zelfs de geleerden met stomheid slaat, al is zijn taal, zoals men er bijvoegt, vaak wat onbeholpen. En dan trekt hij zich volleig terug. Want, en dit is het typische punt, wat ik hier naar voren wil halen, als hij weggaat zegt hij tot de priester, die hm hebben opgevoed: Ik dank u broeders - hij zegt niet vaders, want hij is zelf ook priester - dat gij mij geleerd hebt hoe mijn God te vinden. Ik verlaat u echter, omdat gij mij voortdurend belet Hem te ontmoeten. En hij leeft dan als een heilige kluizenaar, zakt uiteindelijk af naar Griekenland, en sterft daar als een anagoreet op het ogenblik, dat hij - hij keert a.h.w. tot het oude terug - een deel van de veestapel van het klooster waartoe hij behoort probeert te redden in een storm. En dat is eigenlijk krankzinnig. Geen glorieuze hemelvaart, maar sterfen terwijl hij een paar schapen uit het water wil halen. En het is misschien ook krankzinnig: het licht zijn van een klooster, toegang hebben tot de grote bisschoppen en kerkvorsten, ontvangen worden aan het hof van de heren, de vorsten van die tijd, en dan op een gegeven ogenblik zeggen: ik ga terug in de eenzaamheid. Ik ben je dankbaar voor de kennis, die je me gegeven hebt, maar ik kan er niets mee doen, omdat jullie me voortdurend met die kennis lastig vallen. Menselijk gezien, onlogisch. En als u nu dit idee van die magie hebt gevolgd, dan weet u misschien wat er hier gebeurd is. Deze mens had in zich een besef van een God. Door het besef van die God, ook in het andere, dus in de leringen, leerde hij ontzettend snel, begreep hij ontzettend veel. Maar op het ogenblik, dat de geleerdheid werd gesteld boven de God in hem, kon hij niet meer verder gaan. Hij had ofwel zijn wonderlijke gaven - hij profeteerde, zoals ik zeg, hij genas ook, wat deed hij allemaal nog meer? Hij zou heel wat wonderen gedaan hebben volgens het verhaal - maar hij kon het eenvoudig niet meer. En ok dat ogenblik koos hij dus de eenzaamheid. Omdat hij die gaven in zich zelf belangrijker achtte, dan de erkenning van zijn geleerdheid en de uitbreiding daarvan. En nu is dit een kerkheilige. En dat is dus helemaal geen garantie voor zijn geestelijk hoogwaardig zijn. Maar zijn levensgeschiedenis op zich zelf toont ons wel aan, dat hij hetzelfde heeft gedaan wat alle grote meesters ook deden. Ze trakken zich steeds weer terug van de mensen. Neem Appolonius. Appolonius is een groot man. Appolonius heeft magische begaafdheid, is een groot filosoof, is een groot denker een ingewijde. Hij zou Rome kunnen beheersen, als hij dat wilde. Hij laat zich in Rome rustig veroordelen, tussen twee haakjes, al wordt dat later teruggenomen. Maar wanneer hij dus iets werkelijks gaat doen, iets werkelijks wil bereiken, wat restte hem dan? Hij wandelde langs de zee kust en vertoefde in de holen en grotten aldaar. Dan keert hij terug tot de eenvoud. Omdat zijn kennis misschien machtig is wanneer hij daardoor richting geeft aan de kracht die in hem is, maar hij moet eerst de kracht opwekken. Want het is eigenlijk heel eenvoudig. Wat zou ik er langer omheen praten. Ik geef u de mooiste, scherpste en sterkste zaklantaarn ter wereld, en ik zeg u: geef daarmee licht. Als de batterij uitgeput is wat doet u dan? Niets. Dan geeft dat ding geen licht. Je kunt er niets mee doen. Alle magische geleerdheid, en alle

magische waarde, alle kennis wordt zinloos als een zaklantaren zonder batterij, als een kaars zonder pit. Tenzij we éérfst het Goddelijke Licht hebben. Het is het Goddelijke Licht, dat de magie, dat de esoterische kennis waarde geeft. En als dát er niet is, zal het andere zinloos zijn, hoe mooi het ook lijkt. Maar zoals de zaklantaren met de batterij een veilige weg toont door het duister, en u in staat stelt om signalen te geven aan anderen, uw weg te vinden, ~~in~~ ^{door} grotten, veilig te zijn waar een ander ónveilig is door gebrek aan licht, zo kan de kennis voor u, wanneer zij door het Goddelijk Licht wordt bezielid is staat stellen, om bepaalde taken te verrichten, die zonder dat niet mogelijk zijn. Dát wél. Maar eerst het licht, en dan pas de uiting ervan op de meest bewuste, de wetenschappelijk juiste en andere wijze.

Er is hier in Nederland minstens één genootschap, waar je pas tot bepaalde leringen wordt toegelaten, wanneer je berid bent afstand te doen van het vlees eten, roken, alcohol en zo. Ik kan me voorstellen, dat dit natuurlijk voor bepaalde personen juist is, maar vindt u dat in zijn algemeenheid juist? Om dat te eisen?

- Och, wanneer je een mens vraagt, om zichzelf te beheersen, dan hoef je hem niet speciaal te vragen om dat t.o. van alcohol en zo te doen. Je kunt natuurlijk wel zeggen, die dingen kunnen voor een mens schadelijk zijn. Naarmate het innerlijk licht in de mens minder sterk is zullen die dingen hem meer schaden, dat is volldig waar. Maar om dit primair te stellen dus, nee, dat zou ik niet graag doen
- + Maar is het niet de kracht van de levenshouding, die ervan uitgaat?
- Dus, de beheersing. Het gaat om de beheersingDat kan inderdaad innerlijk iets vormen, maar het is niet zeker. En u moet niet vergeten - het is nu aangestipt, dus laat ik mijn mening zeggen - dat in een dergelijke groepering wel eens wordt voorgespiegeld: als je dit en dat nu maar doet, dan kom je verder. Maar dát is niet waar. Het houden van een dieet, een vegetarisch dieet, het nalaten prikkelende stoffen en middelen te genieten betekent niet, dat je geestelijk verder komtHet heeft er niets mee te maken. De wilskracht, die je er voor nodig hebt, ja, die moet je bezitten, maar die kun je op 1000 andere manieren eveneens toetsen.
- + Ja maar niet alleen de wilskracht Ik zou zeggen het geeft een soort van verborgen energie aan de geest, om het doel te bereiken.
- Energie, die je niet nodig hebt, wanneer je de kracht in de geest beseft.
- + Het is zoals je het bekijkt.
- Nee, niet zoals je het bekijkt. Dat is nu weer precies hetzelfde als waar ik daarnet al tegen gefulmineerd heb. Toen ik het had over kerken, en al die dingen. Hier hebt u dus wéér zo'n voorbeeld. Hier gaat men dus zeggen: eerst moet je de methode vinden van leven en van denken, de oefeningen doen, de wijsheid kennen, en dan zal het licht komen. Maar het licht is er altijd al.
- + Het licht is er altijd.
- En daarom lijkt het mij dus nuchterder om te zeggen: ik wil eerst dat licht in mezelf beleven. Want als u dat licht in u zelf beleeft, dan zult u automatisch ook leven volgens datgene wat volgens dat licht uiteindelijk goed en aanvaardbaar is. En dan vragen we niet wat de mensen ervan denken, en of we dat met theorieën aanvaardbaar kunnen maken, dan is het voor óns, als deel van de Schepper, goed. En dat is dus, volgens mij, de logische weg. En dit is dus de kern van de magie. Dit is de kern. Al het andere, dat is een omschrijving, dat is een methodiek. Die op zichzelf niet slecht hoeft te zijn, laten we dat goed begrijpen. Ik zeg nie, die dingen zijn slecht. Maar u braagt: wat denkt u ervan?
- + Ja, ik kan het mij niet indenken los van al die dingen.
- Weet u, dat kunt u zich misschien niet indenken. Maar op mij maakt het heel vaak de indruk, dat iemand zegt: je moet hard werken om de huur te betalen van de bankkluis waarin je kapitaal ligt. En dat is kolder. Dat kun je met je kapitaal ook. Maar als je met dat kapitaal die huur betaalt, en je doet er verder niets mee, dan heeft dat kapitaal geen zin. Je moet er dus mee werken. En nu is het enige verschil, dat degenen, die dus van buitenaf die weg gaat, die is dus een root gedeelte an zijn ontwikkeling periode en van zijn leven bezig, om te betalen, terwijl hij over kapitalen beschikt. En met die kapitalen plus dezelfde inspanning zou hij meer kunnen doen, zou hij meer kunnen zijn, zou hij verder kunnen komen. En daarom betreur ik het wel eens. Nu ja, ik geef graag toe: elke mens moet eerst iets hebben waardoor hij zich geketnd voelt, waardoor hij zich zeker voelt, waardoor hij misschien het idee heeft, dat die werkelijkheid in hem bestaat. Een mens vertrouwt meestal niet erg op dat licht wat in hem leeft. En als middel om daarin te vertrouwen zijn die dingen wel belangrijk. Maar alleen voor hen, die geen andere weg kunnen gaan.
- + Ik meen, dat het een tijd lang toch wel samen kan gaan. Dus het je verdiepen

in laten we zeggen de wetenschappelijke kant, en dan langzamerhand dit licht beginnen te zien. Want ik meen, dat ik door de ratio ben gekomen tot dat punt waarop ik nu meen te zijn. Ik meen, dat ik door redelijke overwegingen nu vele dingen kan aanvaarden, en ben dan op dat moment ook bereid, om dingen, die ik met de rede niet kan aanvaarden ook aan te nemen.

- Ja, ja, dat is logisch, maar neemt u me niet kwalijk, u brengt het zelf naar voren, wat is hier dus de fout? Dat u uitgaat van de ratio als de rechtvaardiging van de belzngrijkheif van uw wezen. Omdat u zich daarmee identificeert kunt u alleen langs die weg gaan. Zoudt u die identificatie weg kunnen laten vallen, dan zou dus die weg niet noodzakelijk zijn. En daar hebben we dus weer een typisch voorbeeld voor wat ik gezegd heb in mijn eigenlijke betoog: elke weg is wel een deel van de waarheid. Je kunt daarover niet oordelen. Maar wanneer iemand van Arnhem naar Nijmegen gaat over Düsseldorf, mag ik toch zeggen, dat hij een omweg maakt. Dat er een kortere weg is. Dat wil ik ook in dit geval met nadruk beweren. En dan aan de andere kant zal ik zeggen: maar als u in Nijmegen moet zijn is het niet zo belangrijk hoe u er komt, als u er maar komt. Als u er komt, gefeliciteerd.
- + Je moet dus een methode zoeken, die op dat moment van je ontwikkeling bij je past.
- Of jezelf zozeer verloochenen, dat je de eeuwigheid kunt aanvaarden-
- + Ja, maar dat kun je dus niet, omdat je tot nog toe die gesteldheid hebt.
- + Dat is een rationalisatie, waarbij de ratio weer sterk op de voorgrond komt, maar iets wat psychologisch dus helemaal niet juist is. Dat vindt u misschien vreemd. Maar op het ogenblik, dat u in levensomstandigheden komt, dat uw ratio geen waarde meer heeft, dan doet u instictief en geloofsmatig een beroep op God, wat, indien u genoeg vertrouwen heeft in die God een onmiddellijke wijziging van omstandigheden teweeg brengt. Dan bent u magiër, alleen, omdat u in omstandigheden bent, die niet uw gewone leven zijn. Omdat u op dat ogenblik door de omstandigheden van het beeld van uw ego bent losgescheurd. Dat is duizende malen voorgekomen, dat zal nog tienduizende malen voorkomen.
- + Nou, laat ik nou een voorbeeld nemen. Laten we zeggen, ik introduceer iemand, die van dit alles nog niets weet, die zeer wetenschappelijk ingesteld is, maar die toch ergens een grote behoefte heeft, om er meer van te weten. Maar hij wil het niet zonder meer aanvaarden, want dan zou het wereldbeeld, dat door die mens opgebouwd is volkomen ineenstorten. Waarom zou je deze man dan niet in de beginnen op een wetenschappelijke manier benaderen. Dat hij gaat denken en zeggen: ja, dat beeld, dat ik tot nog toe had.....
- Dit is heel iets anders. Er is een groot verschil dus tussen de stelling waarvan wij vandaag uitgaan: In je is het licht. Zodra je je zelf zover vergeet, dat je dit licht als overheersend beleefd in jezelf is de macht van dat licht je jouwe. En de stelling, wanneer iemand weigert om dat licht te zien, dan kan ik hem langs een omweg tot dat licht brengen. Maar dan blijft het feit bestaan - en dat moeten we goed begrijpen, dat er een omweg is. Wanneer je die omweg gaat, omdat dit de enige manier is, om een ander in de juiste richting te krijgen, ja goed, dan zal niemand daar bezwaar tegen hebben. Mits u die ander niet alleen - dat moete we er ook even bij zeggen - in uw eigen tichting wilt drijven, maar hem zijn eigen weg laat gaan, natuurlijk. Maar hem us helpt om verder te komen. Daar ben ik volkomen mee accoord. Maar ik ga nog verder. Wanneer u in u zelf de zekerheid van dat licht hebt, dan vindt u de korstste weg dus ~~naar~~ ^{desnoods} dat wetenschappelijk bewijs en argumenten bewijs, dat voor de ander noodzakelijk is. Hebt u dat licht niet zo bewust en sterk in u zelf, dan wordt de weg naar verhouding langer, en steeds meer door de ander bepaald, inplaats van door u. Leuk, hè? En het is waar ook.
- + Mag ik nog een vraag? Er zijn veel mensen, die in groot vertrouwen God aanbidden, d.w.z. altijd maar weer aan het vragen slaan. Ik geloof wel, dat ze op dat moment ook wel het gevoel hebben, dat het voor realisatie vatbaar is. Zou je dat nu eigenlijk hier mee kunnen vergelijken?
- Ja, maar daar zijn een paar concities bij, en die heb ik in mijn inleiding duidelijk gesteld. Indien zij dit vragen met geheel hun wezen, met een innerlijke btleving van God, en niet met een schreeuwen ergens in het ledig, in de hoop, dat ergens iemand hen hoort, en zonder zichzelf te associeren met in hun beeld, of te zien als bemiddelaar van, enz. Dus zich zelf vergetend die kracht tot uiting brengen, dan bereiken ze precies hetzelfde. Het wijze woord, hè: wordt als de kinderen.
- + Het lijkt allemaal zo ingewikkeld, en het is helemaal niet ingewikkeld.
- Neen, de kern is niet ingewikkeld, maar de weg naar de eenvoud is altijd ingewikkeld. Weet u waarom?
- + Ja, je bent niet gewend om zo te denken.
- Ne, u bent niet gewend om zo te denken, maar de weg naar de eenvoud is steeds moeilijk. Weet u waarom? Omdat de mens belangrijheid niet afmeet naar ware kracht, maar naar uiterlijk vertoon. En daarom de complexiteit vereert, als

zijnde van hoogste belang, of bewustzijn. Niet beseffende, dat dit slechts het kleeft is waaronder één en dezelfde waarheid voortdurend schuilt gaat. En wanneer niemand meer wat te vragen heeft, dan leekt dit wel een fraai woord, om mee te eindigen.

Vrienden ik dank u voor uw medelevende aandacht. Na de pauze kunt u met een andere spreker voortgaan met leringen, die u zelf verkiest, of punten, die u zelf nog graag wilt bespreken. Maar ik hoop, dat de eenvoud van mijn betoog u niet blind heeft gemaakt voor de waarheid ervan. Goede avond.

o-o-o-o-o-o-o-o

Tweede gedeelte.

Goede avond, vrienden.

- Is er iemand, die iets te vragen heeft?
- + Zoudt u iets kunnen vertellen over de gouden ezel van Appulius? Kent u dat boek?
- Welk bedoelt u? Bedoelt u dus het oorspronkelijke werk? Dat niet alleen dus is geschreven als een boek, maar ook als een spel?
- + Nee, ik bedoel het boek, waarin beschreven wordt een gedeelte van de Eulysische mysterieën.
- Ah, ja. Dat was een spel, ja. Want u heeft n.l. in Nederland ook een versie ervan, als ik me niet vergis door Couperus. En die is dus wel ietsje gewijzigd. Nou, we kunnen er dus wel dit over vertellen: De mens verandert dus door de omstandigheden. En het is altijd de begeerte, die hem verandert. In het verhaal dus, zien we door de begeerte, en ook door de onbeheerstheid eigenlijk, zien we, dat de mens zich overlevert aan de betovering. En die betovering blijft dus bestaan bij die mens, al beseg hij haar zelf. Zoals vele dingen de mens kunnen ketenen, zelfs wanneer hij er dus eigenlijk helemaal geen zin meer in heeft, geen aardigheid meer in heeft. Hij kan niet los komen, laten we het zo maar zeggen. En dan wordt hij dus op een gegeven ogenblik door de machten, die rond hem zijn wordt hij geplaatst in de , zeg maar de sfeer van de hekserij, en deze hekserij dus maakt weer een besef in hem wakker. Geconfronteerd met het onbegrijpelijke zou je zeggen, dat de in een ezel veranderde gaat denken. En dan komt hij dus te staan tussen het licht en het duister - u weet dat is dus de beschrijving, die dus eigenlijk gaat over de zwarte lotus, en in deze situatie dus ziet hij zich bedreigt door de lotus, die als een slang is, die op hem af komt. Maar het typische hierbij is, de slang, die hem bedreigt is gelijktijdig ook de "wijsheid". En dus in het oorspronkelijke verhaal - de zaak verloopt in latere versies, en meen ik bij Couperus iets anders - dan zal de ezel zich dus richten tot de witte lotus. Hij eet echter de zwarte lotus. En gegeten hebbende gaat hij terug naar het bekken met de witte lotus, en daarvoor knielend wordt hij weer zichzelf, en overwint daarmee meteen de Thessalische heksen, en al wat daar verder bij behoort, wat hem dus bedreigt heeft. Kijk, hier heb je een beeld, dat je het beste als volgt uitduiden, volgens mij. Wanneer de mens in zijn dwaasheid en begeerte gevangen wordt. b.v. door de gewoonte, dat kan ook het geval zijn, dan zal hij het onbegrijpelijke in zijn leven op een gegeven ogenblik moeten opmerken. En of dat nu gebeurt met een toneelspel met een chorus van Thessalische heksen, of een kruisweg, of dat het wat aardiger gebeurt, als een courtesanen scene, zoals dat ook in een van de andere boeken bestaat, altijd weer zal dus weer de erkenning van het ongewone de mens voor het conflict plaatsen. Maar hij kan dit conflict niet oplossen. Want hij weet, dat er duister is, maar hij vreest het duister. Zolang hij het duister vreest, kan hij het niet overwinnen. Maar wanneer hij het duister in zich neemt, het overwint dus a.h.w. in zich zelve, en desondanks het licht erkent, wordt hij bevrijd van zijn banden. Hij is herboren. Dat is eigenlijk het verhaal.
- + Ja, er komt nog in voor een gedeelte van de inwijding, en er komt ook in voor in die inwijding het opstijgen naar de sfeer van de(?) Dat komt daarin voor. Dat is het laatste gedeelte. Het gaat meer voor degenen, die meer esoterisch ingewijd zijn - ik heb hier niet het oog op de gewone verenigingen, pseudo verenigingen - maar ik heb hier op het oog de mensen, die in staat zijn met hun bewustzijn zichzelf zodani in meditatievorm te brengen, dat zij inderdaad de golden(?) doorbreken, dat ze er komen. En dat wordt daarin ook beschreven. Dat is het laatste en ook het meest treffende getuigenis van een werk, dat juist ongeveer in het jaar 1200 is verschenen.
- Pardon, het oorspronkelijke werk is verschenen in het jaar 487, als een toneelspel, en voor het eerst opgevoerd. Het is daarna vele malen hernieuwd bewerkt, en de versie waarop u op het ogenblik doelt komt het eerst voor in 1315, en is dan - en dat moeten we héél goed begrijpen - dus van het oor-

spronkelijke werk omgewerkt tot een esoterische gelijkenis, waardoor een aantal beelden aanmerkelijk veranderd zijn. De invloed, die oorspronkelijk Tracisch was, het speelde dus oorspronkelijk tussen Tracieërs, en Giekenland is dus eigenlijk alleen maar het begin van het verhaal. We zien dan later de eilanden een rol spelen, en ook Egypte. En dat wordt dus voor een groot gedeelte omgewerkt en veranderd. Maar dan hebben we dus niet meer te maken met het oorspronkelijke werk van Appolaris. En dan komt hier dus in voor het bekende verschijnsel van de inwijding, de erkenning van de grotere wereld. Zodra de mens zijn eigen vrezen overwinnend, herboren is, en dus treedt buiten de beperkingen van het menszijn, laten we het zo maar zeggen, dan erkent hij dus de wereld van kracht, die aan het totaal van de wereld een nieuw aanzicht geeft. Hij leeft vanaf dat ogenblik in een nieuwe wereld. En al wat hij dus terugvindt op aarde toont zich in waarheid, in plaats zoals vroeger in vermomming. Dat is dus in dat werk weer beschreven. Maar dat is dus weer een andere versie. Daarom vroeg ik zo uitdrukkelijk: bedoelt u de oorspronkelijke? En dan bestaat er dus ook nog een sterk vertekende versie van - dat is een Parijse uitgave uit 1690 ongeveer - waarvan een groot gedeelte helaas tijdens de revolutie verloren is gegaan, en waarbij we dus de inwijdings mysterieën niet alleen meer zien als het verhaal, maar als een reële beschrijving van bepaalde

inwijdings gebruiken, die in die tijd óók in Parijs praktisch zijn gehandhaafd. Dus, dat is nog al een verhaal waaraan wat vast zit. En het leuke is, wanneer u de versie leest van Cupuperus, dan komt u tot de conclusie, dat een verhaal, dat begonnen is als een inwijdingsverhaal in de oude godensfeer, dat om werd gezet in een beperkt inwijdingsverhaal uit de Poseidinische periode, dat vandaar werd omgewerkt naar een kabbalistisch-alchemistisch verhaal van het mysterie, dat dat uiteindelijk terecht komt, typisch genoeg, en toch ergens op zijn plaats, in een omschrijving van iets, wat in feite een Maconiek mysterie is.

In de veranderingen, dat zo'n verhaal ondergaat, daarmee kun je de ontwikkelingen van de mens zien. Zelfs in het Christendom. In het Christendom vinden wij gelijkenissen, die oud zijn, ontzettend oud. Gelijkenissen, die je b.v. ook aantreft in werken, die al 800 voor Chr. gebakstaaf zijn. Voor die tijd was er waarschijnlijk te weinig mogelijkheid tot neerschrijven, tot noteren. En dan zijn die gelijkenissen er al. b.v. de zuurdesem vinden we als de gelijkenis van het zout terug in een van de vroegere Upanishaden. Dat is een heel typisch iets.

- + Zou het mogelijk zijn, dat Jezus die al gekend heeft?
- Die mogelijkheid bestaat ongetwijfeld, waarom niet?
- + Het Christendom is toch doorspekt met dingen, die we in de Oosterse Godsdiens aantreffen.
- + Maar het Christendom is toch ook niet iets wat zomaar ineens gekomen is, het is ook ergens uit gegroeid.
- Ik geloof, dat we hier vechten over iets wat helemaal verkeerd is gesteld. Als we nu eens dit beginnen te stellen: De waarheid is altijd dezelfde. En als de waarheid altijd dezelfde is, dan zullen de beelden van die waarheid altijd overnieuw weer gebruikt worden, altijd in overeenstemming van de tijd, waarin het beeld wordt gesteld.
- + Behalve dan tegengesteld, nu grijpt men steeds naar oude dingen.
- Dat is niet helemaal waar. Maar het is op het ogenblik dus zo, dat men aan de moderne wijsheden voorbij loopt. En de oude wijsheden, die wil men dan wel zien als waardevol. Het is een verering van het verleden, door een gebrek aan vertrouwen in het heden.
- + Iets geheel anders. In een van de laatste "Sleutels" werd iets geciteerd over de laatste Wereldleraar.
- Ja, die niet meer op aarde is, overeigens. Het is een betrekkelijk korte periode geweest, maar het is meer dan voldoende, om dus een verandering van mentaliteit in een deel van het Nabije, en het Verre Oosten tot stand te brengen. En wanneer u nu heel, heel goed hebt opgelet, dan heeft u kunnen ontdekken, dat die wijziging begonnen is ongeveer, zeg bijna twee jaar geleden. En dat van daaruit steeds meer grepen en landen zich ergens zijn gaan wijzigen, en dat het nu tot aan het noorden van Afrika doorgedrongen, maar ook in Turkije invloed heeft. Dat is heel curieus. Je hoort niets van de nieuwe Wereldleraar, maar zijn leer blijkt wel invloed te hebben, en die blijkt in de verhoudingen, die daar nogal erg gespannen zijn hier en daar een absoluut beperkende invloed te hebben.
- + Noemt u eens een paar kenmerkende punten van die leer.
- Kenmerkende punten zijn b.v. de principiële aanvaarding van alle mensen. Een typische ontwikkeling, anderhalf jaar geleden begonnen, een verandering van verhouding t.o. Israël bij verschillende bij de noord-Afrikaanse, maar ook zuid-Aziatische staten, waardoor o.m. Egypte wat meer geïsoleerd is komen te staan.

Dan kunt u ongeveer teruggaan 7 à 8 maanden, ik weet niet, of dat hier bekend is geworden, maar maar toen zijn er dus een aantal voor Turkije vrijzinnige en eigenaardige maatregelen getroffen, waardoor dus een deel van de bevolking een veel grotere vrijheid is gaan genieten, dan tot nog toe het geval was. Dat is natuurlijk een overwinning van de democratie, en niet van de nieuwe Wereldleraar, dat weet ik wel, maar zonder die nieuwe Wereldleraar en het doordringen daarvan, zelfs in bepaalde Moslimkriegen, was het niet zover gekomen. Ik noem nu maar een paar punten, u kunt er nog wel meer vinden, als u zelf wilt zoeken.

- + Maar dat er hier in de Europese literatuur, het is ons misschien ontgaan, niets over deze dingen gepubliceerd is.
- Het was 70 jaar na Jezus dood voor de eerste keer, en in zeer beperkte oplage in die tijd natuurlijk, dat er iets over Hem bekend werd. Voor die tijd was het allemaal een kwestie van mondelinge overlevering. Wat er op het ogenblik bestaat dat zijn kleine vlugschriften, maar die komen praktisch niet in Europese handen. En men heeft daarvoor weinig belangstelling. En dat is ook logisch. Zo goed als Jezus met Zijn belangrijkheid en leer dus weggedrukt werd, of tot een normaal mens gemaakt, of zelfs tot een oplichter werd gemaakt door de belangen van de tempel, de Farizeeën, de Saduceeën, zo is dat hier ook het geval. U moet één ding niet vergeten: - ja, we komen ergens op de politiek terecht, ik hoop dat dat niet erg is - Alle regeerders zeggen te streven naar vrede, maar zijn gelijktijdig voortdurend bezig, zich te bewapenen tot strijd. Wanneer de nieuwe Wereldleraar zijn zin krijgt, is het bewapenen tot de strijd op zich zelf "strijd". Het is een onrecht, dat wordt aangedaan door de regeerders aan hun onderdanen. Omdat daarmee n.l. het geweld wordt geschapen. U kunt toch wel begrijpen, dat ik deze tijd een dergelijke doctrine absoluut niet aanvaardbaar is. Dan leert hij verder, dat geen enkele kerk een absoluut gezag heeft. Nou, dat is ook al een rede natuurlijk, om op te spelen, dat begrijpt u wel. Dus de heersende partijen hebben er belang bij, om die zaak te onderdrukken. En nu op het ogenblik weet u veel over de martelaren van het Christendom in het Romeinse Rijk, maar denkt u, dat men in Rome toen veel wist over de Christenen? Dat was 400 j. na Jezus dood. Tot 400 jaar nadat Jezus gestorven is
- + Maar nu is er natuurlijk een veel gemakkelijker communicatie. Je kunt het dus toch niet helemaal vergelijken.
- Nou, ik geloof, dat u dat wel weg kunt denken. . . omdat net als in de tijden van weleer, de communicatie middelen praktisch in handen zijn van de heersende groeperingen en partijen. Of dacht u ooit, dat u in uw krant de waarheid zou lezen? Zelfs niet in de Waarheid.
- + Zij zien de waarheid, waarschijnlijk zoals zij die op dat moment zien.
- + Willen zien, waarschijnlijk.
- De waarheid wordt door de openbare publicatie over het algemeen weergegeven zoverre als men het verantwoord acht - ja, dat zegt men - deze waarheid aan anderen voor te leggen, in zoverre als men het wenselijk acht deze waarheid onbeleefd, en dus onvertekend te geven. Dat gebeurt maar zelden. En in zoverre als men het ook commerciëel aanvaardbaar acht, om die waarheid te zeggen. M.a.w., een moordgeschiedenis van eenvoudige burgers wordt in waarheid, of zo waar als men kan uitgesponnen tot het uiterste. Maar alles wat u hoort over politieke conferenties, over kerkelijke groeperingen e.d. dat is negentiende leugen. En als er eens de waarheid uitkomt, dan is het meestal een stuyterd die het doet, wonende buiten dat land, of niet behorende tot de betreffende belangengroep. Zoals b.v. de strijd in de R. K. kerk dus is uitgelekt door een niet Katholiek journalist, die die gegevens verstreekte, een dagblad, dat anti clericaal is, en ze publiceerde, en vandaar uit, vanuit een betrekkelijk klein dagblad ging de hele zaak over de wereld. Het is typisch, dat de eerste onenigheden dus in de R.K. kerk en de werkelijke achtergrond van die geschillen dus moest verschijnen in Brazilië. Alle andere landen wisten dat dus wel, maar ze hebben het niet gepubliceerd. Toen het eenmaal gepubliceerd werd, werd het hier en daar overgenomen. Toen dat eenmaal overgenomen werd, en men dus bang was, dat het toch wel bekend zou worden, heeft men het, zoals dat heet in gematigde vorm, in praktisch alle landen gepubliceerd. Waarschijnlijk om te voorkomen, dat men de niet gematigde waarheid te weten zou komen.
- + Maar dan snap ik niet - u zegt het was al in alle landen bekend - maar veronderstel het is al in Nederland bekend, bij alle groeperingen. Nu zijn er wel groeperingen, die dit wel goed willen zwijgen, maar andere groeperingen, die dit juist willen publiceren. Omdat het dus zo'n gemengd gezelschap is, komt het wel naar voren.
- U vergeet één ding, de staats raison. Laten we heel eenvoudige voorbeelden geven. Er is op het ogenblik een publicatie, dus, opgesteld en klaar, die in verschillende Engelse dagbladen is afgedrukt, maar waarop in Nederland

een embargo bestaat tot vrijdagmiddag 12 uur middag a.s.

- + Wist de regering dat dus? Dan moet die dus aan de pers een opdracht geven: denk er om, als jullie dat en dat weten, mag je het niet publiceren.
- Zó wordt het natuurlijk niet gezegd! ~~Er~~ Er wordt gezegd: de regering acht het wenselijk, omdat misschien nog nadere gegevens worden ingewonnen, dat de pers, in het belang van het volk en de juiste voorlichting zich onthoudt van de publicatie van bovengenoemd bericht, waarvan wij u reeds heden de teks verschaffen, tot dat en dat tijdstip.
- + Mogen wij nu al weten wat dat voor een publicatie is.
- Gaat u maar eens de Engelsche dagbladen lezen, dan kunt u er achter komen. Maar dat is een gemeen antwoord, hè? Dit is nu echt een nieuwsgierigheidsvraag, maar ik wil u dat dus wel vertellen. Dit gaat dus over de politieke ontwikkeling ~~xxxxxx~~ schandalen in Duitsland.
- + Wat hebben ze daar in Nederland nu op tegen, om daar iets over te zeggen.
- Dat zal ik u precies vertellen. Men acht het juist, dat de debatten ten aanzien van het beleid van het nieuwe ministerie niet vertekend worden door een teruggrijpen op deze onaangename ontwikkeling in west Duitsland. Dat is dus de achtergrond. We zullen het praktisch nog wel in alle dagbladen lezen, misschien niet altijd met even grote koppen, maar u zult horen, dat er dus weer gegevens zijn aangevoerd, waardoor blijkt, dat Nazi belangen en zakelijke belangen dus in zijn gegaan tegen de juiste situatie van het Duitse volk, onfin, zelfs de oude Adenauer krijgt een veeg uit de pan.
- + Er staat steeds dergelijke schandaaltejs in de krant.
- Ja, maar in dit geval is het wel een beetje erg onaangenaam, omdat n.l. de Bundespresident vlak voor de verkiezingen daar wordt aangevallen, en omdat verder ook Willi Brandt dus niet zo brandschoon zou zijn, als hij zegt. Dat laatste is geloof ik niet bewijsbaar, maar dat staat in die aantijging. Misschien, dat men dat laatste dus maar met een enkele regel vermeld.
- + Maar ik snap dat hele mechanisme van die pers niet, hè? Een bericht, dat zo'n krant ontvangt, kan hij toch onmiddellijk publiceren, en hij behoeft daar niet eerst mee naar de minister president, om te vragen: mag dit gepubliceerd worden?
- Dat zal hij ongetwijfeld niet doen, maar wanneer dat binnenkomt, dan gaan al deze berichten, hetzij of zij binnenkomen per telex, per telefoon, dan wel per radioverbinding, die gaan ook naar de z.g.n. controle en uitluisterposten van de regering, die ten dele door militairen, ten dele, door mensen van de binnenlandse veiligheidsdienst. Deze luisteren dat dus uit. En wanneer dus zoiets wordt verdeeld, dan krijgt de persvereniging dus het verzoek. Nu kan men dus tegen zo'n verzoek ingaan, maar het blad dat dat doet, wordt uitgesloten van vaak toch wel zeer interessante en belangrijke berichten, die in staatshanden zijn, die worden op andere manieren misschien een beetje geplaagd, en het is dus beter om het niet te doen. Vooral niet, omdat ook vele grote regerings instanties tevens grote adverteerders zijn, ook al heten ze dan ook schappen, of belangen gemeenschappen, consumenten groeperingen, en deze dus door het terugtrekken van hun advertenties v ook een dergelijk blad schade zouden kunnen berokkenen. Maar ja, het is toch wel heel eigen aardig eigenlijk, dat ik u vanuit de geest hier nu moet gaan zitten voorlichten over de wijze waarop u een beperkte waarheid te horen krijgt. Voorlichtingsdienst.
- Ja, een voorlichtingsdienst is een dienst waarvan de voornaamste taak is, de voorkomen, dat ongewenste berichten gepubliceerd worden. Daar heeft u ook weer een eigenaardigheid. Het is dus in feite een soort public relation orgaan.
- Ik geloof dat dit ergens toch wel goed is.
- Over het algemeen acht men al datgene niet goed, wat strijdig is met de belangen van de heersende partij. En dat kan u dus op een gegeven ogenblik een paar aardige verrassingen gaan bezorgen in de toekomst, omdat tegen de belangen van een heersende groepering in, dus nu een andere staatkundige groepering tot stand is gekomen. En dat heeft met zich meegebracht, dat dus al dan niet openlijke splijtingen zijn gekomen in verschillende partijen. En daaruit zou u dan wel eens, zeg over een maand ongeveer, eerder hoeft u dat niet te verwachten, allerlei vreemde berichten kunnen gaan vernemen over verschillende politieke dingen. En die worden meteen weer in de doofpot geduwd. Nederland is een klein land, maar het heeft een uitstekende grote doofpot.
- Ach, daarom is het misschien betrekkelijk kalm, omdat de mens niet alles weten, en zich dus ook niet kwaad kunnen maken er om.
- Och, ik geloof, dat de Nederlander te lui is om zich kwaad te maken, zelfs over de dingen, die hij weet. De Nederlander kent maar twee vragen. Als het antwoord daarop "ja" is, interesseert hem de rest niet.
- 1. Levert het wat op? 2. Is het leuk? Worden die vragen negatief beantwoord,

volgens zijn beste weten en kennen, dan heeft hij geen interesse. Weet u dat bij de Christenen, ingeschreven bij de kerkgenootschappen in Nederland nog geen 8% concreet, bewust en werkelijk deel heeft aan de taken van die kerk? En zich er werkelijk mee bezig houdt.

Een ander voorbeeld: Weet u, dat van het aantal bij politieke partijen aangeslotenen in Nederland, slechts 3% meer belangstelling heeft bij de politieke problemen in deze tijd, dan voor het optreden v n Bonanza, Flintstones, of iets dergelijks? Of zelfs een circus, of een partijtje ganzenborden?

+ Maar lid zijn van een politieke partij is tegenwoordig net zoiets geworden, als vroeger, nou ja, je hoorde nu eenmaal lid te zijn van een kerk te zijn, en dus was je het. En verder vond je het wel goed. En zo is het geloof ik met de politieke partijen net zo. Je bent lid van een vakvereniging. Nou ja, misschien heb je er nog eens wat aan, als je werkelijks wordt, of zo, maar verder kan het ze niks schelen.

- Inderdaad. M.a.w. ik geloof, dat u hier met uw eigen opmerking nogmaals illustreert, dat de doorsnee Nederlander eerst het antwoord wil hebben op de vragen: levert het wat op? Is het leuk? En dan wil hij zich gaan vermoeien. Maar er zijn er weinigen, die ook zonder dit zich willen inspannen. En dat is ergens jammerlijk. En juist het feit, dat het volk aanvoelt, dat het niet de waarheid hoort, het zij in de kerk, het zij in de politiek of elders, voert tot deze golatenheid. Want deze luiheid is dus niet een geestelijke luiheid, noch een materiele luiheid, het is eerder een gevoel van machteloosheid.

+ De mensen geloven er niet meer in.

- Dat is op geestelijk terrein ook heel vaak zo.

+ Maar is het niet zo, dat er na deze tweede Wereldoorlog ~~weer~~ een enorme verschuiving heeft plaats gevonden. De jongeren missen totaal het besef van de strijd van de vakverenigingen. Van de strijd, die gevoerd en de resultaten, die behaald zijn.

+ Maar er zijn nu weer andere problemen.

+ Zij hebben toch totaal geen idee meer van wat er toen gebeurd is.

- Wij komen dus nu op een heel eigenaardig terrein. En we zullen dan de overblijvende tijd, hoop ik, niet helemaal daarmee vullen. Wanneer de vakverenigingen begrepen hadden, dat zij slechts door te blijven wat zij waren, n.l. strijdorganisaties, zichzelf hadden kunnen handhaven, en zich zelf niet hadden omgebouwd tot administratieve bemiddelende organisaties, zouden de jongeren er belangstelling voor hebben. Maar juist door als vakbeweging de stap te doen van een revolutionaire strijdgroepering naar een sociaal aanvaardbare bemiddelende en regelde functie, hebben zij het vermogen om de arbeiders in waarheid te coördineren allang verloren. M.a.w. zij hebben zichzelf overleefd, en de vakbonden van heden zijn niet meer wat zij eens waren: middelen om een sociale rechtvaardigheid te bereiken, maar zij zijn politieke machtsmiddelen, die vaak gebruikt worden tegen de balgen van de leden van die vakbonden, zowel als de burgers van Nederland als geheel in.

+ Omdat deze strijd ook niet meer zo geboerd behoeft te worden.

- Mijn waarde vriend, als je een locomotief hebt en die heeft de vracht versleept van Amsterdam naar Arnhem, zeg je dan: en nu gaan we wéér van Amsterdam naar Arnhem rijden, en we blijven dat doen, heen en weer, ook als er niets te voeren is? Of ga je zeggen; we zullen die kracht gebruiken voor iets waar het noodzakelijk is. Dan zegt men niet: het is zo jammer, wat we hebben rails gelegd, we hebben blokhuisen opgebouwd, we hebben een heel systeem. Je zegt: de zaak is niet rendabel, het moet anders. Wanneer men dat niet wil doen, omdat er zoveel mensen zijn, die het zo prettig vinden om te regeren, omwat te zeggen te hebben, dan moet men niet verbaasd zijn, dat anderen die nuttelosheid aanvoelen, en het lege heen en weer razen van de treinen niet als een bewijs van bedrijvigheid zien, maar slechts als een zinloze verspilling van energie.

+ Men zegt geloof ik in de vakbonden al: wat nu?

- Als men zich daar nu al eens tien jaar geleden op bezonnen had, dan was men nu verder geweest. Maar men heeft het op het ogenblik zover gegracht, dat de krankzinnige situatie is ontstaan, dat de vakbonden wensen, dat hun tegenstanders, de werkgevers, de contributie van de leden betalen, omdat de leden zelve niet voldoende vertrouwen hebben in deze organisaties, om zelf een offer te blijven brengen. Dit bewijst wel hoe deze situatie ad absurdum is doorgevoerd. Het is eveneens krankzinnig, dat vakbonden aan de ene kant vechten voor hogere lonen, maar aan de andere kant eveneens aanleiding zijn tot een voortdurende verhoging van lasten, zodat in feite, ook voor de arbeider een steeds groter deel van zijn inkomsten wordt overgeheveld naar de staatsbestedingen - een onteigenings proces - en niet van een feitelijke welvaartsstijging de laatste jaren sprake is. En nu ben ik geen vakbondsleider, ik ben geen anti vakbondsman, want ik heb gelukkig met die rommel niets te maken. Hebben we niets interessanter om te bepraten?

Ik heb wel eens gehoord van die Alexandrijnse bibliotheek, die verbrand is.

Is daar helesmaal niets van overgebleven? Zij zullen toch wel niet de enige exemplaren van bepaalde werken gehad hebben.

- In vele gevallen wel. Tegenwoordig maak je een boek met een oplage. Maar vroeger gebeurde dat zé: Zo'n werk dat werd meestal in een grote universiteit bewaard. Degenen, die daar interesse in hadden, die copieerden daarvan de gedeelten, die ze nodig hadden. Maar zelden werd het geheel gecopieerd. Vooral omdat men dan de verbindingen wel wist. En dat brengt met zich mee, dat de grote brand van de Alexandrijnse bibliotheek inderdaad een groot aantal onvervangbare werken teniet heeft gedaan. Daarna bleef nog iets over. Dat was ongeveer eentiende, tot eenachtste van de oorspronkelijke inhouden en later is dus een kwestie gekomen, dat men dat ketterse lectuur vond, en heeft men dat nóg weer verbrand, en ook verbrijzeld. U moet niet vergeten, dat het schrijven van een boek op kleitafelen, op papyrusstroken heel iets anders is, dan schrijven op papier. Dat in de Alexandrijnse bibliotheek werken waren, die speciaal in houtnerf gegrift waren. En dergelijke boekwerken, achh, die worden niet zo vaak gecopieerd. Alleen wanneer het hoognodig is. En deze zijn dan over het algemeen ook niet te redden. Een deel van die belangrijke werken van esoterische gaardheid was echter, hetzij als copie, hetzij zelfs als compleet afschrift overgebracht o.m. naar India, naar de z.g.n. Anktempel bij de Regusvallei, en een deel zelfs heeft berust in de potala en in verschillende kloosters in Tibet. Een deel ervan was ook in China in onvolledige copie aanwezig, maar het grootste gedeelte is vernietigd. Van een aantal van die werken, maar een zeer beperkt aantal dus, zijn dus op het ogenblik wel copieën, maar die berusten dus voor een groot gedeelte onder de Witte Broederschap, en zullen dus niet gepubliceerd worden. Verder zijn er hier en daar, soms in kloosters, het klooster in Sinaï zijn enkele afschriften van dergelijke oude werken, deel afschriften, die dus nog wel bewaard zijn. Maar ook in de middeleeuwen is van wat er nog over was aan gedeeltelijke copie veel teloor gegaan, omdat men eenvoudig dat oude parkament dus(?) gebruikt heeft. Men heeft dus de inkt afgewist a.h.w., men heeft daar preken op genoteerd, en gezangen, en wat dies meer zij.
- + En is van het Atlantische rijk in de een of andere vorm literatuur over gebleven?
- Ja, er is wel iets van overgebleven. Dat is het z.g.n. bloemenschrift. Wat overigens helesmaal niets te maken heeft met bloemen, maar waarmee we dus de vorm aangeven van verschillende figuren. En daarvan bestaan dus nog wel enkele tafelen, waar metaal tafelen voor gebruikt zijn. Ze bevinden zich o.m. in het nieuwe centrum van de Witte Broederschap. Enkele van die tafelen berusten op het ogenblik nog in Afrika, en naar ik meen is er ook nog een deel van deze geschriften op het ogenblik in noord Nepal.
- + Dat centrum van de Witte Broederschap dat is dus een materieëel centrum?
- Ja, een centrum waarvan de ligging, om misschien begrijpelijke redenen zelden volledig juist wordt aangeduid.
- + Ik heb toevallig vanavond iets gelezen over de invloed van de stof op de geest en in dat verband was er ook gesproken over hekserij. En het einde van dat betoog kwam uit op de psychochemie. De invloed van chemische stoffen die in jezelf gevormd worden, op de geest, en ook die van buitenaf konden worden toegevoegd.
- Ik heb natuurlijk niet veel tijd meer, maar ik vind het toch wel interessant genoeg, om daar iets over te zeggen. Een belangrijk deel van het menselijk leven en bewustzijn wordt bepaald door de vaste normen van het menselijk denken. Er is dus sprake van een gefixeerde structuur, die echter onder bepaalde omstandigheden losgemaakt kan worden. We hebben b.v. een ammoniet, die daarvoor gebruikt wordt in bepaalde delen van midden Amerika, die dus in staat is, om die remmen helesmaal weg te gooien. Van de gewone aloë is een bepaald derivaat te maken, ook wel bijgevoegd werd aan de hennep, in bepaalde vormen van fijne hasjies, waarbij dus ook het voorstellingsvermogen volledig vrij wordt. Zelfs in de vrucht van de ricinus, daar vinden we dus ricine in, en de ricinum is een giftstof, dat zoudt u misschien niet geloven, maar in het bloed b.v. is het dodelijk. En die stof kan dus in bepaalde verdunningen en samenstellingen ook, wat we noemen, geestelijke ontsporingen tot stand brengen, omdat dus een andere werkelijkheid toegankelijk wordt. Nu moet u goed begrijpen, dat heel veel opiaten dat ook kunnen doen. Wanneer het bewustzijn dus veranderd wordt, de impressieverhouding veranderd wordt, dan zien wij, dat wij dat wij door onze eigen afstemming zoeken als werkelijkheid. Vandaar, dat opium ook net zogoed angstdromen geeft als dromen van verrukking, om een voorbeeld te geven. Nu wordt het verdere denken van de mens voor een deel beheerst door wat je inderdaad de chemie van zijn lichaam zoudt kunnen nemen. Iemand van u, die last heeft van de gq 1, die zal onmiddellijk weten wat ik bedoel. Dit maakt prikkelbaar, onbeheerst droefgeestig. Het is net, of de wereld agressiever is

wereld agressiever is. Men leest de agressiviteit in die wereld veel scherper af. U weet ook wat we kunnen doen met b.v. insuline, dat dus ook een zekere invloed heeft. En naast een zekere humeurigheid ook een zekere ongeduldigheid pleegt te bevorderen. Wat je kunt doen met vershillende andere, het zij dierlijke derivaten, hetzij met plantaardige stoffen, om dat lichaam te doen veranderen. Er bestaan zelfs stoffen, waarbij je dus een haan broeds kunt maken. En dat klinkt nu misschien een beetje gek, maar je kunt dus de samenstelling van het lichaam wijzigen. En het denken is gebaseerd op de "ik" realisatie, dus op de reactie snelheid en ervaring van et lichaam. Psychochemie is dus ergens niet zo vreemd. Maar er zit natuurlijk wel een heel groot bezwaar aan vast. Wanneer wij werken mer stoffen, die het bewustzijn van de mens indirect gaan beïnvloeden, b.v. talamine, dan kunnen we dus de meest krankzinnige denkbeelden krijgen. Maar we kunnen diezelfde mens ook suggestiebel maken. Wij kunnen dus bepaalde stoffen toevoegen, die in feite een soort hypnoticum zijn, waardoor dus die mens ontzettend sterk voor suggestie vatbaar is. Er bestaan stoffen waarbij je de mens dus het zelfstandige denken kunt ontwennen. En er bestaan aan de andere kant stoffen die niet alleen de lichamelijke krachten en reactie opwekken, maar die ook dus geestelijk een zekere invloed hebben. En als u daar nu rekening mee houdt, dan zult u dus begrijpen, dat spreken van een psychochemie zolang wij daarmee bedoelen de psyche in de stof, dat we wel degelijk gelijk hebben. Maar wat we niet kunnen doen is het wezen van de geest veranderen door de wijzigingen van het lichaam. De geest blijft zichzelf, alleen haar ervaringen kunnen, maar dat is nog lang niet zeker, gewijzigd worden. In vele gevallen zal zij de vervals-te ervaringen erkennen en afwijzen, zal aan dat deel van het bestaan zelfs geen deel meer nemen. Ze put er zelfs niets uit.

- + Maar kan het zijn, dat door deze chemische middelen zij gemakkelijker in verbinding kan treden met ons materieel bewustzijn?
 - Er zijn dus inderdaad, dat heb ik dus al gezegd, bepaalde stoffen, die dus de mens toelaten, zullen we zeggen, om b.v. de astrale wereld te ervaren en daardoor dus ook het contact met de geest wel enigszins te vergemakkelijken.
 - + Het extract uit de Indiaanse cactus Ajajaar (?) Dat wordt vaak toegepast om met de bovenzinnelijke wereld in contact te komen.
 - Je hebt dus heel van die vergiften en die stoffen, maar u moet een ding niet vergeten, en dat is nu juist het moeilijke. Je krijgt geen reëel inzicht, omdat niet alleen je zintuigelijke, of je perceptie mogelijkheden vergroot worden, maar gelijktijdig je reacties gewijzigd worden. De waarneming is dus a.h.w. niet in karakter. Alleen iemand, die geschoold is kan de waarneming vertalen. Vandaar dat bij de Indianen degenen die dat doen over het algemeen dit doen onder leiding van een of twee oude priesters, die dus die oude geheimen nog kennen, en door hen geleid en mede beïnvloed, dan komen tot een tamelijk reële interpretatie. Maar je zult het ze nooit zo op hun eigen houtje zien doen.
 - + Want ze hebben middelen, ik weet ze zelfs, die een mens een zekere tijd krankzinnig kunnen maken, en dan heeft men ook, na verloop van tijd, andere middelen, om die krankzinnigheid weer op te heffen.
 - Maar laten we hier niet verder op doorgaan.
 - + Wat denkt u van die persoon, die dat gaatje in zijn hoofd genaakt heeft?
 - Och, hij kan nu tenminste beweren, dat de wereld gek is, en hij hight. Vroeger moest hij toegeven, dat hij gek was, tenzij hij hight was. En dat was hij niet altijd,
 - + Ik heb „ijn foto gezien, en ik vond hem een beetje een misdadig uiterlijk hebben.
 - + Helemaal niet.
 - Ik geloof niet, dat dat juist is. Wanneer u zegt: ik zie daarin een zeker type van intellectuele imbeciliteit, dan zou ik zeggen, u heeft gelijk, maar ik geloof niet, dat uw bewering juist is. Laten we alleen zeggen, het door hem gewenste resultaat bereikt hij in feite niet.
 - + En toch zeggen zijn vrienden, dat hij veranderd is na die operatie.
 - Natuurlijk. Maar hij heeft in de eerste plaats geen blijvende verandering tot stand gebracht, in de tweede plaats heeft hij dus zijn werkelijke vermogens niet vergroot, wat hij beweert wel te hebben. En in de derde plaats is hij verder van een levende werkelijkheid verwijderd, inplaats dat hij meer in de werkelijkheid leeft.
- Nou, dat was de gezellige discussie, zou ik haast zeggen, of een praatje na het hoedgerecht. Ik hoop niet, dat u het me kwalijk neemt, als ik zeg, dat ik er nu een einde aan ga maken. En nu wil ik nog besluiten, opdat we niet met allerhand hight-zijnde mensen, en vergiften en politici e.d. onaan-genaamheden naar huis gaan. Dan zou ik willen zeggen, heeft u één begrip, waarover ik een kort slotwoord zou kunnen maken?

ILLUSIE.

Een illusie is de vertekening van de werkelijkheid, waardoor de mens zichzelf niet meer kent, en de wereld méént te kennen. Maar de mens wordt altijd met zichzelf geconfronteerd. Niet met de denkbeelden, die hij had, maar met de waarheid van zijn wereld en zijn werkelijke betekenis. En daarom is ook de illusie ook altijd weer een teleurstelling. De mens, die niet de werkelijkheid probeert te ontgaan, of te ontvluchten zal als resultaat daarvan voortdurend geconfronteerd worden met een aantasting van vaak vermeende rechten, van het niet vervullen van de vaak vermeende plichten van anderen. Hij komt tot een vervalsing van zijn gehele leven. Nu geef ik toe, dat een mens zonder illusies moeilijk leeft. Zolang hij niet bewust genoeg is, om met een zekere gelijkmoedigheid het leven te aanvaarden, en uit alle krachten daarvan bewust voor zich en ook voor anderen het goede te putten, dan zal de illusie vaak datgene zijn wat hem op de been houdt. Maar dat geldt voor de zwakken. Hij die de waarheid zoekt hij moet de ban van maya, de spiegelbeelden van begoocheling verbreken. Voor hem niet meer het fata morgana van een menselijke heerlijkheid, een menselijk recht, of een menselijke grootheid, maar zijn erkenning van zijn eenzaamheid in de woestijn van het leven, en gelijktijdig van de grootheid, die hem in staat stelt door die woestijn te gaan, niet slechts naar een oase, maar naar het land van volledige vruchtbaarheid, waarin hij de bewuste ontmoeting heeft met zijn God.

Illusie, droombeeld is vluchtig als de mens, en vluchtig als de menselijke emotie. Maar de waarheid, die achter de illusie verborgen blijkt, is onverbidde-lijk en sterk. Zij blijft. Zij blijft door alle eeuwen heen, en door alle tijden heen. Niet zoals de mens haar ziet, maar zoals zij is: deel van de Oneindigheid, en van de Schepper, die haar heeft voortgebracht. Want weet wel, dat de illusie niet is het erkennen van mogelijkheden ~~maar~~ ^{die} niet bestaan, maar het erkennen an mogelijkheden, op een punt waarop zij bestaan. Al hetgeen gij droomt, al hetgeen de begoocheling en waan u toont is aanwezig. Zoals de luchtspiegeling dingen toont, die aanwezig zijn, maar ergens in een verte, die je nu niet kunt bereiken. En daarom zou ik u willen zeggen: Laat u door illusies niet te veel leiden. Zoek naar een innerlijke werkelijkheid. Dat is uw koers door het leven. En zoek in het leven zelf voortdurend de feiten te erkennen, opdat gij niet, menend een meer voor u te zien verdrinkt in een zandverstuiving. Opdat gij niet, menend een oneindige, barre en moeilijke weg voor u te zien, voorbij ziet aan de vruchtbaarheid van het gebied, dat ge bijna betreden hebt.

Ik geloof, dat we daarmee de bijeenkomst wel kunnen sluiten, vrienden. Ik dank u voor uw aandacht, voor uw gezellige conversatie. Ik zou haast zeggen, stel u toch een ietsje beter van uw eigen voorlichting op de hoogte. Probeer niet te veel hight te worden in de stof, maar zoek de geestelijke hoogte te vinden, die dergelijke kunstjes overbodig maakt.
Gode avond.

o-o-o-o-o-o-o